

IN DIT NUMMER:

Rectorsverkiezingen	3-4
Nieuw examenreglement	5
Afscheidsinterview Oosterlinck	8-9
Middelpunt: Het geld van de K.U.Leuven	12-13
Veto's jaaroverzicht	16-17
El Tattoo del Tigre	21
K.U.Leuven-boetiek	24

Vervenne haalt het erg nipt van Torfs

Het werd uiteindelijk nog een erg spannende strijd bij de rectorsverkiezingen. Met een verschil van amper twintig stemmen verkoos de K.U.Leuven vice-rector Marc Vervenne tot de nieuwe rector. 628 mensen stemden Vervenne, 608 stemden Torfs. Een week eerder bedroeg de kloof tussen beide tenoren nog 123 stemmen. Algemeen werd toen reeds verwacht dat Vervenne zich van het rectorschap verzekerd had. Het kamp Decramer leek immers veel meer bij Marc Vervenne dan bij Rik Torfs aan te sluiten.

Tijdens de laatste week van de campagne wist Torfs echter nog heel wat mensen van zijn kunnen te overtuigen, zodat hij de rectorstitel maar nipt ontglipte. In de derde en beslissende ronde was de opkomst wel een pak lager dan in de eerste twee. 83 procent bracht hun stem uit. Wellicht zorgde dit ervoor dat Vervenne het alsnog moeilijk had. Vervennes aanhangers dachten wellicht dat de buit voor hun favoriet binnen was.

Torfs was er dus erg dicht bij. In een eer-

ste bekendmaking zei hij twee gevoelens te hebben: een gevoel van dankbaarheid omdat er aan de universiteit nog de nodige energie aanwezig is om "tegen het onvermijdelijke fatalisme in te roeien". Hij hoopt dat het nieuwe beleid hier ook rekening mee zal houden. Anderzijds leefde er bij de kerkjurist een gevoel van vrijheid. "Ik heb geprobeerd en heb mijn verantwoordelijkheid opgenomen. Nu heb ik de vrijheid om nieuwe creatieve uitdagingen aan te gaan. U hebt nog niets gezien."

De studenten maakten inmiddels bekend dat ze in de drie rondes voor Marc Vervenne stemden. Die genoot bij de stemgerechtigde studenten een ruime voorkeur op Marc Decramer. Gezien de uitkomst van de verkiezingen waren de studentenstemmen dan ook doorslaggevend. Dat zal zich in de komende maanden waarschijnlijk vertalen in een volwaardige studenteninspraak.

Lees meer op p. 3-4

(foto Katleen Gabriëls)

Torfs trachtte coalitie te smeden

Tussen de tweede en de derde ronde in de verkiezingen trachtte Rik Torfs een deal te sluiten met de afgevallene Marc Decramer, die hier echter niet op inging. Het betrof hier zeker geen 'gewone' babbel tussen een rector-kandidaat en een afgevallene tegenstrever zoals wel vaker gebeurt. Decramer en Torfs en mensen uit beider entourage zaten samen om, op voorstel van Torfs, een coalitie te smeden. Dit gebeurde vorige week op het advocatenkantoor Filip Dewallens en Partners in de Brouwersstraat. Dewallens is een studiegenoot van Torfs.

Het voorstel van Torfs, die stemmen nodig had om zijn achterstand op Vervenne goed te maken, beoogde het volgende. Decramer moest er mee voor zorgen dat hij rector zou worden. In ruil daarvoor zou Torfs de helft van Decramers programma overnemen en wat meer is, Decramer en zijn ploeg zouden de helft van het Gemeenschappelijk Bureau (GeBu) mogen voordragen. Het GeBu bestaat uit de drie vice-rectoren en de drie coördinatoren en vormen samen met de rector en de algemeen beheerder het dagelijks bestuur van de universiteit.

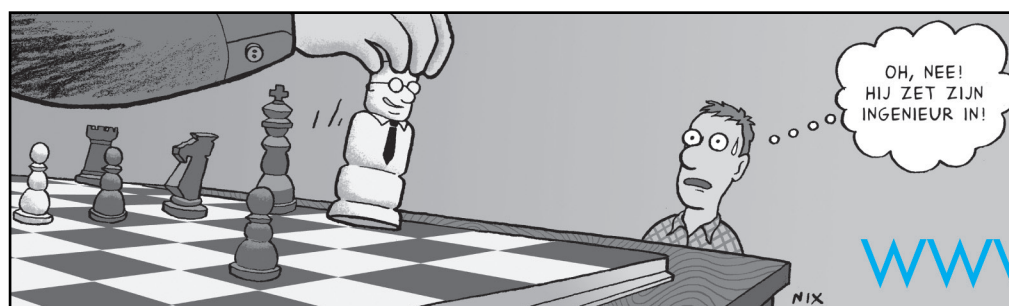
De nieuwe rector draagt na zijn verkiezingen zes mensen voor deze functies voor.

Het is natuurlijk niet abnormaal dat kandidaten na het afvallen hun boontjes te week leggen bij een kandidaat die doorgaat. Bijvoorbeeld Bart De Moor die Vervenne steunt en, mede dankzij de steun binnen zijn groep, een groot kanshebber is om nu vice-rector Exacte Wetenschappen te worden. Op zich zijn dergelijke strategische manoeuvres dus niet uitzonderlijk, maar het is wel uitzonderlijk als je Torfs' pleidooi voor transparantie en democratie in ogenschouw neemt. Vorige week stelde hij nog dat indien hij verkozen zou worden, de drie Groepsraden elk drie tot vijf mensen zouden mogen voordragen waaruit hij zijn vice-rector vervolgens zou kiezen. Het feit dat net hij nu via het 'verkopen' van de helft van zijn hypothetische GeBu aan 'achterkamertjespolitiek' doet, is dus wel erg frappant.

Decramer ging, volgens onze bronnen, niet op het voorstel in. Decramer was evenwel niet beschikbaar voor commentaar bij het 'overleg'. Torfs ontkent alvast dat hij Decramer een voorstel heeft gedaan.

(bd)

Wij zien jullie allemaal graag
over vier maanden terug
aan de Veto-bakjes
aanschuiven

GROEPT
LEUVEN ENGINEERING SCHOOL

WWW.GROEPT.BE

RECTOR O.

Een traan plengde op de schroevendraaier die Rector O. in zijn linkerhand gekneld had. Hij gleed tot aan het geel-doorzichtige handvat. Zachtjes snoof hij zijn neus en haalde herinneringen op. In een flits schoot zijn leven voorbij z'n ogen. De schroevendraaier deed hem vooral denken aan zijn goeie ouwe tijd bij *Seamen's*. Langzaam en moedeloos hief hij het werktuig op en al even theatraal schroefde hij het bronskleurige naamplaatje van zijn bureau waarop in sierlijke letters *RECTOR O.* stond gegrift. In viltstift en in iets minder sierlijke letters had hij er *barOn* voorgekribbeld. O. had zich niet de moeite getroost om voor dat laatste jaar een nieuw bordje te laten maken. En het was niet alsof de universiteit geld te veel had.

Hij keek met de meest treurige hondenblik naar zijn trouwe secretaresse Jeannine Thys, maar die werkte door alsof het een normale werkdag was. Toen zijn naambordje met een kletterend geluid op de grond viel en O. met afhappende schouders meelijwekkend voor zich uitstarede, keek Jeannine opgewekt op en glimlachte ze. O. slaakte een zucht van verlichting toen hij de aandacht van Jeannine even wist te vangen, maar helaas. Zijn secretaresse lachte: "Hé, kijk eens! Het bordje van Billemans is opnieuw zichtbaar, dat was nogal eens een rector." Inderdaad, ietwat verroest, maar nog steeds leesbaar en in nog mooiere letters: *BARON RECTOR BILLEMANS*. En daaronder: *Goede smaak bestaat, want ik heb het.*

O. voelde zich uitgelachen door deze eloquente leuze. Ondertussen liepen Jan Brouwers en Bert Erwt druk rond om alles in gereedheid te brengen voor de nieuwe rector. Dossiermappen werden versleurd, andere werden verbrand. Bakken hamburgers uit de McDonalds werden aangevoerd om zo aan één stuk door nog snel wat organieke-onderwijs-examen-en-andere-reglementen te kunnen herwerken. O. probeerde de aandacht van de heren te trekken door in deuropening een dansje maken. Tot Brouwers het op zijn heupen kreeg en de deur toesmaakte in het eerbiedwaardige gezicht van zijn werkgever. Rector O. zag er nu uit als Luc Vansteenkiste, indertijd van het VBO.

Het was tijd om zich af te reageren, want anders zou hij instorten. En wat zou er beter baten dan een bezoekje aan zijn opvolger. Want zoals iedereen weet: de opvolger is altijd een waterig afkooksel van zijn koene voorganger. O. rechtte zijn rug en liet Vandevenne binnenkomen. Met hangende schouders kwam de kersverse rector binnen. "Wat is er met u aan de hand? Zijt gij ook depressief of zo?" vroeg een verbaasde O. en meteen daarop: "Ah, nee, da's waar. Gij zijt zo." Vandevenne glimlachte schaapachtig. "Enkele dingen kort", begon O. "Mijn plakkaat is al van de deur. Gij moogt er het uwe hangen, maar dan in lelijkere letters dan die van mij. Voor de rest moet ge accepteren dat ge in mijn schaduw zult moeten leven." Terwijl Vandevenne alles duchtig noteerde in zijn notaboekje, rolde O. met zijn ogen: "Oh God. Wat een brave sukkel. Enfin, 't was dat of die mediageile dwerg. Ze lachen mij nu al uit in 't buitenland dat die kabouter tot in de derde ronde is geraakt." O. deed de ronde van het kantoor met Vandevenne in zijn kielzog: waar hij af moest blijven, welke schuif knelde, hoe een telefoon werkt. Hij had duidelijk geen al te hoge pet op van zijn opvolger. "k Zal in het begin nog elke week langskomen, want anders draait dat hier helemaal in 't honderd. En ontkent maar in de pers dat ik schoonmoedergedrag vertoon, hé! Want anders zal ik mij hier eens komen moeien", besloot O. ferm. Terwijl Vandevenne dacht: "Maar ge zijt hier nog niet eens weg."

Buiten scheen de zon en liefelijk als altijd bulderde O. zijn chauffeur: "José! Maakt dat ge hier zijt." Toen O. in zijn Mercedes stapte, overviel hem een deugdlopende gedachte. Hij mocht dan wel Rector O. af zijn, het zou niet lang meer duren of hij voerde de titel *Voorzitter O.*. Dat klonk al even mooi en statig. Wat bofte hij toch met zo'n pracht van een naam die bij elke functie paste. En Rector. V., dat ging toch gewoon niet. Dat was potsierlijk en zou bovendien behoorlijk saai zijn. Daar zou *Veto* nooit een stukje over vol krijgen, laat staan dat ze het zouden willen. "Neen", zo dacht O. in alle bescheidenheid "Rector O., dat werd gedragen door mijn persoonlijkheid. Die kans krijgen ze nooit meer."

Paul-Henri Giraud

PRESES F.

"Crisismanager financiën vzw Importantika", vulde Preses F. zijn cv aan. Hij savede het ondertussen 29Mb en 682 pagina's, inclusief tabellen en grafieken, tellende document in het mapje 'mijn dingetjes' van zijn laptop. De titel van crisismanager had F. bedacht toen hij die namiddag samen met zijn vice-preses de uit haar voegen gebarsten zwarte kas van het presidium had opgedaan aan achtereenvolgens negen Bicky Burgers, een uurtje para-gliding op de vaart, genoeg graffiti-spuitsbussen voor een nog vaag project met het Provinciegebouw, muntjes om in het water rond het Franske te smijten en een boete voor het aanzetten van minderjarige jongeren tot anti-semitisch geweld.

Ja, F. mocht zijn vice-preses wel. Alleen een beetje spijtig van zijn belachelijke naam... Wie noemde zijn kind nu G? Maar Vice-Preses G. was er altijd voor hem en wat meer was: G. lachte meestal met zijn moppen. En als hij dat niet deed, dan haalde Preses F. met een stevige trap de barkruk waarop G. meestal te vinden was onderuit, waarna de vice-preses vaak een tijdje roerloos bleef liggen op de stenen vloer van de fakbar, zijn rechterschouder lichtjes verwrongen onder de kickertafel. Daarmee kreeg F. dan weer de vice-vice-presessen op zijn hand die op iets lagere barkrukjes rond om hem zaten.

Preses F. had zijn presidium gestructureerd naar het model dat hij op een bedrijfsbezoek in Bangladesh had leren kennen en dat nogal sterk vanuit de hiërarchische traditie dacht. Door alle presidiumleden de zuiver theoretische kans te laten dat ook zij ooit op zijn met fluweel omfloerste en van een met bladgoud afgewerkt dakje voorziene barkruk terecht zouden kunnen komen, hield hij de motivatie erin. En hij knipoogde naar een van de vrouwelijke vice-vice-vice-presessen die vanuit kleermakerszint naar hem opkeek. Althans dat dacht hij, want ze zag er nogal bleek en afwezig uit. Maar dat kwam waarschijnlijk door die goedkope alcoholstiften die Preses F. op de kop had kunnen tikken bij een Bulgarse groothandel en waarmee iedereen in de fakbar druk bezig was het kringblaadje over te schrijven. Als crisismanager had F. namelijk al vanaf het begin van het academiejaar drastisch bespaard op de kopiekosten, die zijns inziens de laatste jaren nogal de pan uit geswingd waren.

Hoewel hij dat openlijk niet toegaf, zou Preses F. het toch missen als hij volgend jaar opnieuw gewoon F. zou zijn. Aanvankelijk wilde F. er nog wel een jaartje bijdoen, maar toen zijn voorstel voor de verkiezingsweek het naar verluidt "nipt niet" gehaald had op de laatste gemeenteraad, had F. nors "de brui aan Maarten gegeven", zoals hij daarna verklaarde aan de lokale pers. Hij begreep nog altijd niet dat burgemeester Strobback pertinent bleef weigeren een verbazingwekkend totaalspektakel op zijn Grote Markt toe te laten. In Preses F.'s voorstel dansten 682 Waalse boerenmeisjes zonder traditionele klederdracht rond 29 vers geplante meibomen, terwijl alle Importantika-studenten verdeeld werden over het dak van het stadhuis en dat van de Sint-Maartenskathedraal. Van daaruit zouden zij elkaar dan wederzijds kunnen bekogelen met blikjes Wet Full die de gulle sponsor Wet Full gratis zou leveren. Nee, F. begreep het nog steeds niet.

Preses F. had dan maar afgezien van een nieuw presesschap en dat was ook goed zo, want per slot van rekening werd het dringend tijd om hogerop te geraken. F. had zich dan ook kandidaat gesteld voor een belangrijk postje in de centrale studentenvertegenwoordiging BOKO. Wat het precies was, wist hij zelf nog niet, maar bij het Bolwerk van Overbodige KringOrganisaties (BOKO) had men F. verzekerd dat hij op het postje regelmatig met belangrijke mensen in contact kwam. En wat meer was, na elke vergadering volgde een diner in de *Facultativity Club*, zo een beetje de fakbar van de profren en nog veel belangrijker figuren in het academische milieu.

F. verkneukelde zich al in zijn nieuwe machtspositie. Al moest hij toch nog even extra nagaan of dat nieuwe postje echt niets met cultuur te maken had, want daar was F. tegen. Preses F. had uit overtuiging het hele jaar door principieel tegen elk voorstel van de vice-vice-vice-vice-preses cultuur gestemd en was daar nog steeds fier op. Zelfgenoegzaam keek F. hoe vice-preses G. weer overeind kwam en op zijn barkruk neerplofte.

Clemens Kaiser

TAXI'S DENNY

Torfs' Laatste Show?

Het lelijke eendje is een zwaan geworden, zo liet een erudiet studentenvertegenwoordiger onlangs nog noteren. Schertskandidaat Torfs had namelijk aan geloofwaardigheid gewonnen de laatste maanden. Zijn intellect stond uiteraard nooit ter discussie en zijn welbespraaktheid nog minder. De precieze beweegredenen van zijn kandidatuur — liefde voor deze prachtige instelling laten we gemakshalve buiten beschouwing — was echter nooit duidelijk. Torfs liet zich bijvoorbeeld aan het begin van zijn campagne in Kortrijk ontglippen dat hij meedeed om Vervenne een hak te zetten.

Tijdens de campagne groeide Torfs tegen alle verwachtingen in sterk. Hij wist dan ook perfect in te spelen op wat leefde binnen de universiteit en verwoordde dit bovendien op een eenvoudige en heldere manier, zoals hij dat gewoon was van op tv. Deze week bewoog hij nog hemel en aarde om een debat tussen hem en Vervenne in *Ter Zake* en *De Zevende Dag* te bewerkstelligen, Vervenne bedankte echter beleefd. Hij wist ook wel dat hij Torfs niet op diens terrein moest bestrijden. De avond voor de verkiezingen zou *Ter Zake* overigens een reportage over beide kandidaten uitzenden. Torfs' stukje was klaar, Vervenne weigerde wederom en de VRT besloot dan maar om ook het stuk over Torfs niet uit te zenden. De manier waarop Torfs in de nationale media werd opgevoerd, stemt in het algemeen tot nadenken. Zo behoorde Kris Hoflack, als adjunct-hoofdredacteur van de VRT verantwoordelijk voor *Koppen*, *Ter Zake* en *De Zevende Dag*, tijdens de campagne tot de ploeg van Rik Torfs.

Opvallende vaststelling: vooral binnen de groep Exacte Wetenschappen scoorde de kerkjurist erg sterk. Deze groep werd de laatste jaren immers geconfronteerd met allerlei hervormingen, vooral over de allocatie van middelen heerst veel onvrede. "Het is een merkwaardige paradox dat de 'kandidaat van het maatschappelijke debat' in de groep Exacte Wetenschappen veel stemmen heeft gehaald vanuit een motivatie die ten gronde weinig verschilt van deze waarom een kruidenier voor het Vlaams Belang stemt", stelde Christoffel Waelkens binnen zijn groep vast.

De uitslag is wat hij is: de helft van de universiteit steunt Torfs en de boodschap die hij uitdraagt. Een van de grootste uitdagingen voor Vervenne in de nabije toekomst wordt dan ook er voor te zorgen dat Torfs hem niet overvleugelt. Zelf in de media optreden en daar te spreken in naam van zijn universiteit is dan ook de boodschap. Anders zou voor de buitenwereld wel eens snel de indruk kunnen ontstaan dat Torfs de rector van de K.U.Leuven is. Hij is immers "de prof van de tv".

Anders dan Emiel Lamberts tien jaar geleden, beschikt Torfs echter niet over een homogene achterban. Lamberts had immers verschillende decanen achter zich en kon daardoor ook na de verkiezingen nog wegen op het beleid. Of Torfs de komende jaren veel gewicht in de schaal zal kunnen werpen aan de K.U.Leuven, wordt een andere zaak. Zijn Bijzondere Faculteit zal alvast niet worden afgeschafte. En anders: er zijn binnen acht jaar natuurlijk opnieuw verkiezingen. Tot dan waren deze verkiezingen echter Torfs' Laatste Show.

Ben Deboeck

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Als de omschrijving *schuin gedrukt* staat, betekent dit dat we op zoek zijn naar een anagram. Staat er bijvoorbeeld *slang*, dan moet *glans* of *langs* ingevuld worden.

Horizontaal

1 *Dienstbaar* 2 *Beraad* 3 Niet gezien - *Snor* - Amerikaanse veteraan 4 Voorvoegsel voor aardse dingen - Voorzetsel - Openbare omroep in Nederland 5 *Legen* - Vrouwelijke ronding 6 *Zoogdier* - *Parel* 7 *Neo* - Anonieme Alcoholisten - Smijt een muntje op 8 Academische titel - Meisjesnaam - Boom 9 Speelt onstuimig 10 *Onteringen*

Verticaal

1 *Ongebaande* 2 *Negeer* 3 Nota bene - Een dobbelsteen heeft er 21 - Heilige 4 *Vetohoofd* - Daar - Onheilsgodin 5 Aanbeden figuur - God van de liefde 6 *Dram* - Knecht 7 *Wc-onderdeel* - Overdreven - Duits lidwoord 8 Achtervoegsel Turkse websites - *Pint* - Tangens 9 *Leider* 10 *Assisteren*

Dries De Smet

Rectorsverkiezingen

K.U. LEUVEN DOET HET DE VOLGENDE ACHT JAAR MET MARC VERVENNE

Theoloog leidt de universiteit tot 2013

De K.U.Leuven heeft een nieuwe rector gekozen. In de finale tweestrijd tussen de theoloog en de kerkjurist, toonde de theoloog zich de sterkste. De volgende acht jaar wordt de K.U. Leuven dan ook geleid door huidig vice-rector Marc Vervenne. Hij haalde het uiteindelijk erg nipt van tegenstrever Rik Torfs.

Ben Deboeck

Het stond zo goed als vast dat Vervenne in de laatste ronde aan het langste eind zou trekken. Niet alleen lag hij de hele campagne voor op Torfs, hij had na de tweede ronde slechts nood aan een derde van Marc Decramers stemmen om te zegevieren. Decramer viel immers in de tweede ronde af. Het was dan ook geen verrassing toen dinsdagavond Marc Vervenne als sterkste uit de lang uitgesponnen strijd kwam. Toch werd het uiteindelijk nog bijzonder nipt voor de vice-rector; amper twintig stemmen had hij over. Vervenne wist 64 extra stemmen te vergaren, Torfs maar liefst 167. Resultierend in een verhouding van 51%-49%. De opkomst lag wel gevoelig lager dan in de eerste en de tweede ronde: amper 83 procent van de stemgerechtigden bracht een stem uit.

Spelen

Rik Torfs liet zich tussen de tweede en de derde ronde alvast niet onbetuigd en lobbyde waar mogelijk. Niet enkel via het aankloppen bij Decramer in de hoop daar enige steun te verwerven (lees ook de voorpagina). Ook zijn mail naar de stemgerechtigden getuigde wederom van een knap staaltje tactisch vernuft. "Er is het oude model, softer verpakt dan voorheen, maar met minder dadendrang. Het gaat uit van de universiteit als bedrijf waarin de vrijheid van handelen nu eenmaal beperkt is. Vrijmoedigheid verbleekt. Langzaam vergeten we wie we werkelijk zijn. Geld en macht verschuiven geruisloos van de universiteit naar de associatie." Vervenne is met andere woorden Oosterlinck, maar dan zonder diens positieve eigenschappen. Als we Torfs mogen geloven.

Torfs besepte wel dat hij de balans enkel in zijn voordeel kon laten doorslaan als hij alsnog de studentenstemmen binnenreef. Ook Torfs wist omwille van allerlei redenen al dat de studenten niet voor hem stemden. Zo was hij er ook al snel van op de hoogte dat de studenten afspraken om niet voor hem te tekenen in de voordrachtsronde. Toen moesten de kandidaten negentig handtekeningen verzamelen. Een streep door de rekening aangezien Torfs had gerekend minstens een deel van de studenten binnen te halen via zijn bekendheid. Tijdens de campagne trachtte hij dan ook om de studenten uit elkaar te spelen en te overtuigen om elk afzonderlijk te stemmen op hun voorkeurskandidaat. De studenten stemden echter van in het begin op het winnende paard en bleven dit ook tijdens de latere rondes doen. Het stemadvies bleef dus gehandhaafd ondanks verwoede pogingen van Torfs om hen alsnog te overtuigen.

Spin

Ook Marc Decramer liet zich tussen de eerste en de twee ronde niet onbetuigd. Hij trachtte zijn profiel aan te scherpen en hoopte alsnog door te gaan naar de derde ronde. Het was buiten de kerkjurist gerekend. Marc Vervenne steeg het sterkst in de tweede ronde, Nys en De Moor hadden zich openlijk en informeel dan ook al pro-Vervenne uitgelaten. Na hem steeg Torfs het sterkst, Decramer wist amper 41 extra stemmen binnen te rijden. De verkiezingen werden dan ook een teleurstelling voor de longarts. Misschien was zijn sterkte net zijn zwakte: hij komt dan wel van Gasthuisberg, maar dat maakt ook net dat hij de interne keuken kent. Hij piekte ook erg vroeg, nog voor de campagne goed en wel begonnen was. Ook zijn alomtegenwoordige spin doctor bezorgde Decramer een slechte indruk. Maar wellicht de meest doorslaggevend factor: hij had te weinig profiel. Hij trachtte wel om zich als alternatief aan te bieden voor het huidige beleid, maar praatte hierbij te veel zijn gesprekspartners naar de mond zodat een probleem van geloofwaardigheid ontstond.

Vervenne had geen spin-doctor/communicatie-adviseur en voerde minder actief campagne dan de rest. Hij had het misschien beter gedaan. De slechte beurt die hij maakte in de

(foto Katleen Gabriëls)

verschillende debatten kostte hem ongetwijfeld stemmen. En door in tegenstelling tot anderen geen campagne te voeren, liep hij vaak achter de feiten aan. Toen bijvoorbeeld in de *Artsenkrant* verscheen dat Vervenne zijn skicompagnon Mart

Buekers, de decaan van FaBeR, tot zijn vice-rector Biomedische zou benoemen, kon hij enkele dagen Gasthuisberg aflopen om het bericht te ontkennen. Gasthuisberg claimt immers de vice-rector Biomedische. Een ander gerucht werd verspreid over Walter Bogaerts, als zou

die Vervennes vice-rector Exacte Wetenschappen worden. Ook het gerucht als zou Vervennes ploeg al twee jaar vaststaan deed de ronde.

Ereschuld

In zijn eerste reactie na de verkiezingen zegt Vervenne dan ook dat het ergste tijdens de campagne de verspreiding van deze geruchten was die hij steeds moest weerleggen. "Ik had echter nog liever verloren dan het vuil te moeten spelen."

"Het meest fantastische waren de ontmoetingen met de verschillende geledingen van onze universiteit. Dit was erg confronterend." Voor een verdeelde universiteit vreest de nieuwe rector niet. "Ik kende de signalen al van bij mijn rondgang langs de universiteit en haalde ze ook al aan in mijn programma. Mijn eerste werk volgend jaar als rector wordt dan ook om overal langs te gaan en de precieze problemen die overal leven te detecteren."

Torfs stelde "niet slecht te hebben gepresteerd voor een scherts-kandidaat". Een steek naar de kritiek die hij bij zijn kandidaatstelling te verwerken kreeg, ook van *Veto*. Hij vindt zichzelf ook de morele winnaar van de verkiezingen, niet geheel onterecht. "Ik heb mijn ereschuld aan de universiteit afgelost. Ik heb nu mijn handen vrij om nieuwe, creatieve horizonten op te zoeken." Wat hij hieronder precies verstaat, liet hij nog in het midden.

Twee van de mensen die duidelijk tot het kamp-Vervenne behoorden zijn de decanen van FaBeR en FETEW, Mart Buekers en Filip Abraham en geven commentaar bij de nieuwe rector. "Ondanks de kritiek dat Marc een te zwak figuur en de kandidaat van Oosterlinck is, hebben zijn positieve eigenschappen de doorslag

Steekkaart Marc Vervenne

Marc Vervenne werd geboren op 16 april 1949 in Ieper. Hij is getrouwd en heeft drie kinderen. Tussen 1967 en 1973 studeerde hij klassieke talen, filosofie en theologie aan het Grootseminarie in Brugge. In 1973 verliet hij het seminarie en besloot, net als vele andere seminaristen in die tijd, te gaan werken als arbeider. Tussen 1973 en 1975 werkte hij dan ook in de industrie en de bouwrijverheid.

Tussen 1975 en 1978 studeerde hij aan de K.U.Leuven theologie, bijbelse filologie en oosterse filologie en geschiedenis met specialismen op het gebied van de exegeze van de Hebreeuwse bijbel (Oude Testament) en de Noordwestsemitische taal- en letterkunde. In 1986 behaalt hij zijn doctoraat in de godgeleerdheid. Het jaar erop wordt hij benoemd tot docent.

Tussen 1990 en 1996 is Vervenne academisch secretaris van de faculteit Godgeleerdheid, van 1996 tot 2000 is hij decaan van deze faculteit. In dat jaar haalt de herverkozen Oosterlinck hem naar het rectoraat als vice-rector Humane Wetenschappen. In die hoedanigheid was hij de laatste vijf jaar onder andere verantwoordelijk voor de opvolging van het personeelsbeleid, voorzitter van de Bibliotheekraad K.U.Leuven, voorzitter van de Commissie Cultuur, lid van de Raad van Bestuur, de Academische Raad, het Gemeenschappelijk Bureau en de Raad van Bestuur van de Associatie. Vanaf 1999 is hij ook president van de Universitaire Residentie Groot Begijnhof.

www.marcovervenne.be

gegeven. De authenticiteit heeft het gehaald. Ook zijn dossierkennis is niet te onderschatten. De nieuwe rector kan trouwens wel degelijk beslissingen nemen wanneer nodig. Tijdens de campagne hebben we bijvoorbeeld een aantal keer duidelijke adviezen gegeven, maar Marc besliste telkens zelf hoe hij zijn campagne voerde. Laat het ons zo stellen: Vervenne is geen groot technisch skiër, maar zet hem voor de moeilijkste afdaling en hij gaat naar beneden."

Resultaten tweede ronde

-Marc Vervenne: 564, 42%, +144
-Rik Torfs: 441, 33%, +77
-Marc Decramer: 331, 25%, +41

Er was een opkomst van 90%: 1339 van de 1487 kiesgerechtigden brachten hun stem uit.
Benodigde meerderheid: 670 stemmen

Resultaten derde ronde

-Marc Vervenne: 628, 51%, +64
-Rik Torfs: 608, 49%, +167

Er was een opkomst van 83%: 1236 van de 1487 kiesgerechtigden brachten hun stem uit.
Benodigde meerderheid: 619 stemmen

(foto Sebastiaan Lampo)

Negen procent betekent een wereld van verschil

Tijdens de afgelopen rectorsverkiezingen opeerden de stemgerechtigde studenten ervoor om in blok op één kandidaat te stemmen. Daartoe zochten ze naar een consensuskandidaat. Marc Vervenne bleek al snel het paard waarop ze hun geld inzetten. Rik Torfs steunen was eigenlijk nooit aan de orde. Alleen in de tweede ronde werd het blok even doorbroken.

Ben Deboeck

Het was reeds in maart duidelijk wie de studenten wel zagen zitten en wie niet. Toen werd binnen de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) immers de te hanteren strategie bij de voordrachtsronde besproken en gekeken voor welke van de vijf kandidaten ze hun handtekening zouden zetten. Elk van de vijf kandidaten moest immers negentig handtekeningen verzamelen, dertig per groep. Tien van de dertig handtekeningen mochten telkens van studenten komen. Uiteindelijk bleek de voordrachtsronde wel een maat voor niets en gingen alle vijf de kandidaten door.

Via LOKO beslisten de kringen om voor Marc Vervenne, Marc Decramer en Bart De Moor te tekenen. Herman Nys en Rik Torfs vielen uit de gratie, wat hen via via natuurlijk al snel ter ore kwam en ze konden verwachten dat ze de definitieve steun van de studenten niet zouden binnenhalen. Torfs trachtte tijdens de campagne nog om de studentenvertegenwoordigers te overtuigen niet eensgezind op eenzelfde kandidaat te stemmen, maar op de kandidaat waarvan ze zelf vonden dat die de beste was.

Entourage

Het mocht niet baten. Afgezien van de ene stem van Canonica - de kring van de studenten Kerkelijk Recht, die Torfs nog zelf heeft opgericht en de eerste twee jaar leidde - haalde Torfs geen studentenstemmen binnen, occasionele dissidente stemmen daar gelaten.

Vervenne werd naar voren geschoven op de avond voor de eerste ronde. Toen werden alle stemgerechtigde studenten achter gesloten deuren samengebracht door studentenraad LOKO. Gedurende enkele uren werden de kandidaten, hun programma's, hun toekomstige ploeg en de ervaringen die studenten er in het verleden mee hadden, besproken. Het werd al snel duidelijk dat het tussen Decramer en Vervenne zou gaan. Medica en VTK leunden bij Decramer aan, de anderen vooral bij Vervenne. Decramer is dokter en had verschillende personen van Exacte Wetenschappen rond zich geschaard. Vandaar de voorkeur van de twee grote kringen.

Decramer kreeg echter enkele keren de wind van voren. Het feit dat hij zo'n grote ploeg rond zich had geschaard, zorgde ervoor dat het niet altijd even duidelijk was wat zijn mening en wat die van zijn entourage was. Bovendien zagen velen hem als 'onbetrouwbaar' doordat ze in informele gesprekken geen hoogte van hem kregen. Vervenne kon zich vooral beroepen op de goede verstandhouding waarmee hij de laatste vijf jaar als vice-rector met de studenten wist om te gaan, wat hem betrouwbaar maakte. De andere kandidaten kwamen minder ter sprake tijdens het eerste conclaaf.

Matje

Er was dan ook maar één ronde nodig om tot een consensus te komen. 99 van de 133 stemgerechtigde studenten waren aanwezig op het conclaaf. Een kandidaat had dus 50 stemmen nodig voor een meerderheid. Al na de eerste telronde wist Marc Vervenne een duidelijke meerderheid achter zich te scharen. 57 stemmen waren voor hem, 35 voor Decramer, 5 voor De Moor, 2 voor Torfs en geen voor Nys. Bovendien zette iedereen die Vervenne niet als eerste keuze had ingevuld, hem wel op de tweede plaats. Het was dus duidelijk: Vervenne genoot de voorkeur. Er werd dan ook ingestemd om de volgende dag op Vervenne te stemmen. Met effect zo bleek: mede door de studentenstemmen eindigde Vervenne in de eerste ronde op de eerste plaats. De bedoeling was dat die stemkeuze nog even geheim bleef. Maar dat bleek vooral een publiek geheim te worden. Toen ook nog enkele studenten de zwijgplicht doorbraken, waar nochtans meerdere keren op gehamerd was, werd het wel erg duidelijk.

Op de vooravond van de tweede ronde kwamen de studenten opnieuw samen om de strategie te evalueren en eventueel bij te sturen. Op voorhand was afgesproken dat minstens tweederde van de stemgerechtigden aanwezig moest zijn om de voorkeur te kunnen wijzigen. Dat quorum

werd niet gehaald, tot grote frustratie van VTK en Medica die de discussie graag opnieuw wilden voeren. Vervenne had, zo klonk het belangrijkste argument, even te voren in het debat immers erg zwak gepresteerd en er pleitten volgens beide kringen niet zoveel argumenten in het voordeel van Vervenne. Medica en Medisoc waren bovendien al een hele week onder druk gezet op Gasthuisberg, omdat ze 'een verkeerde keuze' zouden gemaakt hebben in de eerste ronde. Studenten en assistenten werden zelfs op het matje geroepen bij de nieuwe decaan van Geneeskunde die in het kamp van Decramer zat.

Het stemadvies werd gehandhaafd en iedereen was akkoord om zich er aan te houden. Uitgezonderd Medica, dat niet langer 'in eer en geweten' Vervenne kon steunen en nog zou zien hoe ze gingen stemmen.

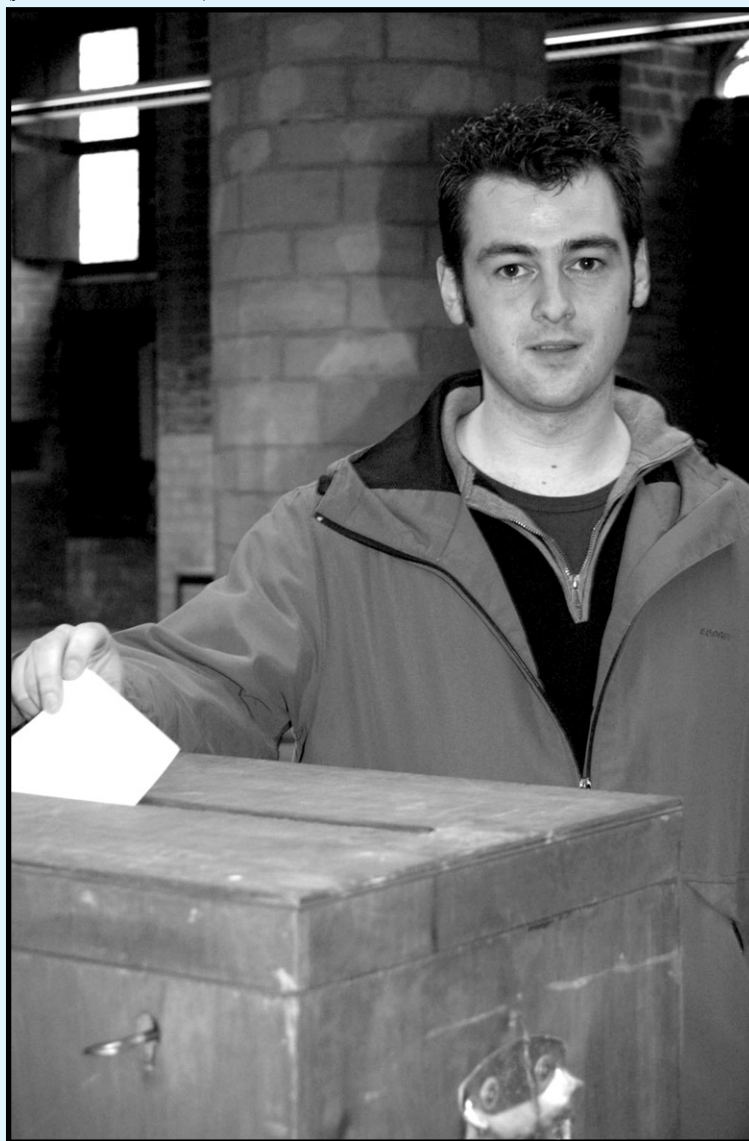
Een deel van hen doorbrak in de tweede ronde dan ook het blok en koos voor Decramer. Preses Jeroen Decoster van Medica ging er echter vanuit dat Medica in blok op Decramer stemde en stelt ook niets te weten van enige druk op Medica. Toen die na de tweede ronde afviel, beslisten ze echter om het blok terug te vervoegen. In de derde en beslissende ronde stemden de studenten dan ook *en masse* op Marc Vervenne.

Loyaal

Jeroen Vandromme is de voorzitter van Kringraad, de onderwijsgeleding van studentenraad LOKO dat de stemgerechtigden samenbracht met het doel een stemadvies uit te brengen.

Veto: *Waarom Vervenne? De vice-rector maakte op de debatten maar een magere indruk.*

Jeroen Vandromme: «Marc Vervenne maakte inderdaad geen goede beurt in de debatten. Een rector moet echter meer zijn dan iemand die goed overkomt bij het publiek. Hij

Kringraad-voorzitter Jeroen Vandromme

moet in de eerste plaats iemand zijn die de universiteit samenhoudt, die na breed consulteren besluiten neemt, die tijd neemt om iedereen erbij te betrekken. Iemand die na een beslissing er dan ook op staat dat die beslissing loyaal wordt uitgevoerd. Dat is de rector waar wij voor willen gaan.»

«Moest het nu echt zo zijn dat Vervenne een saaie piet was, hadden we er ook niet op gestemd. Een vraag die we aan alle kandidaten stelden was: "waarom zouden we op u stemmen en niet op uw tegenstander?" Sommige kandidaten lieten zich uitvoerig gaan, andere wilden hierover geen

uitspraak doen. Vervenne antwoordde "omdat ik de knapste ben." Of hij gelijk heeft, wil ik nu nog in het midden laten (lacht).»

Veto: *Wordt het als studenten nu niet erg moeilijk om kritiek te leveren aan het adres van iemand die jullie mee verkozen hebben?*

Jeroen: «Dat weet ik niet. Oosterlinck hebben we niet openlijk gesteund, maar we hebben wel goed met hem samengewerkt. De verkiezingen zijn één zaak, maar besturen is een andere. We zijn ons ervan bewust dat onze steun een belangrijke impact heeft gehad op de verkiezingen. Onze stemmen stonden garant voor een belangrijk impuls en maakten duidelijk het verschil.»

«Wat er uiteindelijk van de samenwerking zal worden, is nu nog koffiedik kijken. Een belangrijke trendsetter zal on-

“Voor ons is Vervenne dus geen grijs figuur en dat zal de academische gemeenschap de volgende jaren wellicht ook ontdekken”

getwijfeld het participatiereglement (*dat de inspraak van de studenten aan de K.U.Leuven regelt, bd.*) zijn dat voor het begin van het academiejaar moet afgerond zijn. We zijn ervan overtuigd dat Vervenne op dezelfde constructieve manier zal verderwerken zoals hij de voorbije vijf jaar als vice-rector deed.»

Plaatje

Veto: *De studenten maakten deze keer echt het verschil: trek jullie stemmen af bij Vervenne, tel ze op bij Torfs en hij wint. Maakt dit Vervenne schatplichtig aan jullie?*

Jeroen: «Neen, voor ons volstaat het als hij, zoals net gezegd, verder doet zoals de laatste vijf jaar. Dan zijn wij heel tevreden.»

Veto: *Wat maakte van Torfs, Decramer, Nys en De Moor minder geschikte kandidaten voor jullie?*

Jeroen: «We zijn op zoek gegaan naar de kandidaat waar we het best mee zouden kunnen samenwerken en die voor verschillende thema's op dezelfde lijn stond als de studenten.

We hebben gediscussieerd over rationalisatie van het onderwijsaanbod, onderwijsbeleid, studentenbeleid en uiteraard studenteninspraak. We hebben de programma's vergeleken met de uitspraken van de kandidaten bij ons in het debat en het gesprek met de studentenvertegenwoordigers. Niet iedereen had een even sluitend verhaal. Wanneer je daarbij telt hoe ze staan tegenover de andere leden van de academische gemeenschap en wie in hun team zit, krijg je een heel verschillend plaatje en dat leidde uiteindelijk tot onze favoriet, Marc Vervenne. Het betekent dus helemaal niet dat de andere kandidaten *not done* waren.»

Veto: *Is er enig zicht op de mate waarin het stemadvies werd gevolgd?*

Jeroen: «In het hokje doet iedereen wat hij wil. Op de eerste vergadering met alle faculteitsraadsleden hebben we gevraagd wie het stemadvies zou volgen. Iedereen heeft toen uitdrukkelijk ingestemd. Het stemadvies is daarna niet meer gewijzigd, omdat daartoe nooit een meerderheid was. Vervenne genoot duidelijk de grootste steun.»

Idioten

Veto: *Er lekte voortijdig uit dat jullie Vervenne steunden. Heeft dit enige gevolgen gehad?*

Jeroen: «Er werd vrij divers gereageerd. Een kandidaat-rector heeft me aangesproken over het artikel in *De Morgen*, maar had al vlug door dat de meeste uitspraken uit de mond van Bart De Moor kwamen (*het ging over het feit dat de studenten Decramer als onbetrouwbaar zagen, bd.*)»

«Concreet gevolg was dat sommigen er wel degelijk vanuit gingen dat we op Vervenne gestemd hadden. Sommige mensen noemden ons dan ook idioten, maar anderen wisten ons te vertellen dat we een verstandige keuze hadden gemaakt. De meeste mensen waren eigenlijk gewoon benieuwd naar onze motivatie. Stemmen op een grijs figuur bleek voor veel profen helemaal niet evident.»

«Voor ons is Vervenne geen grijs figuur en dat zal de academische gemeenschap de volgende jaren wellicht ontdekken. We kennen hem als iemand die doordacht beslissingen neemt, breed consulteert, consensus nastreeft en vooral ook grappig uit de hoek komt.»

Veto: *Door de massale media-aandacht voor de verkiezingen was het nooit realistisch om geheimhouding na te streven.*

Jeroen: «Neen, misschien niet. We hadden ook niet verwacht dat er zo'n mediacircus rond deze verkiezingen zou ontstaan. We beseffen gewoon meer dan ooit dat de K.U.Leuven belangrijker is in het hoger onderwijslandschap dan de UGent. Dit is wel duidelijk geworden tijdens deze verkiezingen.»

Maximaal vier examenkansen per vak

We schreven het al eerder: vanaf volgend academiejaar veranderen de onderwijs- en examenregels aan de K.U.Leuven drastisch. We zetten nog eens de belangrijkste wijzigingen op een rijtje. Voor alle duidelijkheid: de wijzigingen gaan niet eerder in dan volgend academiejaar, 2005-2006.

Ben Deboeck

De nieuwe regels komen er door de implementatie van het Flexibiliseringsdecreet. Dit decreet kwam er als gevolg van het Bologna-akkoord uit 1999. Het heeft tot doel de studiemogelijkheden te vergroten, de manier waarop onderwijs wordt aangeboden te differentiëren en de mogelijkheid tot levenslang leren te verhogen. De nieuwe regeling geldt voor iedereen, zonder uitzondering: studenten in uitdovende opleidingen (kandidaturen en licenties), de eerste lichting bachelors die dit jaar startte en de tweede lichting die in september start. De K.U. Leuven gaat er wel vanuit dat er nog een aantal decreetswijzigingen komen en paste haar reglementen aan met die wijzigingen in het achterhoofd. Komen die er toch niet dan blijven voor de uitdovende richtingen de oude regels van kracht.

Streng

De voornaamste wijziging is de invoering van een 'bewaakt' creditsysteem. Opleidingen worden niet langer gezien als een geheel van vakken, ingedeeld over een aantal jaren, maar als een geheel van opleidingsonderdelen (OPO). Elk OPO stemt overeen met een aantal studiepunten. Als je slaagt voor een bepaald OPO, behaal je je 'creditbewijs' en hoef je dat OPO in principe 'nooit' meer af te leggen. Om een creditbewijs te behalen moet je simpelweg 10/20 op het OPO behalen.

In principe stemmen zestig studiepunten overeen met tien OPO's. Een voltijds modeltraject neemt per academiejaar minstens 54 en maximaal 66 studiepunten op. Overheen de drie bachelorjaren is het dus mogelijk dat er jaren zijn waarin meer of minder dan 60 studiepunten worden opgenomen. Zolang in totaal 180 studiepunten worden opgenomen, is dit geen probleem.

Dat het creditstelsel aan de K.U.Leuven geen 'zuiver' creditsysteem is, valt op te maken uit de deliberatieregels. Bij een zuiver creditsysteem moet je immers slagen op elk OPO afzonderlijk. Dat stelsel is overwogen voor de hogere jaren, maar komt er dus (nog) niet omdat de K.U.Leuven anders als 'erg streng' zou worden gezien, wat mogelijk gevolgen heeft voor de inschrijvingen. Aan de K.U. Leuven kan je ook in de toekomst met buispunten nog slagen al veranderen de regels wel enigszins. Momenteel 'compenseer' je immers voor onvoldoendes door het behalen van bepaalde percentages. Vanaf volgend jaar worden onvoldoendes 'getolereerd'.

Je hebt voldaan aan de criteria van een programmajaar als je voor alle OPO's ten minste 10/20 haalt. Haal je ten minste 54 procent, dan kunnen buispunten getolereerd worden. Je hebt zelfs de keuze: één keer 9/20, één keer 8/20 of twee keer 9/20. Maximaal twee buispunten op maximaal twee OPO's dus. Voor studenten in eerste bac wordt er iets soepeler opgetreden. Zij

slagen als ze voldoen aan de bovenstaande criteria. Daarnaast mogen ze vanaf een percentage van 56 ook één 7/20 of een 9/20 én een 8/20 halen. Maximaal drie buispunten op nog steeds maximaal twee OPO's dus. Drie negens kunnen niet. Graden worden overigens nog enkel aan het eind van een opleiding uitgereikt.

Trissen

Je hebt vanaf volgend jaar de keuze tussen drie types contracten: het diplomacontract, het creditcontract en het examencontract. Het diplomacontract is het equivalent van een huidige 'volwaardige' inschrijving. Er is binnen het diplomacontract de keuze tussen het modeltraject, de standaardregels, en een geïndividualiseerd traject waarbij een studieregeling wordt uitgewerkt op basis van je dossier.

Ook het creditcontract bestaat momenteel reeds in de vorm van het opnemen van afzonderlijke vakken. Je kiest voor dergelijk contract als je louter voor enkele OPO's een credit wil behalen. Het examencontract stemt overeen met de huidige inschrijving voor de examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap. Je schrijft je hierbij enkel in

sen hebt, betekent evenwel niet dat je — als je in eerste zit slaagt — je kan herkansen voor OPO's. Het is immers mogelijk dat je wel slaagt, maar niet voor alle OPO's afzonderlijk zodat je daar geen creditbewijs voor krijgt. Een andere reden voor herkansen ondanks slagen is het opkrikken van de examenresultaten met het oog op graden. Dit werd verboden omdat het een onrechtvaardige discriminatie betekent ten opzichte van geslaagde studenten die wel alle creditbewijzen behaalden, maar geen kansen hebben om hun resultaten te verhogen. Bovendien rees er een praktisch probleem: als het nieuwe resultaat nog lager is, moet het geslaagd zijn misschien voor de hele opleiding opnieuw worden bekeken. Via een afzonderlijke inschrijving via een creditcontract is het wel mogelijk om alsnog een credit binnen te rijden, gesteld natuurlijk dat je al niet aan je limiet van vier examenkansen zit voor het OPO.

Expertise

Om het uitlopen van de studies te vermijden worden ook enkele veiligheidsingebouwd. Wie na een eerste academiejaar in een bacheloropleiding niet heeft voldaan

(foto Pieter Baert)

voor het afleggen van examens. Daarnaast kan je geen beroep doen op ondersteuning van de universiteit, de toegang tot Toledo uitgezonderd.

Rekbaar

Het aantal examens mag 'niet veel' groter zijn dan het aantal OPO's, zo besliste de K.U.Leuven. Een rekbaar begrip, hoeveel is immers 'niet veel meer' dan tien? Je hebt elk academiejaar sowieso recht op twee examenkansen per OPO. In totaal kan je maar vier keer examens afleggen voor eenzelfde OPO. Trissen wordt dus afgeschaft. Je inschrijving wordt simpelweg geweigerd als je na twee academiejaren nog niet geslaagd bent voor het eerste programmajaar, na vier jaar nog niet voor de eerste twee jaren, na vijf jaar nog niet voor de eerste drie jaren of na zes jaar nog altijd niet voor een opleiding van vier jaar. Studieduurverlenging wordt op deze manier tegengegaan.

Het feit dat je elk jaar twee examenkan-

aan de criteria krijgt een niet-bindend studieadvies dat de student moet helpen beslissen om al dan niet opnieuw in te schrijven. In de toekomst is het de bedoeling ook bindende bepalingen aan deze studenten op te kunnen leggen. Voorlopig bestaat daar echter nog geen decretaal kader voor. Verder wordt nog steeds met programmajaren van zestig studiepunten gewerkt en is het vooruitnemen van OPO's door bidders beperkt tot OPO's uit het volgend jaar. Wat er, ondanks sterke vraag uit studentenhoek, nog niet komt, is een écht permanente ombuds. In het nieuwe reglement is de ombuds wel permanent, maar slechts voor één academiejaar. De studenten hadden graag een langere periode gezien zodat een expertise kan worden opgebouwd.

KORT • KORT • KORT

NVAO maakt eerste slachtoffer

Het Nederlands-Vlaamse Accreditatieorgaan (NVAO) heeft vorige week voor het eerst een bestaande opleiding niet geaccrediteerd. Vanaf dit jaar evalueert de NVAO de kwaliteit van de Nederlandse en Vlaamse opleidingen na een zesjaarlijkse doorlichting. De NVAO werd opgericht in de *slipstream* van Bologna om een onafhankelijke kwaliteitsbeoordeling van de Nederlandse en Vlaamse opleidingen te garanderen.

De niet-geaccrediteerde opleiding is Sociaal Pedagogische Hulpverlening aan de Christelijke Hogeschool Nederland, een opleiding met 500 studenten. Er werd gefaald op de criteria 'niveau van de eindschrijft', de 'wijze waarop studenten beoordeeld en getoetst worden' en de 'relatie tussen de doelstellingen en de inhoud van de studie'. De instelling heeft nu twee jaar de tijd om hier iets aan te doen. Dat is hard nodig want de niet-accreditatie betekent dat het diploma in de rest van Europa niet langer erkend zou worden, zodat het inrichten van de opleiding zinloos wordt.

Een zelfde scenario is dus mogelijk voor de Vlaamse universiteiten en hogescholen in de toekomst. Indien Vlaamse opleidingen de test niet doorstaan, kunnen ze worden afgeschaft als ze na drie jaar niet de nodige maatregelen hebben genomen om aan de opmerkingen van de NVAO tegemoet te komen.

Eindelijk selectie voor Franstalige (tand)artsstudenten

Vanaf volgend academiejaar moeten Waalse studenten geneeskunde en tandheelkunde na hun eerste jaar een selectie ondergaan. Bedoeling is de uitstroom in overeenstemming te brengen met de quota die de federale overheid oplegt voor de toegang tot de beroepen. Het aantal uitgereikte RIZIV-nummers, nodig voor het uitoefenen van een zelfstandige praktijk, is immers beperkt. Tot nu toe werd over de taalgrens anders dan in Vlaanderen — waar al jaren een ingangsexamen bestaat — geen enkele vorm van selectie doorgevoerd zodat afgestudeerden na (minstens) zeven jaar studie niet zeker zijn of ze al dan niet aan de slag kunnen.

De selectie zal niet de vorm van een proef aannemen. Studenten die in eerste zit slagen, maken deel uit van het geselecteerde quotum en mogen naar het tweede jaar. Studenten die in tweede zit slagen, worden volgens hun behaalde punten gerangschikt en bij de eerste groep gevoegd tot het vastgelegde quotum bereikt is. Voor volgend academiejaar ligt dat wellicht iets boven de 350 studenten.

De Franse Gemeenschapsregering blijft evenwel gekant tegen de federaal opgelegde numerus clausus, aldus minister voor Hoger onderwijs Marie-Dominique Simonet (CDH) en minister-president Marie Arena (PS). De federale overheid zou volgens de dames beter van het idee van quota afstappen. In afwachting moet de gemeenschap wel een antwoord bieden in het belang van de studenten, vandaar de invoering van een selectievorm. Een antwoord dat Vlaanderen haar studenten acht jaar geleden al bood toen de federale beslissing over de numerus clausus genomen werd.

In Memoriam Paul Ricoeur

De Franse christelijke filosoof Paul Ricoeur is vorige week op 92-jarige leeftijd overleden. Ricoeur doceerde aan de Sorbonne, de K.U.Leuven, Yale en de Universiteit van Chicago. Hij schreef een uitgebreid politiek-filosofisch oeuvre bij elkaar.

(bd)

“CSAL werd nooit vernoemd in het officiële rapport”

Drie weken na de hetze rond de zogenaamde Chinese spionagenetwerken is de storm gaan liggen. Maar de Chinese gemeenschap in Leuven blijft geslagen achter. Hoewel de Chinese studentenorganisatie CSAL meermaals door het slijk gehaald werd, zoekt de pers nu pas toenadering. En dat is volgens Xue Li, woordvoester van de organisatie, rijkelijk te laat.

Tom Van Breussegem

In Frankrijk werd op 2 mei een Chinese staggair gearresteerd op verdenking van spionage. De aanklacht tegen Li Li Whuang luidde: misbruik van vertrouwen en het het binnendringen in een database met vertrouwelijke informatie. De misdrijven zouden gepleegd zijn bij Valeo, een Franse fabrikant uit de automobiellindustrie. Niet veel later wordt een gerucht verspreid dat de Sapo, de Zweedse geheime politie, ook aan de Karolinska universiteit in Stockholm Chinese studenten verdenkt van gelijkaardige praktijken. Maar dat werd tot vandaag niet bevestigd.

Insinuaties

Het vuur werd aan de lont gestoken door ESISC, een onafhankelijk, maar commerciële getint onderzoeksbureau met zetel in Brussel. Aan het hoofd staat

een zekere Claude Monique, een journalist met tientallen jaren ervaring in de onderzoeksjournalistiek en een grote voorliefde voor spionageactiviteiten en complottheorieën. Begin mei publiceerde hij een rapport waarin het bestaan van Chinese spionagenetwerken werd geïnsinueerd. Nergens in het document was echter sprake van CSAL maar nieuwsagenschappen en kranten legden onmiddellijk de link met deze Leuvense organisatie.

Eigenlijk bestaat CSAL uit niet meer dan

vijf mensen die zich bezig houden met het organiseren van activiteiten voor de honderden Chinese studenten en vorsers die in en rond Leuven actief zijn. Er is zelfs geen ledenlijst want uiteindelijk staan de activiteiten open voor iedereen die de Chinese studenten een warm hart toedraagt. Xue Li is laatste jaars GroepT student, lid van CSAL en zetelt bovendien ook in de LOKO-geleding voor internationale studenten Portulaca.

Veto: Hoe reageerde de Chinese gemeenschap in Leuven op dit nieuws?

Xue Li: «Er zijn mensen die echt verontwaardigd zijn. Die ene roddel zet ineens de hele Chinese gemeenschap voor schut. En bovendien zijn we machteloos. Deze kwakkel werd gelanceerd en de een na de andere krant nam die klakkeloos over, zonder er ons ook maar één keer over te contacteren.»

Veto: Veranderde er iets voor jullie leden nadat het nieuws bekend raakte?

Xue: «De studenten zelf zullen weinig gemerkt hebben omdat de Vlaamse studenten ook wel weten dat het om een vermoeden gaat en er geen enkele gegronde verdachtmaking geuit werd. Maar het viel wel op dat sommige Chinese studenten die hun stage doen in Belgische bedrijven, plots veel meer aandacht kregen op hun job. Dan dook plots

de baas op die ze nooit eerder gezien of gehoord hadden. Niet om hun iets over de zaak te vragen hoor, maar het is duidelijk dat dat er wel voor iets tussen zat.»

Veto: Heeft CSAL contact opgenomen met ESISC?

Xue: «Ja, natuurlijk. We kregen een behoorlijk grove mail terug van de hoofdman van het agentschap. Daarin behandelde hij ons erg denigrerend maar benadrukte dat hij in zijn rapport nergens de naam van CSAL vermeld heeft. Het moeten de kranten zijn die de link gelegd hebben tussen een zogenaamd Chinees spionage netwerk en onze organisatie.»

Veto: Kwam er enige reactie vanuit de K.U. Leuven of een officiële instantie?

(foto Katleen Gabriëls)

Xue: «Jazeker, de K.U. Leuven staat bij monde van Portulaca volledig achter ons. Ze verzekerden ons dat we op hun steun konden rekenen. En nee, de politie hebben we nog niet op bezoek gehad. Maar mocht dat nodig zijn zullen we onze volledige medewerking verlenen.»

Expansie

Veto: Overwegen jullie stappen tegenover dit agentschap?

Xue: «Nee, zeker niet, want uiteindelijk zijn wij slechts een organisatie die zich bezig houdt met het organiseren van uitstapjes en ontspanningsactiviteiten. Maar als er mensen zijn die zich persoonlijk geïnteresseerd voelen, is het natuurlijk mogelijk dat er individuele claims komen. Ik denk dat heel deze zaak eigenlijk een uitloper is van een trend die zich alsmaar luider manifesteert. Alsmaar vaker worden Aziaten geïnteresseerd. De

mensen hier zien China en bij uitbreiding de rest van Azië als een regio in volle expansie. De stroom Chinese studenten neemt elk jaar gestaag toe en de mensen worden bang. Ze denken dat China klaar staat om als industriële grootmacht de fakkel over te nemen.»

Veto: Is dat dan niet zo?

Xue: «Het is juist dat de betere economische toestand toelaat dat meer studenten het zich kunnen veroorloven naar hier te komen. Maar naast deze enorme economische groei brengt ook een enorme afzetmarkt met zich mee. En die biedt ook aan het Westen grote mogelijkheden. Bovendien vergeten de mensen dat naast de expansieve groei we ook nog met een pak problemen worstelen. De armoede in de grote steden en op het platteland is ronduit schrijnend.»

“Alsmaar vaker worden Aziaten geïnteresseerd”

KORT • KORT • KORT KORT • KORT • KORT

Opkomst overal gehaald

Het quorum van tien procent opkomst werd overal gehaald bij de jongste kringverkiezingen. Enkel van Bios zijn nog geen cijfers beschikbaar. Deze 250 studenten niet meegerekend, brachten 7.242 van de 26.162 stemgerechtigden een stem uit. Ondanks de onduidelijkheid die vorige week rees over het al dan niet halen van het quorum bij Crimen, is nu, na een hertelling, duidelijk dat ook daar tien procent ging stemmen. 10,5 procent om precies te zijn. Andere kringen die matig presteerden zijn Musicologica (13,1%), Apollonia (13,6%) en Babylon (14,8%). Deden het dan weer wel erg goed: Apollon (42,4%), Geos (46,8%), Pedagogische Kring (48%) en Farmaceutica (56,4%)

Extra jaar wetenschappen laat op zich wachten

Studentenraad LOKO vraagt een snelle beslissing over de verlenging van de wetenschapsmaster naar twee jaar. “Weldra beginnen de eerste bachelors aan hun tweede examenperiode, zonder dat ze weten hoeveel examenperiodes er nog zullen volgen vooraleer ze een diploma van Master in de wetenschappen zullen krijgen. Zes of acht? Wij ijveren er dan ook voor dat de Vlaamse Overheid in dit dossier het ‘positieve advies’ van de erkenningscommissie, dat nu al een half jaar geleden uitsproken is, volgt en zo zekerheid aan de instellingen en haar studenten geeft.”

<http://oor.scientica.be/petitie/>

Een lijn voor Weedburgers

Het parket van Leuven wil in samenwerking met de regionale zender ROB-tv de cannabisplantages in het Leuvense aanpakken. Daarvoor zou er een kliklijn komen waarop wakere burgers hun steentje kunnen bijdragen om cannabiskwekers te ontmaskeren. Het bericht zorgde al voor een heuse rel tussen de Leuvense procureur en zijn collega uit Tongeren, die de kliklijn niet zag zitten. Het parket van Leuven heeft het in gesprek met *De Morgen* liever over een *wake-up call*. Ook minister van Justitie Laurette Onkelinx (PS) liet al weten niet gelukkig te zijn met de oproep. Daarmee reageerde ze op een vraag van senator Hugo Vandenberghe (CD&V). ROB-tv herhaalde dat het gaat om leegstaande gebouwen die als plantage gebruikt kunnen worden en niet om je brave buurman. *Veto* raadt aan om ramen, deuren en gordijnen gesloten te houden.

Vlerick boert goed

De Vlerick Leuven Gent Managementschool biedt de beste open managementsopleiding van de Benelux aan. In de jaarlijkse rangschikking opgesteld door de *Financial Times* klimt de Vlerick van de 40e naar de 32e plaats wereldwijd. De Britse krant hanteert hierbij criteria zoals de duurtijd en de omzet van het programma en de kwaliteit van de deelnemers. Vlerick kwam vier jaar geleden voor het eerst in de rangschikking op een 50e plaats en steeg toen geleidelijk naar 44, 40 en 32. “De opmars danken wij aan onze internationaliseringsstrategie en de opening van onze eigen campus in Gent,” aldus algemeen directeur Patrick De Greve in *De Tijd*.

(bd)

Ondanks Vandenbroucke

Vrijdag werd het communiqué van de ministerconferentie in het Noorse Bergen aangenomen. Daar waren de Europese Onderwijsministers vorige week donderdag en vrijdag samengekomen om het Bologna-proces te evalueren en de komende twee jaar voor te bereiden. Dat proces ging in 1999 van start en zou in 2010 moeten uitlopen in een volledig ééngemaakte Europese hoger-onderwijsruimte. Zoals vorige week aangekondigd in *Veto* werd in het communiqué nauwelijks gehoor gegeven aan de internationale vraag naar meer aandacht voor de sociale dimensie.

Donderdag werden met Armenië, Azerbeidzjan, Georgië, Moldavië en Oekraïne vijf nieuwe landen aan het Bologna-proces toegevoegd. Daarnaast kreeg België ook nog eens goede punten voor de hervormingen van de laatste twee jaar. Het Vlaamse onderwijs scoorde ‘uitstekend’, de Franstaligen kregen te horen dat ze het ‘zeer goed’ gedaan hadden. Die iets mindere score heeft te maken met de hervormingen, die in de Franstalige Gemeenschap nog niet zo vergevorderd zijn. Vlaanderen scoorde ‘uitstekend’ op alle kwaliteitscriteria uit het opvolgingsrapport. De indeling ‘bachelor-master’ voldeed dan weer niet aan de eisen van het rapport. Dat heeft te maken met het schakeljaar dat hier gevolgd moet worden om van een professionele bachelor aan een hogeschool naar een academische master over te stappen. Daarnaast moet ook de erkenning van buitenlandse diploma’s sneller.

Beestje

Onderwijsminister Vandenbroucke (sp.a), die de Vlaamse delegatie leidde, trok de aandacht door gelijke kansen in het onderwijs te benadrukken. Daarvoor diende hij een amendement in om het communiqué dat was voorbereid, alsnog te wijzigen. Vandenbroucke pleitte voor een vorm van positieve discriminatie voor achtergestelde groepen. Hij wilde de lidstaten daarvoor tegen 2007 de nodige structurele maatregelen ter beschikking stellen. Ondanks de democratisering van het onderwijs in de laatste halve eeuw, is een deel van de bevolking immers nog steeds ondervertegenwoordigd in het hoger onderwijs.

Eén dag later werd het voorstel van de Vlaamse vice-minister-president niet aangenomen. Daarmee bleef het sociale luik van het communiqué “een mager beestje”, zoals de Vlaamse Vereniging van Studenten meedeelde in een eerste reactie.

In het communiqué werd wel opgenomen dat de overheid zich moet inzetten om de participatie van achtergestelde groepen te verhogen. Maar concrete stappen zijn pas voor over 0 twee jaar voorzien. In 2007 komen de ministers opnieuw samen in Londen.

(jb)

Niet alle studenten worden vertegenwoordigd

Minder dan vier op de tien faculteitskringen vonden de vergadering van LOKO-Sociale Raad een bezoekje waard. Bij Kringraad kwam bijna negentig procent van de kringen wel opdagen voor minstens één vergadering. Dat blijkt uit een korte analyse van de aanwezigheden op de verschillende LOKO-vergaderingen van dit academiejaar.

Joris Beckers & Wim Gemoets

De Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) bestaat voorlopig nog uit verschillende raden, elk met hun eigen Algemene Vergadering (AV). Daarboven prijkt de Open Algemene Vergadering (OAV), het hoogste beslissingsorgaan van LOKO. De twee belangrijkste vergaderingen zijn die van Kringraad en Sociale Raad. Kringraad houdt zich bezig met allerhande onderwijsdossiers, zoals de invoering van de BaMa-structuur. Sociale Raad van zijn kant houdt een oogje in het zeil bij Alma en andere sociale voorzieningen aan de K.U.Leuven. Allemaal belangrijke, maar soms nogal technische dossiers.

Deze dossiers worden voorbereid door verkozen studentvertegenwoordigers met elk hun eigen niche. Maar het zijn wel de presidia die de uiteindelijke beslissingen nemen. Daar-

voor moeten ze in principe hun verantwoordelijken voor onderwijs- en sociale zaken afvaardigen. Voor Kringraad komt dat meestal neer op de preses. Toch blijkt het niet altijd even gemakkelijk om genoeg mensen te vinden die hun achterban willen vertegenwoordigen waar cruciale beslissingen genomen worden.

De AV van Kringraad werd door negentig procent van de kringen minstens één keer bijgewoond. Twee op de drie kringen was minstens op de helft van de vergaderingen aanwezig. Eén derde was altijd van de partij, terwijl vier kringen zich nooit lieten zien. Hoewel het hier over vier kleine kringen gaat, is er geen opvallend verschil tussen de aanwezigheid van grote en kleine kringen (zie kader). De reden voor die afwezigheid is redelijk triviaal. "Bij ons is er niemand bereid om op vrijdagen langer te blijven. Wij hebben al een heel druk leven en zijn blij om in het weekend naar huis te kunnen", zegt Julie Bertrand, preses van Apollonia.

Meestervergaders

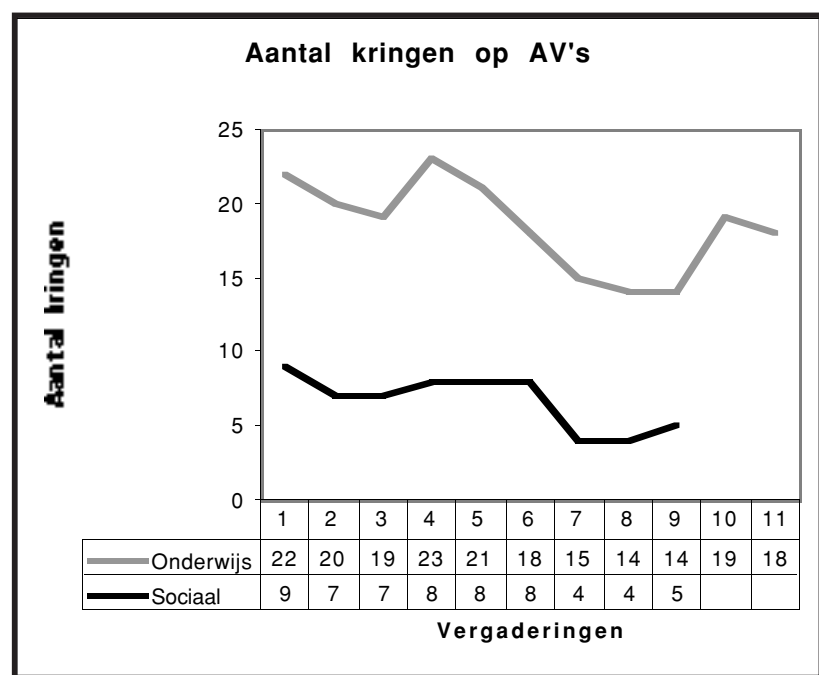
Bij Sociale Raad liggen de zaken duidelijk anders. Nauwelijks veertig procent komt ooit voor een AV opdagen, waarvan de helft op geregelde basis. Met Babylon en LBK verschijnen twee grote kringen - die samen 2.523 of bijna 10% van de studenten vertegenwoordigen - nooit op de afspraak. Slechts één kring is altijd aanwezig. Sinds half maart is Sociale Raad wel niet meer samengekomen. Volgens SoRa-voorzitster Els Van de Beek ligt dat aan de duur van de OAV's die de AV's voorafgaan: "s Nachts kunnen er geen grondige inhoudelijke discussies meer gevoerd worden." Ook voor de veel beperktere interesse van de kringen voor Sociale Raad dan voor Kringraad (zie grafiek), heeft ze een verklaring: "Dat is historisch zo gegroeid. Toch hebben we een grotere opkomst dan vorig jaar. We hebben ook ons best gedaan om de kringen aan te spreken, maar verschillende presessen antwoordden dat ze niemand vonden voor onze AV".

Vanaf volgend jaar zal er nog maar één vergadering zijn voor onderwijszaken en sociale materie. Dat is het gevolg van de hervormingen die dit jaar binnen LOKO voorbereid werden. Toch zullen er nog steeds vertegenwoordigers van de kringen

nodig zijn om in de werkgroepen, die rond bepaalde thema's opgericht worden, te zetelen. Met de samensmelting van de raden is het opkomstprobleem dus nog lang niet opgelost.

Nog enkele opvallende bevindingen: de Psychologische Kring vindt als enige Sociale Raad belangrijker dan Kringraad. En de meestervergaders zitten bij Historia. De geschiedenisstudenten waren als enigen op alle AV's vertegenwoordigd.

	Onderwijs	Sociaal
Alfa	11	0
Apollonia	0	0
Apolloon	8	0
Babylon	11	0
Bios	3	0
Canonica	1	1
Chemika	11	0
Cluster	x	0
Crimen	3	0
Ekonomika	9	7
Eoos	8	0
Farmaceutica	4	0
Geos	7	2
Historia	11	9
Industria	x	0
Katechetika	10	1
OSR	x	7
KULAK	4	1
LBK	10	0
LLK	10	0
Mecenas	0	0
Medica	11	2
Medisoc	0	0
Merkator	7	0
Musicologica	0	0
NFK	11	5
Pedagogische Kring	6	0
Politika	10	7
Psychologische Kring	6	8
VRG	11	2
VTK	11	8
Wina	11	0

30 JAAR IN BALLINGSCHAP: DE STRIJD VAN EEN WOESTIJNVOLK

"Eenheid is het enige wat de Sahrawi's hebben"

Overall ter wereld strijden volkeren voor vrijheid, onafhankelijkheid of ten minste een menswaardig bestaan. Palestijnen en Tibetanen kunnen in Europa gewoonlijk op veel sympathie rekenen. De Sahrawi's voeren een gelijkaardige strijd, maar dit volledig uit de schijnwerpers. Zij zijn een van de laatste slachtoffers van het kolonialisme in Afrika.

Herman Loos

De Sahrawi's zijn de bewoners van de Westelijke Sahara, de woestijn aan de westkust van Afrika onder Marokko. Het gebied werd tot in de jaren 70 gekoloniseerd door Spanje en is sindsdien bezet door buurlanden Marokko en Mauritanië. Hoewel de Sahrawi Arab Democratic Republic (SADR) erkend wordt door een zeventigtal landen, leeft het merendeel van de bevolking in vluchtelingenkampen nabij Tindouf in Algerije.

Aanvankelijk organiseerden de bewoners zich in het Polisariofront ter bevrijding van de Westelijke Sahara. Na een guerrillaoorlog van bijna twintig jaar gingen de Verenigde Naties in 1991 over tot een vredesproces, gekenmerkt door de tergende traagheid van de politieke besluitvorming. Ondertussen leven de Sahrawi's echter nog steeds in ballingschap, waar student Politieke Wetenschappen Sepp Vanderveken hen al twee maal opzocht.

Vormingswerk

Sepp Vanderveken: «In het gebied rond Tindouf ligt een zusterdorp van Geel. Sinds 2002 loopt er een project bij de Geelse jeugdwerking voor steun aan de Sahrawi's. Intussen zijn we al tweemaal op inleefreis geweest met een aantal projecten op zak. In de eerste plaats hebben we de bouw van een jeugdcentrum gerealiseerd. Daarnaast zijn we gestart met een

jeugdbeweging voor gehandicapten. Zelf sta ik in de leiding bij AKABE, een scouts voor jongeren met een handicap. Een beetje tot onze eigen verbazing stonden de Sahrawi's daar zeer positief tegenover.»

«Het jeugdcentrum is niet te vergelijken een met een jeugdhuis van bij ons. De nadruk ligt op educatieve programma's, taallessen en computerkennis. Wij hebben geholpen met de bouw van het centrum en proberen de infrastructuur te verzorgen. We zamelen geld in, zorgen voor computers en elektriciteit. Verder wisselen we onze kennis uit op het gebied van vormingswerk met jongeren, vooral gericht op activiteiten voor gehandicapten omdat we daar ervaring mee hebben. Het is de bedoeling dat wij de Sahrawi-jongeren bijstaan in het beheer van hun jeugdwerking.»

Vakantie

«De jongeren leven reeds van bij de geboorte in de kampen, maar weten wel hoe het er in het Westen aan toegaat. Velen gaan immers jaarlijks op vakantie bij pleeggezinnen in Spanje. Dit maakt het extra moeilijk voor hen om als vluchteling te leven. De strijd voor een eigen land kennen ze alleen van de verhalen van hun ouders. Aangezien er de laatste jaren kleine criminaliteit begon te ontstaan, is de vraag naar een degelijke jeugdwerking groot. Haar eenheid is het enige wat dit volk heeft.»

Veto: Hoe is het dagelijkse leven in de vluchtelingenkampen?

Sepp: «De gezinnen wonen in tenten en summiere hutjes van aarde. Water wordt geleverd vanuit Algerije. Na voedselgebruik blijft er ongeveer een liter per persoon over om een week de hygiëne te verzorgen, die bijgevolg tamelijk minniem is. Verder zijn de inwoners quasi volledig afhankelijk van internationale voedingsprogramma's. Er is weinig eten en bovendien is het weinig gedifferentieerd. Het basisvoedsel komt

van het World Food Program (WFP), een extra bedeling gebeurde aanvankelijk door ECHO, het Europees Humanitair Hulpprogramma. Zij zorgden aanvankelijk voor een beetje diversiteit, zoals groenten en pasta. Later is er een samenwerking ontstaan tussen beide waardoor eigenlijk de voeding voor de Sahrawi's fel achteruitging.»

Levensbelang

«Enkele maanden geleden zijn we met mensen uit verschillende landen deze zaak gaan bepleiten in het Europees Parlement. Er is toen unaniem een noodresolutie gestemd waarin Europa zich engageert om voedselhulp voort te zetten en te diversifiëren. Dat laatste staat weliswaar los van Geelse jongerenproject en gaat uit van de solidariteitsbeweging met Westelijke Sahara. Het institutionele kader voor verdere hulp is er dus, nu is het zaak dit effectief op te volgen. Voor de Sahrawi's is het van levensbelang, aangezien ze bijna volledig afhankelijk zijn van buitenlandse hulp.»

Veto: Waarom is een woestijngebied zo belangrijk voor de bezetters?

Sepp: «De Westelijke Sahara heeft rijke visserijgronden waarvoor Marokko concessies heeft lopen met Europese maatschappijen. De Amerikaanse energiereus Kerr-McGee heeft een contract om de bodemrijksdommen, zoals voornamelijk fosfaatmijnen, uit te putten. Anderzijds leeft de idee van een groot Marokko. Het land beschouwt de Sahara als haar historisch grondgebied en vreest bovendien de vrijheidsstrijd van andere groepen als wordt toegegeven aan de Sahrawi's. Zij blijven voorlopig in ballingschap en slechts weinigen weten aan de ellende te ontsnappen.»

www.arso.org
www.smarage.be

Als ge de cijfers bekijkt

Inmiddels staat vast dat Marc Vervenne André Oosterlinck opvolgt als rector van de K.U.Leuven. Acht jaar Vervenne volgen na tien jaar Oosterlinck. Een afscheid dat een interview verdient. In het tweede deel blikken we nog even terug op het beleid van de laatste tien jaar en we kijken daarnaast ook vooruit. Oosterlinck blijft immers voorzitter van de Associatie K.U.Leuven. Tot slot laat Oosterlinck zijn licht schijnen op de rectorsverkiezingen.

Joris Beckers & Ben Deboeck

Veto: U hebt enkele keren gezegd dat u liberaler bent dan voormalig minister van Onderwijs Marleen Vanderpoorten. Was dat om haar te plagen?

Rector André Oosterlinck: «Uiteraard. Te meer omdat het ook zo was (lacht). Ik heb wel nooit gezegd dat ik een VLD'er ben. De universiteit was vroeger sterk gelieerd aan één partij, ik heb dat veel losser gemaakt. We zijn voor de eerste keer geconfronteerd met een regering die vijandig stond ten opzichte van de K.U.Leuven. Paarsgroen was tegen alles wat CVP en christelijk was. Het feit dat we daardoor gekomen zijn zonder veel problemen, zou een fantastische realisatie moeten zijn, maar daar gaat men helemaal aan voorbij. De geschiedenis zal uitmaken wie groot was en wie klein.»

Veto: Waar denkt u te staan?

Oosterlinck: «Dat maak je maar zelf uit. Het is nooit goed dat je zoiets over jezelf zegt. Ik ben wel iets aan het voorbereiden waar de realisaties instaan. Op basis van cijfers. Als ik de cijfers laat spreken, dan zijn we er niet slecht aan toe. Ook in de internationale vergelijkingen scoren we goed. Ze zeggen ook vaak dat we geen internationale politiek hebben gevoerd. Haha, mij niet gelaten. Wie heeft de LERU echter helpen oprichten, wie heeft ervoor gezorgd dat de hoofdzetel in Leuven gevestigd is?»

Volhouden

«Iets anders wat vaak vergeten wordt: we zijn nu een van de best gerunde ziekenhuizen. Achteraf lijkt dat allemaal niet meer belangrijk, maar op het moment dat we ervoor stonden, dachten we dat we eronderuit gingen. Echt waar. Er was een verlies van twee miljard frank per jaar en de universiteit is daar verantwoordelijk voor.»

Veto: Wat was de oorzaak daarvan?

Oosterlinck: (lacht) «Het bestuur is lange tijd een eenmansbestuur geweest. Jan Peers (de toenmalige directeur van Gasthuisberg, red.) heeft zeer goed werk verricht, maar als je iemand twintig jaar op dezelfde plaats houdt... dat kan niemand volhouden. Ik heb een termijn van tien jaar voor een rector dan ook altijd gesteund. Je wordt immers een beetje moe. Dat kan ook niet anders met zo'n zware job. Het is een job waarin je nooit verlof hebt, de universiteit sluit nooit.»

Veto: Tijdens die tien jaar nooit in een dipje gezeten?

Oosterlinck: «Nee. Spijtig, he. (lacht) Een goede vriend zei me onlangs nog dat ik een enorme enthousiasteling ben. Dat klopt. Ik kan me nu bijvoorbeeld ook losmaken van alles wat over me geschreven wordt. Ik heb trouwens de indruk dat je als kandidaat-rector de vrijgeleide krijgt om te zeggen en te schrijven wat je wil. Als ik al eens een dipje

zou gehad hebben, was het omdat bepaalde dingen te traag gingen. De hele operationalisering van het ziekenhuis heeft me zes of zeven jaar gekost in plaats van drie jaar.»

Veto: Terwijl het u net kwalijk werd genomen dat u de dingen te snel doorvoerde.

Oosterlinck: «Een groot man heeft me eens gezegd: degenen die het internationaal gaan maken, zijn degenen die het snelst kunnen veranderen. Die spreuk heb ik ook altijd gehanteerd. We hebben ook niet te snel gehandeld. Kom aan, de ganse invoering van de boven- en onderstructuur heeft twee à drie jaar geduurd. Noem je dat snel? Amai amai amai.»

Veto: De universiteit vond dat blijkbaar wel snel.

Oosterlinck: «Ik denk dat de universiteit nog veel zal leren slikken in de toekomst. Ze zal aangemaand worden om veel sneller te veranderen. Degene die betaalt, zal nog veel meer eisen stellen. Wij hebben dat allemaal kunnen buitenhouden. We hebben de regering altijd buiten de K.U.Leuven kunnen houden omdat we het zelf voor een groot deel gedaan hebben.»

Vooruit

Veto: Men verweet u ook vaak te weinig aandacht te hebben voor de sociale sector...

Oosterlinck: «Nog zo'n kwakkel. Op een bepaald moment was de toestand inderdaad zorgwekkend. Maar wie heeft toen drastisch ingegrepen? Onder andere besturen had men wellicht gewacht tot er niks meer te redden was. Ik heb veel dingen gedelegeerd, anders kun je niet overleven. En zo lang je geen problemen hoort, waarom zou je er dan mee bezig houden? Toen de studenten kwamen klagen en de problemen op tafel legden, hebben we het redelijk snel opgelost.»

«Voor de sociale sector moeten we durven keuzes maken. Ik heb een tijd gepleit dat we zouden inkrimpen tot de studenten die het echt nodig hebben. Dat is nooit gesteund. Maar nu doet men het wel. Sommige dingen hebben tijd nodig.»

Veto: Hier was u blijkbaar uw tijd vooruit. U zegt ook al tien jaar dat er in Vlaanderen maar plaats is voor twee, maximaal drie, universiteiten. Alle uni-

«Als ik het nu bekijk, valt het me op dat de kandidaat die het meest van mij verschilt, Marc Vervenne is»

versiteiten zijn echter nog gegroeid de laatste jaren.

Oosterlinck: «Soms krijg je geen gelijk. Ik weet niet of ik nog gelijk ga krijgen. Ik heb dat discours opgegeven, dat trouwens ook het discours was van andere topmensen zoals Luc Van den Bossche. Bij vele mensen mag je zelfs niet over iets economisch praten. Alleen moest ik er op het einde van de maand wel altijd voor zorgen dat iedereen betaald werd en dat alle uitgaven kunnen

worden verantwoord. Ik moet economisch denken, de regering legt me dat op.»

Veto: De laatste tien jaar was de maatschappij in volle ontwikkeling. Op welke punten is de universiteit mee veranderd?

Oosterlinck: «De globalisering en haar hele impact. De economisering en tegelijkertijd het afwijzen van het economisch belang van vele

75.000 studenten.»

Veto: Wat worden de uitdagingen?

Oosterlinck: «Als je naar het decreet kijkt dan zijn er twee grote luiken. Ten eerste de academisering van, voor ons, ongeveer 13.000 studenten. Dat is een immense opdracht en we staan nog maar aan het begin. Er moeten afspraken komen over onderzoekssamenwerking, over profilering. Zo zijn er nu handelsingenieurs van de universiteit en van de hogeschool. Of handelswetenschappers en licentiaten in de toegepaste economische wetenschappen. Zij worden beide master. Het is dus duidelijk dat daarover afspraken gemaakt moeten worden. En dat is al bezig. We zijn de meeste faculteitsraden aan het afgaan en lichten daar grondig toe wat de associatie is en wat er van de universiteit verwacht wordt. De associatie is namelijk iets dat rond de universiteit gebouwd is en waar de universiteit wordt uitgenodigd om de leiding te nemen. Die rol is voor de rector weggelegd, als je die vraag gaat stellen. En de associatievoorzitter staat in voor de globale politiek van de associatie en het helpen van de hogescholen. De universiteiten moeten niet veel veranderen; het zijn de hogescholen die moeten veranderen.»

Pitsen

«Ten tweede moet de band met de hogeschoolopleidingen van het korte type aangehaald worden. Want wat je ziet is dat we naar een binair onderwijssysteem gaan. Als ik in Eindhoven kom, zie ik dat de universiteit erin slaagt om studenten te plaatsen in een korte-type-opleiding, die dan openbloeien en via een brugprogramma terugkomen naar de universiteit. Dat moeten wij ook doen.»

Veto: Moet er dan ook geen rationalisering van richtingen gebeuren?

Oosterlinck: «Ik noem dat geen rationalisering, maar er zal zeker een optimalisering moeten gebeuren. Want als we het universitaire niveau moeten bereiken met twaalf scholen, dan wordt dat moeilijk. We gaan dus naar een samenwerkingsverband tussen die hogescholen. En de voorzitter zal zich voor het grootste deel naar hen richten, omdat daar het werk moet gebeuren voor de opleidingen van het lange type. Die van het korte type hebben hun positie, maar uiteraard kunnen er nog verbeteringen komen. Aan de universiteit ook, maar dat is niet mijn job. Gelukkig, want ik heb dat al een paar keer meegemaakt. Voor mij is het genoeg geweest.»

«Daarnaast moet de academisering gecontroleerd worden. Men heeft in de jaren '90 beslist dat de hogeschool van Hasselt de volgende dag universiteit was, maar ze heeft nog altijd moeite om het te zijn. Voor de eerste maal heeft men nu een gecontroleerde overgang die afgesloten wordt met een examen: de accreditatie. En als men niet slaagt, dan heeft men een probleem. Daarop zal de voorzitter dan worden aangesproken. Ik zal dus zowat de tutor zijn die de examenvoorbereiding helpt organiseren bij de hogescholen.»

Veto: In hoeverre lopen de belangen van de associatie en de universiteit daarbij door elkaar?

dingen. Ik stel vast dat de burgers in België en in Vlaanderen echt overtuigd zijn dat de crisis hen niet meer kan raken. Dat is een gevaarlijk iets.»

«Het is het belang van de hele globalisering, de openheid. De soepele delocalisatie, hoe makkelijk men zijn hele productie verplaatst naar China. Het is beangstigend. Ook dat we daar eigenlijk als universiteit nooit serieus over nagedacht hebben. Maar dan wel met oplossingen, niet "we wijzen dat af". Het is alsof mensen niet willen accepteren dat we tot Europa behoren. Het maatschappelijke debat moet in al zijn openheid gevoerd worden, maar dan wel serieuzer.»

Profilering

Veto: Er zijn ook associaties gekomen en u wordt binnenkort full-time voorzitter.

Oosterlinck: «Ik ben nu enkele jaren voorzitter en heb dat aanvaard onder zware druk. Ik had namelijk de hogescholen net overtuigd en zij gingen ervan uit dat ik hen in de eerste periode moest bijstaan. In de wandelgangen wordt erover gesproken dat ik dat niet zal verder doen, maar dat is voor mij nog geen uitgemaakte zaak.»

Veto: Wordt de nieuwe rector dan mogelijk opnieuw ook voorzitter van de associatie?

Oosterlinck: «Nee. Dat is onverenigbaar en dat is ook terecht zo. Wij hebben de meest complexe en grootste associatie, dus hier is de reden om de twee jobs te scheiden nog groter dan in de andere associaties. Als je naar de cijfers kijkt, hebben we rond de

Oosterlinck: «Laat mij een voorbeeld geven. Zonder de associaties zou op dit moment een niet onbelangrijk pakket onderzoeksmiddelen bij de hogescholen zitten. Nu aanvaardt iedereen dat dit in samenwerking moet gebeuren en op initiatief van de universiteit. Dus de universiteiten hebben de rol gekregen van de organisator, maar ze hebben ook de verplichting op zich gehaald om

heb bij mijn weten niemand horen spreken over de kennismaatschappij waar wij toch een grote rol in spelen. Tien jaar geleden stond dat centraal. En als er iets is waar wij een maatschappelijke rol in hebben te vervullen, dan is het in de omvorming van onze maatschappij in een kennismaatschappij.»

Geruchten

Veto: *Wat vond u van de campagne van de laatste drie maanden?*

Oosterlinck: «Veel te lang. Oorspronkelijk had ik voorgesteld om de drie rondes op één week te doen. Het grote voordeel is dat je veel minder geruchten krijgt tussen de rondes door. En nu zijn er, zeker in de tweede ronde, allerhande signalen geweest naar een bepaalde kandidaat (*Marc Vervenne, red.*) en in de derde ronde opnieuw. Die kandidaat heeft zich altijd onthouden om dingen te verspreiden. Ik stel dat

maar vast. Hij had het waarschijnlijk het moeilijkste. Het zou ook het minst genomen zijn van hem, omdat hij tot het bestuur behoort.»

Veto: *Heeft dat ook niet met het verschil in stijl van de kandidaten te maken?*

Oosterlinck: «Dat kan ook zijn. Hij zou dat ook niet doen als persoon. Trouwens, als ik het nu bekijk, valt het me op dat de kandidaat die het meest van mij verschilt, winnaar Marc Vervenne is.»

Veto: *Niet Rik Torfs?*

Oosterlinck: «Nee.»

Veto: *In welk opzicht lijkt u op Rik Torfs? Dat hij de touwtjes in eigen handen neemt?*

Oosterlinck: «Mocht hij het ghaald hebben, dan had hij zeker de touwtjes in handen genomen. (*lacht*) Maar hij verschilt wel van mij. Ik hoor dat hij niet altijd hetzelfde verhaal brengt. Ik hield van dezelfde verhalen.»

Veto: *Wat vindt u van de kritiek van Rik Torfs en ook Marc Decramer dat de macht en het geld naar de associatie vloeien?*

Oosterlinck: «Ik heb dat allemaal verzameld. En het is mijn plan om een mail rond te sturen met alle hardnekkige misverstanden. Het is zelfs zo dat ik nooit vragende partij geweest bent voor geld op associatieniveau. De reden is persoonlijk: ik wens niet nog eens een allocatiemodel te maken. Dat is al vreselijk moeilijk tussen faculteiten, laat staan tussen twaalf verschillende instellingen. Waar ik wel op heb aangedrongen, is compensatiegeld. Het is zo dat de last om te academiseren niet overal even zwaar is. De grootste last wordt momenteel gedragen door de faculteit ETEW. Het zou dus logisch zijn dat er een klein bedrag op associatieniveau komt voor die compensaties.»

Winnaar

Veto: *Speelt men met die kritiek op een angstgevoel in?*

Oosterlinck: «Uiteraard. Maar ik moet zeggen dat, als ik rondga naar de faculteiten, dan leeft dat totaal niet. Rik Torfs zat nu eenmaal in de laatste ronde en had niets te verliezen. Dus is het logisch dat hij er hard tegenaan ging.»

Veto: *Is Torfs de morele winnaar?*

Oosterlinck: «Wat is de morele winnaar? En wat koop je daarmee?»

Veto: *Invloed, gezag... een faculteit?*

Oosterlinck: «Maar zijn faculteit is nooit bedreigd geweest. Ze was al lang geen zelfstandige entiteit meer. De faculteit Kerkelijk recht is afgeschaft in 1993. Ik heb, om historisch redenen, de naam behouden. Maar dat schijnt men blijkbaar niet te weten.»

«Dillemans wilde hen integreren in de faculteit Rechten. Ik was daar geen voorstander van. Zij waren bij de start van de universiteit een faculteit en ik wilde die naam behouden. Maar waar is het probleem vandaan gekomen? Volgens hun eigen reglement kon Torfs na negen jaar geen voorzitter meer blijven. Maar er was niemand anders die hem wenste op te volgen. (*ironisch*) En je weet dat de twee collega's het daar goed met elkaar kunnen vinden. Ik heb toen voorgesteld dat ze een instituut zouden b l i j v e n , gepatroneerd door de faculteiten Rechten en Godgeleerdheid. In het bestuur dat we uiteindelijk voor ogen hadden, werden ze dan gepatroneerd door de twee decanen en voor de rest waren ze een departement en kregen ze geld.»

«Een faculteit met dertig studenten en twee profen openhouden, met een eigen secretariaat, dat is niet efficiënt. Mijn voorstel was een internationaal instituut. Torfs vond zichzelf zeer internationaal, dus ik zei dat hij een internationaal instituut moest vormen. Dat is er nooit gekomen. Maar ik heb hem nooit bedreigd of hij mij. We hebben regelmatig discussies gehad, maar het klopt niet dat hij ruzie met mij had. Dat is gecreëerd door de kranten, zei hij me, maar dat heeft hem ook geen windeieren gelegd, die rol van tegenpool.»

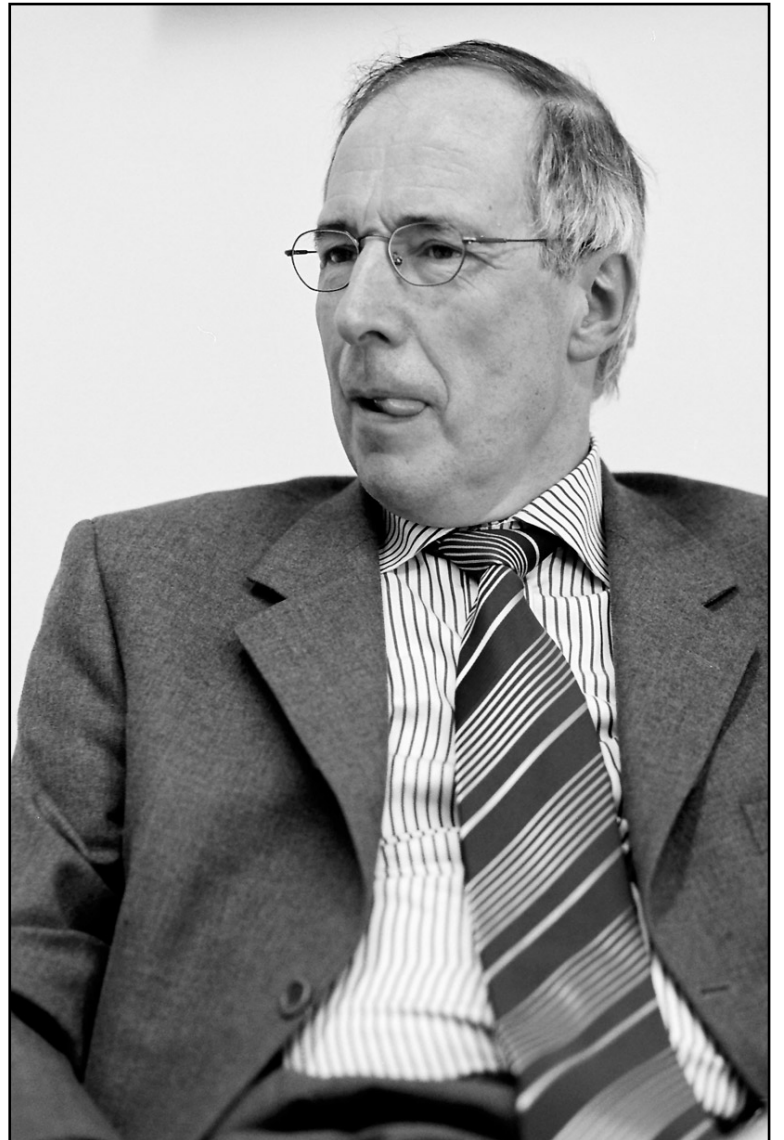
Erudiet

Veto: *U schatte het aantal tegenstanders van uw beleid op twintig tot dertig procent. Moet dat niet meer zijn nu Torfs zo veel stemmen haalt?*

Oosterlinck: «Ik denk dat het verkeerd is om het succes van professoren af te meten aan de tegenstanders. Je moet begrijpen dat hij een handige en goede campagne gevoerd heeft en hij heeft misschien een aantal men-

bewonderd heeft. Ten tweede is hij een verstandige, erudiete persoon, die erin slaagt om allemaal interessante punten op te pikken en die zelfs nog in een redelijk logisch verband samen te zetten. Dat allemaal waarmaken is nog iets anders, maar hij heeft gevoeld wat er bij de grote massa leefde. En wat er leeft is de grote drang naar vrijheid. Maar ik denk niet dat hij de toppositie van de universiteit had laten varen.»

Veto: *Maar welke mogelijkheden had hij dan, want u heeft gezegd dat er geen andere manier*

dan de uwe is om de universiteit te besturen.

Oosterlinck: «Ik bedoel daarmee dat hij zich zal omringen met zeer goede mensen. Hij zal zeker genieten van zijn job. Maar de manier waarop Marc Vervenne de universiteit nu zal besturen, zal ook helemaal anders zijn dan de mijne. Met manier bedoel ik dat het temperament anders kan zijn. De grote doelstellingen daarentegen kun je niet veranderen. Want als je een beleid wilt voeren, waarbij de twintig toponderzoekers zwaar worden geraakt en zij schrijven een open brief, dan kun je inpakken.»

Veto: *Bart De Moor stelde in de campagne dat u alle vooroordelen over burgerlijke ingenieurs bevestigd heeft.*

Oosterlinck: «De vraag is wat die stereotiepen zijn. Wie met mij studeerde was sterk in wiskunde, maar het was opvallend dat er velen uit Latijn-Grieks kwamen. Wat wil zeggen dat er bij burgerlijk ingenieur een zeer grote interesse bestaat voor cultuur, talen en muziek, want daar zijn er enkelen terechtgekomen. Als dat dus wil zeggen: breed gevormd zijn, interesse hebben voor vele dingen en zich op vele plaatsten kunnen manifesteren en waarmaken, dan vind ik dat goed. Als hij het over vakidioten heeft, want die zijn er overal, dan vind ik dat niet op mij van toepassing.»

Veto: *Vond u dat het soms vuil gespeeld werd in de campagne?*

Oosterlinck: «De eerste ronde was heel open. In de tweede ronde heeft Marc Decramer het hard gespeeld om op nummer twee te geraken. Het verwonderde mij dat hij derde is geworden, maar als je het berekent, had hij maar veertig procent van zijn faculteit, denk ik. Mijn pronostiek was de Marc-Marc-volgorde. Ik wist zelfs niet in welke volgorde. Dan Rik Torfs.»

(foto's Pieter Baert)

“Het feit dat we door een periode met een vijandige regering gekomen zijn zou een fantastische realisatie moeten zijn, maar daar gaat men allemaal aan voorbij. De geschiedenis zal uitmaken wie groot was en wie klein”

de hogescholen mee te sleuren in dat proces. Waardoor je niet zo'n grote verdeling zal krijgen, maar eerder afspraken en concentratie. Zonder associatie zouden we bij de overheid concurrerende middelen vragen en waarschijnlijk weet je dat niet, maar de hogescholen hebben een veel sterkere lobby dan de universiteiten. Feiten zijn feiten, ik maak dat al jaren mee. De associatie is dus een soort garantie voor de universiteit. Daarom zeg ik ook altijd waar ik rondga: uw universiteit, en ik kan dat rustig zeggen binnenkort, uw universiteit wordt de leiding aangeboden, maar om een voortrekkersrol te spelen en niet om de anderen dood te pitsen.»

Vleugels

Veto: *De Associatie K.U.Leuven is over heel Vlaanderen verspreid. Is dat geen nadeel?*

Oosterlinck: «Dat kan ook een nadeel zijn, maar het versterkt onze Vlaamse vleugels. Maar we moeten zien dat ons voordeel geen nadeel wordt. Dat betekent dat we niet zomaar een vestiging kunnen sluiten, want dan verliezen we het voordeel van onze verspreiding. Dus we gaan een ander model moeten vinden om de samenwerking te organiseren. Waar we nu aan aan het werken zijn, is een soort *docentenpool*, zeker op het niveau van de masters, zodanig dat er specialisatie kan ontstaan. Neem Kortrijk als voorbeeld. Zij zouden nooit de kwaliteit van nu kunnen garanderen zonder de hulp van de K.U.Leuven.»

Veto: *Terug naar Leuven: op het rectorsdebat van vorige week wist geen van de drie kandidaten wat er op het programma van de ministerconferentie in Bergen stond. Moeten ze zoiets niet weten?*

Oosterlinck: «Ja. Ik denk dat ik zelfs informatie gestuurd heb naar alle vijf. Ik was daar en er is gebleken hoe goed Vlaanderen het doet. Alleen was er iets over de internationale erkenning van diploma's dat niet goed was en daarnaast iets over de overgang van bachelor naar master. Voor de helft van de bachelors zou die er niet zijn, maar dat is ook logisch in ons systeem, want wij werken met professionele bachelors. En dat die geen normale overgang maken naar een master is gewild. Maar dat hebben ze niet begrepen.»

«We hebben ook iets kunnen teweegbrengen. Er is hier een conferentie over sociale voorzieningen geweest, zo een beetje als afscheid. Ik heb mijn coördinator (*Danny Pieters, red.*) daar zwaar in gesteund en heb hem geholpen om minister Vandenbroucke van zijn congrestekst te overtuigen. En dat gaat gemakkelijk als het over sociale dingen gaat. Daarmee hebben we een kleine verandering kunnen brengen in de uiteindelijke verklaring van Bergen.»

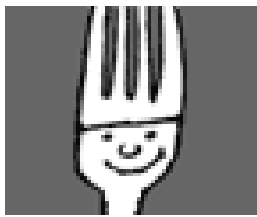
«Maar de vraag was of het niet eigenaardig is dat de kandidaten het programma niet kenden. Wel, ik denk dat de kandidaten op dat moment nogal moe waren en er is toch wel veel dat er op hen afkomt. Mij heeft vooral verwonderd dat men nog altijd spreekt over het groot maatschappelijk debat, maar ik

“Als je een beleid wilt voeren, waarbij de twintig toponderzoekers zwaar worden geraakt, en zij schrijven een open brief, dan kun je inpakken als rector”

sen overtuigd zonder dat ze tegen zijn. Het klopt dat hij van een eendje een zwaan geworden is. Ik zie dat zijn programma van een anti-programma geëvolueerd is naar iets dat voor allen iets in de aanbieding heeft.»

Veto: *Is zoiets realistisch?*

Oosterlinck: «Hij kan het zich niet permitteren om de universiteit ten onder te doen gaan. Je kunt het geld niet weghalen bij de goede groepen om het allemaal mooi te verdelen. Zo werkt het niet. Maar Torfs heeft een campagne gevoerd die verwonderd en

Menu van de week in Alma 1-2-3 26 - 27 Mei 2005

alleen Alma 1 **A2** = alleen Alma 2
alleen Alma 3 = vegetarisch

(advertentie)

donderdag

Tomatensoep met vermicelli	0,50
Viskrokantje met bloemkool en Poolse saus	2,30
Vegetarische lasagne 	3,40
Zalm met spinazie en tagliatelli	4,30
Wienerschnitzel, rode wijnsaus met uitjes en spek, Ardeense aardappelen	3,40
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+A2	3,40
Koninginnenhapje A3	3,05
Rumsteak A3	3,95
's Avonds Barbecue in Alma 1 A1	4,30

vrijdag

Preisoep	
Hertoginnenkrokant met boontjes	
Nasirolletje met zoetzure saus en wokgroenten 	
Koninklijk vishapje	
Spaghetti Bolognaise A3	
Rumsteak A1+2	

Openingsuren Alma tijdens de blok en examens

Alma 1

blijft open volgens normale openingsuren

Alma 2

is op zaterdag en zondag
tijdens de examenweekends
(11/6 en 12/6 ; 18/6 en 19/6; 25/6 en 26/6)
open zowel 's middags als 's avonds

Alma 3

is open op zaterdagmiddag
tijdens de examenweekends
(11/6, 18/6 en 25/6)

Alma GHB

blijft volgens normale openingsuren

Justus Lipsius: is gesloten vanaf 30/5

Pauscollege

is vanaf 30/5 tot 24/6 enkel 's middags
(ook op vrijdagmiddag!) open.

De Moete: vanaf 30/5 open van 9u tot 14u

De Valk: gesloten vanaf 30/5

De Spuye: volgens normale openingsuren

Kijk ook op de website voor menu Gasthuisberg,
Justus Lipsius en Pauscollege

VISITATIECOMMISSIE (10):
COMMUNICATIESOCIOLOGIE

Tolk en schrift- deskundige gevraagd

Veel lessen worden er niet meer gegeven met de examens in het vooruitzicht. We lopen daarom maar gewoon de eerste de beste aula binnen die op onze weg ligt in de hoop nog een fijn lesje te kunnen meepikken. Vandaag doen we gewaagd en gaan vooraan zitten. Blijkbaar zijn we beland in de les communicatiesociologie. Communicatie én sociologie, wat is dat voor iets?

Ans Breukbek

Een struise man met wit haar en een snor staat vooraan rustig te wachten tot iedereen is uitgepraat. Professor Roe, want zo heet hij, heeft een typisch profgehalte. Door de microfoon laat hij verstaan dat de les gaat beginnen. Dan legt hij de microfoon weg en begint hij zonder enige stemversterking les te geven. Aangezien we in de Max Weber-aula zitten, zijn we blij dat we de moeilijke stap hebben genomen om vooraan te zitten. Nu kunnen we hem toch nog enigszins verstaan.

Verstaan is echter een groot woord. Het is een beetje moeilijk om te begrijpen welke taal de goede man aan het spreken is. Na vijf minuten begint het stilaan tot ons door te dringen dat hij gewoon Nederlands spreekt. We vragen uitleg aan een medestudent. Die weet ons te vertellen dat professor Roe een Amerikaan is die al jaren aan de K.U.Leuven werkt. De Amerikaanse bijklanken vallen inderdaad zeer sterk op. We hadden het trouwens ook al kunnen vermoeden aan zijn naam, Keith Roe, en aan zijn Amerikaanse kathedraal van een lichaam.

Gelukkig heeft de Amerikaan slides bij. Op die manier zullen we wel kunnen volgen. Jammer, de slides zijn met de hand geschreven en het handschrift is te vergelijken met zijn uitspraak. Toch kunnen we hier en daar een zin ontcijferen. Maar op de grammatica is toch wel wat aan te merken. De zinsconstructies kloppen niet altijd helemaal en durven wel eens vernederlandst Amerikaans te zijn. De studenten zijn het precies al gewoon, want ze zitten allemaal ijverig te pennen. Niemand die zo zit te turen op de slides als wij.

Plagiaat

De les gaat over effecten van reclame. Moeilijk lijkt het niet te zijn. "Een monopolievorming is niet goed voor de consument, want dan stijgen de prijzen", weet de man ons te vertellen. Dat wisten we eigenlijk al. Het meisje naast ons haalt echter haar cursus boven en we kunnen niet ontkennen dat het een serieus pakketje papier is. Ze geeft ons de cursus zodat we er eens door kunnen bladeren. Het is een aaneengeplakte bundeling van gekopieerde teksten. Typisch, want het lijkt een beetje een trend te worden aan de K.U.Leuven. Een eigen cursus schrijven, hoort er precies niet meer bij voor de meeste proffen. En dan maar zagen dat wij als student niet mogen plagiëren en het auteursrecht moeten respecteren.

Maar goed, we wijken af. Terug naar de les. Het Amerikaans accent is best grappig en

na een half uurtje zijn we er ook al helemaal mee weg. De professor wijst af en toe op, zoals hij ze noemt, "enkele gesprekjes" die worden gevoerd in de zaal. "Ik wacht even tot het gesprekje aan mijn linkerkant voorbij is," zegt hij dan. Hij verduidelijkt daarbij telkens dat hij dankzij de akoestiek bijna elk gesprek kan volgen. "Als je in de zaal zit, heb je er geen last van, maar hier vooraan komen geluidsgolven van alle kanten en is het vreselijk storend," aldus professor Roe.

Spelletjes

Na een uurtje dimt de professor de lichten en zet hij een filmpje op. We genieten van een twintigtal reclamespotjes en herkennen er enkele uit onze kindertijd. Nostalgie alom bij de studenten. "Weet je dat nog? Dat is zo een knappe man," horen we enkele meisjes reageren op de alombekende Coca-Cola light-reclame met het liedje *Loved by you*. Na het filmpje vraagt Keith of we een blaadje papier kunnen nemen om een spelletje te spelen. Joepie, een spelletje! Het valt op dat vele studenten denken dat ze nog in het eerste studiejaar zitten, want ze doen letterlijk wat de meester hen vraagt. Ze nemen daadwerkelijk een nieuw blad papier. De prof moest het maar eens zien dat je het gewoon in je cursus of niet zou opschrijven. Gegarandeerd gebuisd. De opdracht luidt als volgt: opschrijven welke reclamespotjes je je nog herinnert. Wij kunnen er nog maar op vijf komen. Volgens de professor hadden we er nochtans negentien gezien. Om het te bewijzen laat hij het filmpje nog eens zien. "Ah, ja, die was ik vergeten!" reageerde de zaal spontaan.

Daarna geeft de professor wat wetenschappelijke uitleg bij de verschillende spotjes. Kinderreclame zou bijvoorbeeld doorde-semd zijn met genderstereotypering. Na zijn uitleg laat hij de filmpjes nog eens zien, zodat we deze stereotypering aan den lijve kunnen ondervinden.

Ten slotte moeten we elke reclamespot punten geven van één tot tien. We mogen daarom nog eens naar het hele filmpje kijken. Het meisje achter mij wil de man uit de Coca-Cola light-reclame een tien geven. Maar dat is niet de opdracht. De professor vraagt welke reclames er zoal in onze top drie zaten. De reclame van Nike, met Ronaldo, blijkt uiteindelijk als grote winnaar uit de bus te komen. De les loopt ten einde. Met 19 reclamespotjes in ons geheugen die we ondertussen vanbuiten kunnen opzeggen, gingen we met gemengde gevoelens naar huis.

Steekkaart Communicatiesociologie

Professor? Keith Roe

Wie? Licentie Communicatiewetenschappen en Sociologie (of wat had je gedacht?)

Lokaal? Auditorium Max Weber

Wanneer? Dinsdag van 14u tot 15u50

Pauze? Nee

Waar gaat uw job naartoe?

Een niet onaantrekkelijke af-fiche met jonge Chinese kinderen, een intrigerende titel en enige ongerustheid over onze toekomstmogelijkheden na het behalen van ons diploma. Die elementen deden vermoeden dat het LBC-NVK debat over de delocalisatie van arbeid wel eens interessant kon zijn. Een grotere vergissing was nauwelijks mogelijk.

Sebastiaan Lampo

Aanvankelijk was er amper volk aanwezig, maar tijdens het academisch kwartiertje kwam er alsnog een vijftigtal geïnteresseerden opdagen. Waaronder geen enkele student. De gemiddelde deelnemer was veertig jaar oud, minimum grijs aan de slapen en mannelijk. Blijkbaar zit de Leuvense student niet in met zijn toekomstkansen na het afstuderen.

Waarschijnlijk is dat de studentenpopulatie wél had begrepen dat dit geen spek voor haar bek was. De avond begon met een korte inleiding door Dirk Barrez, moderator van de debatavond. Verder werd het panel aangevuld door Jessie Van Couwenberghe van ACV internationaal en Lode Verschingel, secretaris van LBC. Carine Put bracht haar ervaring als ex-militante bij Philips Hasselt mee om het debat te verlevendigen. Jan Van Den Houte, directielid bij Bosch Tienen, liet verstek gaan — zijn werknemers namen de honneurs waar — waardoor er eigenlijk geen tegenpartij was om mee te discussiëren. In de vertoonde video, die de rode draad door de avond vormde, werd die rol virtueel overgenomen door de directie van Philips.

Solidariteit

De tweedelige video omvatte een reportage in Hasselt na de sluiting van de Philips-vestiging en

een bezoek aan China, waar de productie momenteel plaatsvindt. Opvallend was het contrast tussen beide delen: de Belgische werknemers waren ontgoocheld en soms verbitterd over de verhuis naar China. De Chinese werknemers daarentegen realiseerden zich dat zij slechts een 'halte' waren tot een andere plaats meer voordelen zou bieden voor Philips, maar zagen dat echter niet als een bedreiging.

De video moest dienst doen om het debat aan te wakkeren, maar slaagde daar aanvankelijk helemaal niet in. Panel noch deelnemers kwamen verder dan enkele standaardfrases over delocalisatie. Pas na het tweede deel kwamen de tongen echt los en vielen er enkele interessante uitspraken te noteren. Een zinsnede als "De trein stopt nooit" illustreerde mooi de conclusie van de video, maar ontlokte meteen hevige reacties aan het publiek. Eén deelnemster wond zich dermate op over de "kapitalistische inslag", "winstbejag" en het "egoïsme van een select clubje eigenaars" dat niemand haar durfde onderbreken uit schrik voor fysieke represailles. Niemand durfde zeggen dat ook 'gewone' mensen eigenaar zijn van multinationals, via hun aandelenportefeuille.

Het debat ging nog enige tijd verder in dezelfde verbitterde teneur met uitspraken als "werknemers vliegen buiten, maar een manager wordt overgeplaatst". Gelukkig was Lode Verschingel "ingehuurd voor de positieve noot" en kwamen er toch enkele constructieve ideeën bovendien. Het interessantste, maar ook meest utopische, was de suggestie van een Europese vakbond en bij uitbreiding een wereldvakbond. Hij werd er op gewezen dat de huidige realisatie, de Europese ondernemingsraad, een overlegorgaan op Europees niveau tussen directie en werknemers in multinationals, niet optimaal werkt. Hoewel het idee van een wereldvakbond algemeen als onrealistisch bestempeld werd, droomde men toch rustig verder.

"Dit is een troef voor onze universiteit"

Wie verdwaalt er niet af en toe in het steeds evoluerende onderwijslandschap? Voor iedereen die vragen heeft over studeren en alles wat erbij komt kijken, bestaat er aan de K.U.Leuven de Dienst Studieadvies. Al vijftig jaar zelfs.

Gijs Van Gassen

Carine Chisu staat nog maar acht maanden aan het hoofd van de dienst, maar dat blijkt ruimschoots te volstaan om toe te lichten wat er precies is gebeurd.

Carine Chisu: «Het idee dat studenten advies konden krijgen voor hun studiekeuze is al in 1951 ontstaan. Maar de dienst zelf is pas in 1953 opgericht. Dus we vieren nu met een jaartje uitstel onze verjaardag. In die vijftig jaar is er heel wat veranderd, maar het basisidee is gebleven: studenten hun weg helpen vinden. De dienst is wel uitgebreid. We werken tegenwoordig rond instroom, doorstroom en uitstroom. Vooral dat laatste heeft veel aan belang gewonnen.»

Veto: *Wat houden die drie domeinen precies in?*

Chisu: «Voor de instroom helpen we studenten met een studiekeuze te maken. De doorstroom is de hulp die we proberen bieden aan mensen die al aan het studeren zijn. De uitstroom tenslotte, is er voor mensen die afstuderen. We hebben nu de Kerncel Tewerkstelling, maar die zal volgend jaar omgebouwd worden tot een *Carreer Development Center*.»

Standjes

Veto: *Houdt die omschikking meer in dan een blitse naamsverandering?*

Chisu: «Nu biedt de Kerncel al een aantal dingen aan: een vacature-database bijvoorbeeld en heel wat info-avonden. Volgend jaar komen daar bedrijfsbezoeken en competentiegerichte opleidingen bij. Dat zijn workshops over zaken als onderhandelingsstrategieën. Dat is belangrijk omdat het onderwijs steeds flexibeler wordt. Nee, niet ingewikkelder, gewoon flexibeler (*lacht*).»

«In al die jaren zijn we steeds meer zaken beginnen aanbieden. We zijn langzaam maar zeker gegroeid. Vroeger kregen we hier vooral studenten die problemen hadden met hun studies. Daarom moesten we breder gaan werken, zodat de drempel om hier binnen te stappen lager zou worden. Nu kan je hier ook terecht voor alle soorten informatie. We bereiken intussen jaarlijks 5000 studenten, maar dat zouden er nog meer kunnen zijn.»

Veto: *Op welke manieren kan de dienst nog groeien?*

Chisu: «Er is nu een goede samenwerking met een aantal faculteiten, maar dat kan nog beter. Alle faculteiten kunnen beroep op ons doen, nu vragen slechts enkele ons om te helpen met infostandjes en brochures. Wij kunnen dat prima omdat we het eerste informatiepunt zijn als er onderwijshervormingen doorgevoerd worden, zoals dat de laatste jaren wel eens gebeurde. We werken ook nauw samen met de monitoraten: er worden regelmatig mensen van ons naar hen gestuurd — en omgekeerd — als we merken dat de problemen beter op een ander niveau zouden worden aangepakt.»

«We zouden onszelf meer mogen profileren. Wij zijn een echt pluspunt van deze universiteit: geen enkele andere instelling begeleidt haar studenten zo intensief als wij. Daar mogen we gerust mee uitpakken.»

De Dienst Studieadvies organiseert donderdag 26 mei het debat 'De kloof tussen de onderwijswereld en de (veranderende) arbeidsmarkt'. Het debat is gratis, mits inschrijving via Katie.Vanhemelrijk@dsa.kuleuven.be

(foto Pieter Baert)

ERASMUSDAGBOEK: NELE IN LEIDEN (6)

Inburgeringscursus

Een half jaar onder één dak met tien noorderburen heeft zo zijn consequenties. Voor je het weet ben je zelf een halve Hollander en niemand aan het thuisfront die dat begrijpt. Een stap-voor-stap handleiding kan echter wonderen doen.

Nele De Meyer

Hoewel Nederlanders zelf bij hoog en bij laag beweren hun zuinigheid afgezworen te hebben, is daar in het dagelijkse leven niet veel van te merken. Als je als buitenlandse een Nederlandse keuken betreedt en een willekeurige lade opentrekt, zal je meteen twee vrijwel onherkenbare voorwerpen aantreffen. Het betreft hier respectievelijk de *kaasschaaf* en de *flessenlikker*. De kaasschaaf is het best te omschrijven als een schopachtig geval met een gleuf erin, waarmee je schriele plakjes kaas kan schaven. Het andere keukensnuffje is een stokje waarmee je mits enige oefening de ongrijpbare klodders uit de ketchupfles kan schrapen. Buitenstaanders kunnen zich uren verwonderen over de functie van het keukenartikel. Het heeft immers veel weg van een ruggenkrabber of een schoenlepel. Erg gebruikelijk zijn tevens de spaarzegels die als lokkertjes uitgegeven worden door supermarkten en fabrikanten. Vrijwel alle huishoudens knippen zo stiekem waardepunten van de pakken koffie.

Vergewis je er van dat Nederlanders niet alleen zuinig, maar ook tolerant zijn: gedogen doen ze als geen ander volk. Vooral de *coffeeshop* en de *afwerkplek* worden met argusogen

bekeken. De vrijheid van meningsuiting gebruiken ze te pas en te onpas om te demonstren. De recente studentenopstand tegen het onderwijsbeleid en het feit dat Nederland een van de weinige landen is die een referendum houdt over de Europese grondwet zijn daar voorbeelden van. Ook barsten ze van politieke overtuigingen. Holland telt maar liefst negenentwintig politieke partijen.

Bolland

Ook aan het typische taalgebruik valt niet te ontkomen: als je *gaar* bent, voel je je afgepeigerd. Voor de overtreffende trap worden stevast de woorden *onwijs vet bizar* gebruikt en als je de uitdrukking *Op dié fiets!* naar je hoofd geslingerd krijgt, rep je dan vooral niet naar je stalen ros: het klompenvolkje wil dan enkel duidelijk maken dat ze je begrepen hebben. Als je bovendien elke dag een stevige portie verse zuivel naar binnen werkt, op café een *vaasje* in plaats van een pintje bestelt en je de betaalmanieren *chippen* en *pinmen* niet langer associeert met de vogeltjesdans, dan begint het proces van inburgering zijn werk te doen. Wees echter op je hoede: de integratiecursus behelst tevens de uitgesproken fascinatie voor bloemen. Het concept Keukenhof mag je dan al bekend in de oren klinken, ook het jaarlijkse Bloemencorso dien je bij te wonen: een optocht van bloemrijke praalwagens die door verschillende steden trekt. Net zoals het je onmogelijk kan ontgaan dat een Nederlander met een bos bloemen op een fiets net zo karakteristiek is als een Fransman met een stokbrood onder de arm, zo kan je in de trein gezeten niet naast de uitgestrekte tulpenvelden kijken die Bolland rijk is.

Voorts zou je je het best even verdiepen in de nationale voetbalgeschiedenis. Je zal er immers voortdurend aan worden herinnerd dat Nederland in 1988 Europees kampioen werd en welke heldendaden Johan Crujff bewerkstelligde. Ook moet je wennen aan de grootheidswaan: Nederland is reeds kampioen als het toernooi nog van start moet gaan. Als het je bovendien niet langer stoort dat Nederlanders elke feestdag benutten om zichzelf en alles waar ze maar bij kunnen in het oranje te tooien, dan ben je klaar voor de naturalisatie. Vergeet echter niet dat de Engelsen met 'I'm a Dutchman' niet voor niets 'Je dacht toch niet dat ik gek was?' bedoelen.

Geldstromen naar de K.U.Leuven

De K.U.Leuven heeft drie bronnen van inkomsten, ook wel de drie geldstromen genoemd, samen goed voor 512 miljoen euro. De eerste geldstroom is de belangrijkste en komt van de Vlaamse Overheid. Ze bedraagt ongeveer 220 miljoen euro of 45% van de totale inkomsten. Deze basisfinanciering staat ter beschikking van de K.U.Leuven om haar personeel en werkmiddelen te bekostigen, om in onroerend goed te investeren en om studentenvoorzieningen zoals Alma en Velo te financieren. De tweede geldstroom komt ook van de overheid, maar wordt exclusief aangewend voor onderzoek. Een deel van deze onderzoeksmiddelen (97 miljoen) zijn bestemd voor fundamenteel onderzoek, een ander deel (70 miljoen) voor toegepast onderzoek. Een aantal proffen worden benoemd op de tweede geldstroom, de zogenaamde BOF-proffen, waarbij BOF staat voor Bijzonder Onderzoeks-Fonds. Tot slot is er de derde geldstroom, die uit de privé-sector komt en zo'n 7% van de totale inkomsten van de K.U.Leuven vertegenwoordigt. Dit geld wordt geïnvesteerd in toegepast onderzoek. Daarnaast genereert de K.U.Leuven geld via beleggingen, inschrijvingsgelden en verhuur van studentenkamers. Dat brengt zo'n 78 miljoen in het laatje.

Maar de K.U.Leuven geeft dat geld natuurlijk ook uit. Zo spendeerde de universiteit in 2003 461 miljoen euro. Het merendeel daarvan — zo'n tweederde of 290 miljoen in absolute cijfers —

gaat naar de lonen van de 6.547 personeelsleden. Dat zijn natuurlijk niet alleen proffen en assistenten (*Lees ook 'Proffen zijn maar arme dutskes'*), maar ook het administratief en technisch personeel.

De overschot van het geld, ongeveer 171 miljoen euro, zijn investeringen in 'uitrusting en werking'. Dat zijn vooral de nieuwbouw en modernisering van gebouwen (*Lees ook 'Unief zit op een hoop geld'*), in totaal 854.000 vierkante meter. Ten slotte gaat nog 33 miljoen naar apparatuur en boeken en maar liefst 90 miljoen naar 'algemene werking'. Nog één markantje. De K.U.Leuven — en dan vooral de verschillende faculteiten — leggen steevast enkele procenten van hun inkomsten als reserve opzij. Mochten er ooit minder fortuinlijke tijden aanbreken.

(bdl, wg)

ALLOCATIEMODEL K.U.LEUVEN TOEGELICHT

Geld maakt niet gelukkig, geef het dus aan de K.U.Leuven

Money, money, money it's so funny, in a rich man's world. De Zweedse popgroep Abba zong een dwaas en nietszeggend deuntje over geld. Aan de K.U.Leuven is het echter bittere ernst, want het geld dat door de regering op de rekening van onze Alma Mater wordt gestort, moet verdeeld worden over de groepen, faculteiten en departementen. En niemand ziet graag zijn zakgeld verminderd.

Bram Delen

Om de middelenverdeling op een evenwichtige manier te laten gebeuren, is er het allocatiemodel. Heb je als student nog nooit van het allocatiemodel gehoord? Dat wil zeggen dat je een gezond en normaal leven leidt. Toch is het een heet hangijzer, waarover veel discussie bestaat tussen proffen. Het allocatiemodel voorkomt immers dat proffen zich als viking moeten opkleden en met de botte bijl op rooftocht gaan bij een naburige faculteit. Het allocatiemodel is een raster waarmee de basisfinanciering van de faculteiten (ongeveer 160 miljoen euro) verdeeld wordt.

Het laatste allocatiemodel dateert van 1994 en was dringend aan vernieuwing toe. "Het zat te complex in elkaar en werd nauwelijks toegepast," aldus Hedwige Nuyens, financieel directeur van de K.U.Leuven. "Het allocatiemodel is immers een mechanisme dat niet automatisch wordt toegepast. Het is geen supervisor, maar een richtlijn waarover het GeBu (*de ploeg van de rector, bdl.*) kan beslissen ze al dan niet uit te voeren. En dat was niet altijd een evidente zaak." Er was dus nood aan een nieuw en vereenvoudigd model met minder variabelen en parameters. Maar dat is sneller gezegd dan gedaan, want de invoering van een nieuw allocatiemodel is een *zero-sum game*: als er een faculteit of groep wat wint, moet een andere iets inleveren.

Eenvoud

In 2004 was het dan eindelijk zover: de K.U.Leuven beviel van een transparantere allocatiestructuur met vier gewogen parameters die de verdeling over de groepen bepaalt. De eerste drie parameters zijn gerelateerd aan het onderwijs van de afgelopen drie jaar, waaronder het aantal financierbare studenten. De vierde parameter is het aantal doctoraten over de afgelopen vijf jaar. De groepen verdelen op hun beurt het geld over de faculteiten, maar mogen autonoom bepalen hoeveel onderwijs en onderzoek doorwegen. In humane, exacte en biomedische wetenschappen wordt onderwijs gewogen aan respectievelijk 75%, 65% en 60% en onderzoek wordt bijgevolg

gewogen aan 25%, 35% en 40%. Op basis van deze onderwijs-onderzoeksverdeling, krijgt elke faculteit haar middelen naargelang ze tot deze of gene groep behoort. "Toch blijft het een beleidsbeslissing om dit ook zo in de praktijk toe te passen," aldus Nuyens. "Zo is het mogelijk dat faculteiten die in nood zijn geraakt, door bijvoorbeeld plotse schokken in studentenaantallen, tijdelijk een tussenkomst krijgen van het solidariteitsfonds, wat gefinancierd wordt uit saldi van vorige jaren."

Bezorgdheid

Omdat het aantal publicaties van profen, maar ook het aantal doctoraten en studenten van een departement nu meer dan ooit van kapitaal belang zijn, merkt de K.U.Leuven een verhoogde betrokkenheid van de individuele prof bij het allocatiemodel. Nuyens: "Het is iets dat elke prof, van het hoogste tot het laagste niveau, aanbelangt. Je kan het op dat punt vergelijken met de jaarlijkse docentenevaluatie. Iedereen wil weten of de gegevens die over hem of haar bestaan correct geregistreerd staan en even juist gebruikt worden. Die bezorgdheid is volkomen normaal en terecht. Dit kadert in de financiële openheid die de K.U.Leuven aan de dag legt. Vroeger was dit minder het geval." De vereenvoudiging van het model zou als gevolg moeten hebben dat de discussies tussen de departementen en faculteiten nu meer gebeuren op basis van objectief cijfermateriaal.

Er was vroeger al een poging ondernomen om het model uit 1994 te wijzigen en cijfers aan de basis te laten liggen van allocatie, maar dat was mislukt. "Na ettelijke discussies op verschillende niveaus is er nu — na tien jaar — een brede consensus en dus ook een nieuw model", zegt Nuyens. "Het evenwicht tussen de drie groepen was een precair punt in de afgelopen discussies, want we willen zorgen voor een leefbaarheid van de drie groepen naast elkaar. De K.U.Leuven wil een algemene universiteit blijven. Wat niet belet dat binnen een paar jaar nog verschuivingen tussen de groepen moeten gebeuren." Een voordeel van een

eenvoudig model is dat het makkelijker en dus meer geïmplementeerd kan worden zodat de faculteiten — als ze meer middelen willen — duidelijk weten wat er van hen gevraagd wordt. Het nadeel is dat dergelijk model ook makkelijker bloot komt te staan aan kritiek: hoe lager het aggregatieniveau, des te meer ongenoegen er kan ontstaan. "Toch denk ik," zegt Nuyens "dat we beter af zijn met een systeem dat zo doorzichtig is dat je het op een half uur uiteen kan zetten. Ook al is er dan discussie. We moeten ze met open kaarten durven aangaan."

En reken maar dat er zo'n discussie komt. Eén van de pijnpunten van het nieuwe model is dat het geld dat tussen de faculteiten op basis van het principe *aantal studenten maal aantal studiepunten* verdeeld wordt. Als dit principe naar het departementale niveau wordt doorgetrokken, zal het ten goede komen aan de grote departementen. Het dubbele aantal studenten (en studiepunten) vereist immers niet altijd een verdubbeling van budget.

Filosofie

Volgens ex-rectorskandidaat Marc Decramer moet er daarom een minimumdrempel komen, zodat een basisfinanciering gewaarborgd blijft. Nuyens reageert: "We moeten erover waken dat we te kleine departementen niet gaan stimuleren, omdat dit de werkkraft voor professoren zelf verhoogt. Echt kleine departementen brengen immers een inflatie van werkbelasting met zich mee. Bovendien kan het weglaten van een drempel interdisciplinair onderzoek stimuleren." Een allocatiemodel bepaalt dus in al zijn wiskundigheid hoe het beleid aan de universiteit wordt vormgegeven. Achter alle parameters en cijfers zit een visie en een filosofie.

Van de drie groepen heeft exacte wetenschappen het allocatiemodel het meest ambitieus willen toepassen. De groep heeft besloten om te alloceren tot op departementaal niveau. "Dat is logische keuze van deze onderzoeksgeoriënteerde groep. Toch moet je weten dat deze rigoureuze im-

plementatie spanningen met zich meebrengt, want de verschuiving van enkele rekeneenheden heeft een veel grotere impact op departementaal niveau dan op facultair niveau. Daarom heeft men bij humane wetenschappen ervoor gekozen niet verder te gaan dan de faculteiten."

Verfijnd

"Als je als departement echter slecht scoort op elke parameter, moet je je natuurlijk wel vragen beginnen stellen. Wil de universiteit dergelijke departementen blijven financieren, terwijl dit ten koste gaat van de goed draaiende departementen? We zouden een signaal geven: hoe succesvoller de richting, hoe minder middelen. Dat kan natuurlijk niet," aldus Nuyens.

Toch wijst ze het idee van de inmiddels afgefallen rectorskandidaat Marc Decramer — een progressieve vermindering van het aantal middelen — niet resoluut af: "Dat is ook een mogelijkheid, maar je moet kijken wat dat in de praktijk zal geven. De vraag is opnieuw: welk soort onderzoek wil je stimuleren?" Bovendien moet je ook hier de vraag stellen tot op welk niveau je dit principe wil toepassen. Het blijft een moeilijke evenwichtoefening, omdat binnen een faculteit het onderzoeksprofiel van het ene departement compenseert voor het onderwijsprofiel van het andere. Terwijl er op departementaal niveau niets te compenseren valt.

Daarom zal men in de zeer nabije toekomst kijken naar de departementen die vrij zwaar aangepakt worden door het nieuwe model. "Door hen te heroriënteren of te analyseren wat er met hun reserves kan gedaan worden." Nuyens verwacht in 2005, onder de nieuwe rector, geen drastische ommekeer van het allocatiemodel, "al zijn verschuivingen niet uitgesloten. Het model zal nog zeker verfijnd moeten worden. Daarnaast zijn ook regulerende mechanismen buiten het allocatiemodel mogelijk, maar dan enkel constructief. Geld krijgen omdat je het altijd al gehad hebt, die tijd is voorbij."

HOEVEEL VERDIENT EEN PROF?

“Proffen zijn maar arme dutskes”

In principe zijn ze de slimsten van de hoop. Proffen zouden dus ook navenant betaald moeten worden. Maar is dat wel genoeg? Gelukkig zijn er nog de Acco-cursussen en een plaatsje in een Raad van Bestuur, denk je dan. Of zetten die ook niet veel zoden aan de dijk?

Anne Ruette

Hoeveel een professor verdient, is bij decreet vastgelegd. De wedde is afhankelijk van de precieze functie, anciënniteit en beroepservaring. Bruto schommelt ze tussen 3.350 euro voor een beginnende docent en 7.700 euro voor een gewoon hoogleraar met uitzicht op zijn emeritaat. Hoeveel er netto overblijft, hangt dan weer af van de gezinssituatie. Een gewoon hoogleraar bijvoorbeeld, met een gemiddeld gezin en een inkomen van bruto 6.000 euro per maand, houdt na aftrek van belastingen de helft over. Volgens Hedwige Nuyens, financieel directeur van de K.U. Leuven, is dit “basisloon” heel beperkt. Als de proffen op basis van hun inspanningen verloned zouden worden, dan moeten ze heel wat meer verdienen.”

Dekken

De proffen kunnen wel extra's krijgen bovenop hun loon. Dat kan door bijkomende onderzoeksopdrachten. Maximaal vijftig percent van het overgebleven geïnvesteerde geld kan worden vrijgemaakt voor de prof. Toch gaat het niet per se om grote bedragen. Bert Overlaet, directeur van de Personeelsdienst: “De hoeveelheid geld die verzameld wordt voor een onderzoeksproject is vaak net genoeg om de kosten van het onderzoek, de apparatuur en de medewerkers te dekken. In de meeste gevallen schiet er niets meer over voor de prof. Is dat toch het geval, dan geloof ik niet dat onze Leuvense professoren het geld zelf opstrijken. Ze steken het liever in een volgend onderzoeksproject.”

Een andere mogelijkheid voor proffen om wat meer te verdienen, zijn hun boeken en cursussen. Zowel bij de Acco als bij de Universitaire Pers klinkt het dat het percen-

tage voor professoren op hun boeken en cursussen laag is. Ze krijgen de gebruikelijke vergoeding voor auteurs, tien percent op de verkoopprijs. Daarvan moeten ze de BTW aftrekken en daarna nog eens de helft aan de belastingen afgeven. Een cursus van tien euro levert een prof dus ongeveer vijftig cent per verkocht exemplaar op. Rob Berrevoets van Acco geeft toe dat het niet bijzonder veel is, maar “de inkomsten die een boekhandel maakt, zijn maar net genoeg om de personeelskosten en de kosten voor het uitgeven van een cursus te dekken”.

Voor proffen met veel werkklust biedt de K.U.Leuven de mogelijkheid om naast de job van prof, nog een cumulatief te oefenen. De regeling daarvoor is strikt. “Elke prof die meer dan halftijds werkt, beschikt over twee halve dagen per week om een nevenactiviteit uit te voeren,” citeert Overlaet. Wie voltijds werkt als prof aan de K.U.Leuven en daarnaast ook wil zetelen in de Raad van Bestuur van een of ander bedrijf, moet zijn activiteiten voorleggen aan onze Raad van Bestuur, die hierover advies vraagt aan de faculteit. Zij controleert de tijdsbesteding die nodig is voor die buitenacademische activiteit. Oordeelt ze dat de prof meer dan twee halve dagen per week nodig heeft, dan wordt de aanstelling teruggebracht tot minder dan voltijds. “Proffen mogen zo veel werken als ze willen, als ze er maar voor zorgen dat ze hun academische taken goed volbrengen”, verklaart Nuyens. Misbruiken komen zelden voor en zijn zo goed als uitgesloten door de strenge controles. Bovendien oefenen ook nog de regeringscommissaris en het Rekenhof controle uit.

Meubelmakerij

Naast een beperking op de hoeveelheid tijd die in de nevenactiviteit wordt gestoken, moet de inhoud van de activiteit bijdragen aan de functie als docent. Een jurist mag beginnen met een meubelmakerij, zolang die activiteit hem maar niet hindert in zijn universitaire opdracht. In de faculteit Rechtsge-

leerdheid zijn er dan ook heel wat advocaatproffen. Zij werken in een advocatenkantoor, verdienen riant honoraria en komen daarnaast ook nog — halftijds of minder — les geven aan de universiteit.

Wie welke baantjes bijklust, is geen geheim. In het Belgisch Staatsblad verschijnt een lijst en ook op de faculteiten kan die informatie geraadpleegd worden. Vooral de proffen uit de faculteit Rechtsgeleerdheid en uit de groepen Exacte en Biomedische wetenschappen oefenen het meest cumulatief uit.

De faculteit Letteren bengelt onderaan. Toch moeten de humane wetenschappers niet wanhopig zijn. Overlaet geeft een voorbeeld uit de psychologie: “Een prof deed onderzoek naar spraaknuances. Geen kat was geïnteresseerd, totdat ineens de spraaktechnologie de markt veroverde. Op dat moment heeft hij heel wat commerciële contracten kunnen ondertekenen.”

Al bij al krijgen de proffen vaak maar beperkte bedragen en is hun loon niet te vergelijken met de soms buitensporige lonen in de privé-sector. Overlaet stelt het duidelijk: “In vergelijking met de privé zijn de proffen maar arme dutskes. In bedrijven zijn er meer carrièremogelijkheden en kunnen ze tot de helft meer verdienen.” Waarom ze dan niet allemaal vertrekken is dan ook simpel: “De meeste proffen vinden de inhoud van hun job belangrijker en zijn niet bezig met wat ze verdienen.”

(foto's Sebastiaan Lampo)

“Proffen zijn niet bezig met wat ze verdienen”

Financiële tips voor de nieuwe rector

Met 300 miljoen euro op de bank kan de universiteit dus doen wat ze wilt. Ze kan die natuurlijk blijven oppotten, maar omdat nieuwgekozen rector Marc Vervenne een stijlbreek had beloofd met het vorige bestuur, verwachten we van hem enige innovatie. Heeft hij er al aan gedacht om een middelgrote multinational op te kopen? De K.U.Leuven zou bijvoorbeeld meer dan een kwart van de Bekaert-aandelen kunnen verwerven met haar geld. Een alternatief is om wat meer prestigieuze gebouwen te kopen, zoals het Koninklijk Paleis of — toepasselijker voor een katholieke universiteit — de kathedraal van Antwerpen.

Anderzijds zijn dat alleen maar prestigeprojecten, en had onze nieuwe rector niet beloofd aandacht te hebben voor de noden van de studenten? 300 miljoen euro, dat komt neer op meer dan 10.000 euro per student, een mooi bedrag als zakgeld natuurlijk. Een eerste stap zou kunnen zijn om het inschrijvingsgeld af te schaffen, zodat er nog 9.500 euro per student uit te geven valt, bijvoorbeeld als kotsubsidie of om wat vaker in de Faculty Club te kunnen eten.

(ldk)

HET PATRIMONIUM VAN DE K.U. LEUVEN

Unief zit op een hoop geld

Overall waar je in Leuven of Heverlee rondloopt, kom je kleine blauwe bordjes tegen aan de deuren van gebouwen. De rijkdom van de K.U.Leuven ligt echter niet enkel in haar onroerend goed, ook de bankrekening is goed gespijsd.

Laurens De Koster

Achterhalen hoeveel de K.U.Leuven precies waard is, is zo goed als onmogelijk. Het patrimonium bestaat immers voor een groot deel uit historische gebouwen, waarvan de waarde heel moeilijk te schatten is. In de boekhouding wordt daarom de zogenaamde ‘actuele waarde’ opgenomen, die de werkelijke waarde waarschijnlijk onderschat.

De totale boekwaarde van het onroerend goed bedraagt maar liefst 200 miljoen euro. Bovendien staan daarin ook nog eens meubelen en ander materieel voor 40 miljoen euro. Alles samen zijn de K.U.Leuvengebouwen dus ongeveer 10 miljard frank waard. Niet slecht als appeltje voor de dorst.

Stefaan Saey, directeur van de tech-

nische diensten, legt uit wat voor gebouwen dat allemaal zijn: “Om te beginnen moeten we de gebouwen van de Universitaire Ziekenhuizen onderscheiden: die worden niet opgenomen in dat bedrag. Verder zijn er gebouwen voor academische doeleinden — aula's, kantoren, de Hallen en dergelijke — maar ook studentenresidenties, de peutertuin, de Alma's en kleinere gebouwen”.

Winst

Onder de residenties moeten we nog eens een onderscheid maken. De meeste daarvan worden gesubsidieerd — zo'n 2500 koten en een honderdtal appartementen — en kosten de universiteit dus meer dan ze opbrengen. De niet-gesubsidieerde residenties — waaronder het Pauscollege en Groenveld — zijn volledig zelfbedruipend. Dat betekent dat ze de universiteit geen geld kosten, maar Saey benadrukt dat ze ook niets opbrengen: “We investeren in koten om greep te houden op de kotenmarkt en dus ook op de kotprijs. De K.U. Leuven maakt geen frank winst op haar

residenties”. Dat geldt ook voor de gloednieuwe residentie Herman Servotte in de Parkstraat, vlak naast Alma 2.

Miljard

De Alma's behoren dus ook tot het universiteitspatrimonium, maar ook hier wordt er geen winst behaald. De gebouwen worden immers ter beschikking gesteld van de vzw Alma, die los van de K.U.Leuven opereert. In de prijs die Alma betaalt, wordt geen rekening gehouden met de investeringskosten. Anderzijds is bijvoorbeeld de recente vernieuwing van Alma 2 wel door Alma zelf betaald.

De K.U.Leuven is trouwens niet verzadigd wat haar onroerend goed betreft. Het Tafelrond op de Grote Markt, dat eigendom is van de Nationale Bank, wordt binnenkort openbaar verkocht en het gerucht doet de ronde dat de K.U.Leuven geïnteresseerd is om het te kopen. Volgens Saey is dat logisch: “Altijd als er in het centrum van Leuven een gebouw te koop staat, wordt er gekeken of het interessant is. We zullen dan ook zeker gaan kijken naar

de verkoop van het Tafelrond, maar ik kan niet zeggen dat we het perse willen kopen”.

Maar als een goede huisvader heeft de universiteit natuurlijk haar vermogen gespreid over verschillende beleggingen. Naast een slordige 8 miljoen euro in deelnemingen, bezit de K.U.Leuven ook nog wat losse belegginkjes, voor ongeveer 327.000 euro. Of wacht, daar staan nog wat nullen: het gaat om meer dan 327 miljoen euro — meer dan 13 miljard frank. Tel daar nog enkele miljoenen bij op de bankrekening en je komt al snel aan... (onthoud de één, drie optellen...)... een hele hoop geld.

De enorme bedragen waar de K.U.Leuven mee rekt, worden nog indrukwekkender als je de passiefzijde van de balans bekijkt. De universiteit heeft namelijk nauwelijks schulden: voor amper 100 miljoen staat ze in het krijt, waarvan tweederde dan nog pas op lange termijn terugbetaald moet worden. Met een eigen vermogen van 577 miljoen euro kunnen we dan ook zonder overdrijven zeggen dat de K.U.Leuven op een enorme berg geld zit.

FOTOWEDSTRIJD: ZOEK DE VIJF PLAATSEN

Win een Acco-bon!

Om enige afleiding tijdens blok en examens te bieden én ervoor te zorgen dat die drie maanden wachten op een nieuwe Veto sneller voorbijgaan, kan je op zoek gaan naar vijf mooie plaatsen in Leuven die verborgen zijn in de collage, en er nog 5 Acco-bonnen van 25 euro mee winnen ook! Mailen naar collage@veto.be is de boodschap en wel voor zaterdag 25 juni. Eén tip: op één na zijn alle foto's binnen de ring genomen.

Petje af!

De Alma Mater bestaat 580 jaar. Een lange geschiedenis, waarvan we vaak enkel nog archeologische overblijfselen of plaatsnamen kennen. Aan de hand van enkele feiten en feitjes willen we een deel van de geschiedenis van de Leuvense universiteit reconstrueren.

Tegenwoordig is het Leuvense studentenleven verdeeld in twee grote groepen: de kringen die aangesloten zijn bij een faculteit en de clubs, die niet richtinggebonden, maar meestal nogal veel *couleur locale* meedragen. Deze clubs stammen meestal af van een regio of stad. Studenten die daar hun oorspronkelijke kerktoren hebben staan, voelen zich verbonden met hun lotgenoten die ook in Leuven studeren.

Over deze clubs bestaan verschillende geruchten, de ene al meer waar dan de andere. Maar één ding maakt hen heel herkenbaar: de meeste van hen houden de traditie van pet en lint in stand. Dit zouden de échte kenmerken van de studenten zijn. De Studentencodex vermeldt dat petten en linten zichtbare tekenen zijn van overtuiging en solidariteit. De drager ervan wordt hierdoor tot 'waardigheid' verplicht. Wij zochten op hoe authentiek deze kenmerken, en dan vooral de pet, zijn.

Voor en tot 1900 droegen de meeste studenten nog een deftige bolhoed, want zonder hoofddeksel kwam je immers niet buiten. Zo ging je dan ook naar de les. Sommige droegen toen de 'studentenklak', een vormloos geval. Vanaf 1890 kwam er echter al een vestimentair onderscheid tussen de Waalse en de Vlaamse studenten. De Walen droegen een opstaande muts met astrakanband wat de 'calotte' of 'toque' werd genoemd. De Vlamingen kozen voor de Duitse studentenpet, te herkennen aan de lange klep.

Die Duitse studentenpet kwam in diskrediet door de oorlog. Na de brand in de Universiteitsbibliotheek hadden de Leuvense studenten niet meer zoveel zin om gekenmerkt te worden door een Duits product. Ze schakelden over op de 'flat', een platte muts in rood fluweel, die over het oor of naar achteren gedragen werd. Hier duiken ook de linten op: veelkleurig om de herkomst van de club aan te wijzen.

In de jaren dertig lag de grote brand van Leuven iets verder in het geheugen en vonden de Vlaamse studenten de 'flat' slordig en te Frans. Ze schakelden weer over op de Duitse studentenpet, in wijnrode uitvoering. Tot de jaren zestig werd deze gedragen. Nadien zou ze enkel nog gezien worden op het hoofd van een Vlaams nationalistische student.

(hv)

Uit: VAN ERMEN, E. (red.) Waar is de tijd: 2000 jaar Leuven en Oost-Brabant. 13: Onderwijs. Zwolle, 2000.

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

Karate, van ichi tot ju en van jodan tot gedan

Karate betekent in het Japans letterlijk 'Lege Hand'. Volgens de legende ontstond de sport zo'n tweeduizend jaar geleden in China als een soort religieus boksen in een Boedhistische tempel. Later veroverde deze gevechtssport een belangrijke plaats in Japan, waar ze gestimuleerd werd door een verbod op wapendracht. Lange tijd bleef het een mysterieuze kunst, maar nu vind je ze overal terug, zelfs aan de K.U.Leuven. Tijd dus om eens een kijkje te nemen in een doorsnee karateles.

Christophe Heyndrickx

Vergeet niet om eerst te groeten bij het intreden van de dojo ("osu"), een meditatiehouding aan te nemen ("seiza") en de leraar en assistent te begroeten ("sensei ni rei" en "sampa ni rei"). Na een moment van bezinning sta je op ("kiritsu") en is het tijd om te beginnen... "Hajime" dus. Dirk, de karateleerkracht wist ons nog meer wijsheid over karate bij te brengen.

Veto: Trekken karatelessen nog steeds veel mensen aan?

Dirk: «Aan het begin van het jaar is de groep steeds heel groot. Maar nu is het — zoals je ziet — alweer wat minder. Het heeft te maken met het systeem waarbij beginners

en gevorderden samen trainen. Vaak moeten we wat afremmen in het begin, wat de gevorderden doet afhaken. Later als de lessen moeilijker worden, haken dan weer veel beginners af. Dat is al lang een probleem. Volgend jaar zouden we de lessen willen herorganiseren.»

Veto: Heeft de universiteit nog een team?

Dirk: «Zeven à acht jaar geleden wel, maar nu al een hele tijd niet meer. We willen er wel aan werken, maar het probleem is dat het niveau nogal laag is. Het is hier perfect mogelijk om te beginnen en op vier jaar tijd een zwarte band te behalen, maar dan moet je erg regelmatig trainen.»

Veto: Wat is karate precies?

Dirk: «Het is in principe een dans, je bewegingen leren coördineren. Maar ook je lichaam leren kennen en beheersen. Veel mensen beginnen vooral om zich te kunnen verdedigen, maar dat kun je pas echt als je een bruine of zwarte gordel hebt. Karate zelf is een mix tussen bijvoorbeeld aikido, jiu-jitsu, judo, enzovoort maar heeft een heel eigen natuur. Er zijn ook verschillende karatestijlen: *Kyokushin*, *Shotokan*, *Wado Ryu* met elk een eigen visie.»

Elleboog

Veto: Wie kan karate doen?

Dirk: «In principe iedereen, maar op een ander niveau. Een beetje talent is natuurlijk

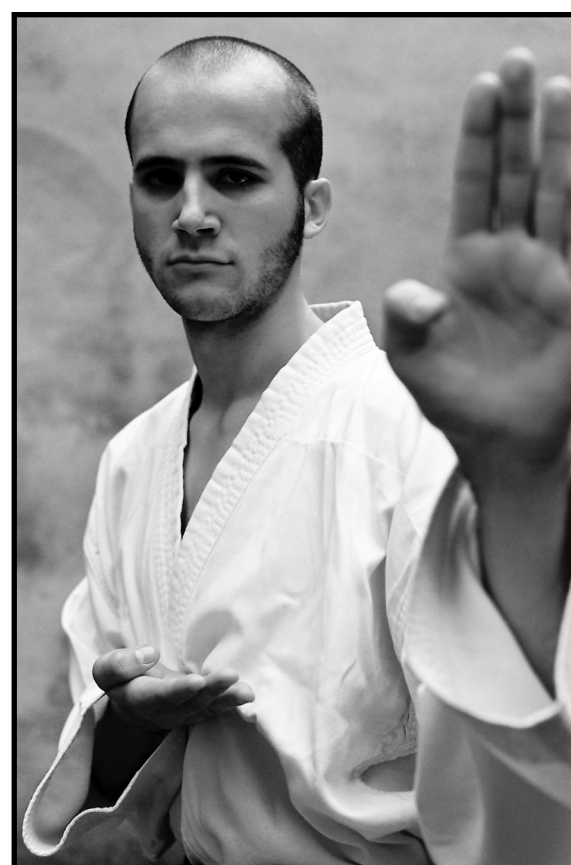
altijd meegenomen, maar het belangrijkste in karate is volhouden en trainen.»

Veto: Hoe plaats je nu een correcte karatestoot?

Dirk: «Plaats één voet naar voren, de achterste voet draai je licht naar binnen zodat je stabiel staat. De kracht van je arm komt vanuit deze spier en gaat over naar je arm. Steek je ene arm uit met een hoek van negentig graden met je lichaam. De andere trek je naast je lichaam alsof je een pijl zou afschieten. Bal je vuist zodat de twee voorste knokels naar buiten steken. Blijf vooral ook goed ontspannen in de schouders.»

«Stap naar voren en sla pas nadat je je voet hebt neergezet. De kracht moet vloeien vanuit het achterbeen naar je arm, naar je elleboog en je pols. Ze wordt dus op verschillende plaatsen versterkt. Bij het uithalen mag je de arm niet volledig strekken.»

Mensen die geïnteresseerd zijn kunnen gratis karatetrainingen volgen aan de K.U.Leuven. Lessen vinden plaats in de Nayer op dinsdag van 20 tot 22u en donderdag van 21 tot 23u.

(foto Pieter Baert)

Boven: De Werkmens
Rechts: De Zotte Morgen
Onder: Busje Komt Zo

Jelle Goossens

Seksschandaal bij rectorverkiezingen

U hebt een heel jaar lang elke maandag staan trappelen om een nieuwe Veto aan uw hart te drukken, de meest interessante artikels te kunnen lezen en zo te weten wat er in Leuven een heel academiejaar lang gebeurd is? Heeft niemand u verteld dat er op het einde van het jaar een jaaroverzicht verschijnt? Arm schaap.

Gijs Van Gassen & Hanne Vermeiren

Veto 1 (23 september 2004)

Het jaar begint met goed nieuws: Grootte doet er niet toe! Of toch niet volgens de studenten die in hun speech laten blijken dat ze liever aan de beste dan aan de grootste universiteit studeren. *** De laatste openingspeech van rector Oosterlinck gaat over geld, de internationale positie van de K.U.Leuven en de studenteninspraak. Studenteninspraak hoeft, wat hem betreft, niet uitgebreid te worden. *** We zullen zien hoe dat volgend jaar verloopt onder de nieuwe rector. *** Er wordt ook al een voorspelling gemaakt over de mogelijke kandidaten in dit eerste nummer: Marc Vervenne, Herman Nys en Christoffel Waelkens. *** Voor wie niet genoeg krijgt van al die rectoren: trouwe medewerker Paul-Henri Giraud heeft het voorrecht om in het hoofd van *Rector O.* te kijken en legt vanaf deze week al zijn diepste geheimen bloot.

Veto 2 (4 oktober 2004)

Maar nog voor we aan de verkiezingen van de rector kunnen beginnen, kijken we naar die andere verkiezingen, over de grote plas. Veto legt het onderwijssysteem van de Verenigde Staten uit. *** Dichter bij eigen huis overlopen we de thesissen waar vorig jaar ongetwijfeld iemand zijn haar voor heeft uitgetrokken. *** In welke richting dit jaar de meeste haren zullen worden uitgetrokken, staat mooi in grafiekjes uitgezet, per richting. Geneeskunde blijft de grootste faculteit, ook al hebben de eerste generatie *bac'ers* toch meer gekozen voor Letteren. *** En de redacteur grafieken mag zijn hart ophalen: nog meer representatieve balkjes in Veto! Een klein stukje onderzoeksjournalistiek leert ons dat mails naar de faculteiten wel snel beantwoord worden, maar daarom niet altijd volledig zijn.

Veto 3 (11 oktober 2004)

De studenten zijn nog maar drie weken terug in Leuven en het zit er al tegen: studentenschenpen Denise Vandevort vindt openluchtconcerten in een woonwijk niet kunnen op weekdagen. *** Veto maakt een eerste analyse van de rector-kandidaten. Waelkens blijkt al afgefallen, alleen Nys en Vervenne zijn voorlopig zeker. *** Ook het culturele jaar is begonnen: STUK heeft zijn openingsweek gehad. *** We proberen nog twee keer in Telefacts-stijl undercover te gaan. Het resultaat is beperkt: na één repetitie trekken we ons wijselijk terug voor de ultieme auditie bij het Leuven Universitair Koor *** Na een goed gesprek over de obligatoire purperen jasjes, besluiten we toch geen centje bij te verdienen als stadswacht.

Veto 4 (18 oktober 2004)

Feestjes in openlucht mogen dan wel niet meer, binnen vier muren des te meer: wie op tijd zijn zakje en lintje ging afhalen, kon gratis feesten op zes verschillende locaties. Reden: de vijftigste verjaardag van Alma. Wat voorspeld werd een succes te worden, wordt nog meer. De locaties, elk in hun eigen muziekstijl, konden de massa's studenten niet slikken. *** Net op tijd weet Veto een katern over de Nobelprijzen in elkaar te boksen. *** Een katern die zelf een Nobelprijs waard is.

Veto 5 (25 oktober 2004)

Er gebeuren vreemde zaken in Leuven: er staat een mysterieuze paal in het midden van het Ladeuze-plein, er duiken vreemde, veelkleurige, maar lelijke constructies op in het stadspark, Fonske wordt verkocht en de Centrale Bibliotheek is niet meer open op zaterdag. *** Voor wie dat allemaal te veel wordt en naar het buitenland wil vluchten, is er de Erasmuskatern. *** Gelukkig zijn er, in die sfeer van angst, nog enkele zekerheden: Sociale Raad ondertekent de oproep om een fakkeltocht te organiseren tegen racisme. Op één onthouding na is de vergadering unaniem voor, zoals we het mogen verwachten van Sociale Raad. *** Met de presidentsverkiezingen in het verschiet geven we een overzicht van de studentenkranten die in de VS uitgegeven worden. De studentenpers heeft daar een duidelijke politieke mening. *** Terwijl Veto al jaren niet meer *die rooi gazet* is.

Veto 6 (8 november 2004)

Na een weekje verlof zet ook Veto zet zijn feesthoedje op. We worden dertig jaar en daarom bedienen we u op uw wenken: twee blote mannentorso's op de voorpagina en een extra dik nummer. *** In de fotoreeks 'Kotallemachtig' begluren we schaamteloos elke week een kot van een preses. *** En ook al uw andere vragen worden beantwoord: de feestjes in openlucht van enkele weken geleden? Er komt een feestbeleid dat de activiteiten van de stad en de studenten beter op elkaar moet afstemmen. *** De paal op het Ladeuze-plein: het blijkt een ode te zijn aan de wetenschap. Dit wordt gesymboliseerd door de kever die nu op de gigantische naald is geprikt, tegen de wolken. *** Die Jan Fabre toch.

Veto 7 (15 november 2004)

Licht in de duisternis: de fakkeltocht tegen het Vlaams Blok brengt vele studenten op de been. *** Voor ons het uitgelezen moment om nog eens een vergelijkend onderzoek te brengen tussen NSV en Vlaams Blok. Want hoewel officieel elke band ontkend wordt, zijn er toch opvallende banden. *** Veto gaat deze week ook de vette toer op: de dopen zijn in Leuven *** Dikke Pierre, alias David Proot, lid van de studentenfanfare belandt na een nachtje teveel drinken in de goot, wordt daar opgepikt wordt door een vriendelijke Samaritaan en wil deze, via Veto, bedanken. *** Misschien kan een nieuwe rector deze studenten terug op het goede pad krijgen. *** Die nieuwe rector kon toen nog Marc Decramer zijn, die in Veto liet weten deel te nemen aan de rectorverkiezingen.

Veto 8 (22 november 2004)

We hadden het kunnen denken: een katern over NSV en het Vlaams Blok en spontaan krijgen we een hele pagina lezersbrieven aangeboden. *** Of is dit een geheim plan van ons om zelf minder artikels te moeten schrijven? *** Neen hoor, want de overige 15 pagina's zijn goed gevuld: flexibilisering, emeritaten, het Blok-proces en bloedsérieus. *** Het Kortfilmfestival is ook terug in Leuven en dat voor de tiende keer. Zo kunnen we eindelijk onze grap 'Tien jaar lang kort' als titel gebruiken. *** Nog meer cultuur met de Volle Tent die haar piketten weer in Leuvense bodem slaat.

Veto 9 (29 november 2004)

Een maand nadat Sociale Raad een standpunt innam tegen het Vlaams Blok, wordt deze teruggefloten door de Algemene Vergadering van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO). *** LOKO beslist zelfs geen politieke standpunten meer in te nemen. Maatschappelijke

standpunten kunnen nog wel. Officieel. *** Nog slecht nieuws voor studenten: de bewoners van studentenresidentie Salvast kunnen verhuizen. De residentie is opgekocht door de Broeders van Liefde die er naar alle waarschijnlijkheid een psychiatrische instelling van zullen maken. *** Nog meer slecht nieuws voor studenten ALO: de lerarenopleiding is nog altijd niet in het BaMa-systeem ingepast. *** En voor de laatste keer slecht nieuws voor liefhebbers van blonde lokken: welke kleur het haar van studenten Nawale en Mariam heeft, is onbekend, want zij studeren mét hoofddoek.

Veto 10 (6 november 2004)

De examens komen dichterbij, maar gelukkig is de goede Sint eerst nog in het land. Veto weet hem te overhalen voor een korte fotosessie, die faliekant afloopt voor de goedheiligman. *** Net voor zijn openbare dronkenschap heeft hij echter nog een geschenkje in het schoentje van VVS kunnen leggen: een bom onder de relatie met LOKO. *** Iemand anders krijgt een fijner geschenk. De Antwerpse studente die vorig jaar gebuisd was en naar de Raad van State trok, is dan toch gedelibereerd. *** Ach wat, een vrouwelijke student meer of minder, wie gaat daar op kijken. Vrouwelijke docenten, professoren en beleidsmakers, dat hebben we nodig. *** Veto peilt in drie pagina's naar de stand van zaken en besluit dat het triestig gesteld is. Gelukkig zit het geld van de K.U.Leuven in een zachte vrouwenhand, die van onze goede vriendin Hedwige Nuyens.

Veto 11 (13 december 2004)

De relatie tussen VVS en LOKO is voldoende verzuurd voor een breuk, al lijkt het meer een scheurtje: *voorlopig* neemt LOKO niet meer deel aan de vergaderingen en werkgroepen. *** Diezelfde LOKO houdt zich al twee weken ver van politieke standpunten, tot groot ongenoegen van enkele politieke studentenorganisaties, enkele oude mei '68-ers en de buitenlandse studenten. "Zo dom zijn wij in Duitsland niet", klinkt het. *** In Oekraïne nemen de studenten steeds meer politieke standpunten in. De oranje omwenteling wordt daar in grote mate in gang gezet en voortgestuwd door de studenten. *** Gelukkig ook nog wat luchtig nieuws: voor zijn kerstinkopen schuimt Veto alle tweedehands-winkels van Leuven af.

Veto 12 (21 december 2004)

De laatste Veto van 2004 is een extra dik nummer met enkele interviews van zwaar kaliber: een kerstinterview met Kardinaal Danneels, een nieuwjaarsinterview met burgemeester Tobback. *** Verder is ook de flexibiliseringskogel door de kerk: vanaf 7/20 ben je gewoon gebuisd, maar Eddy 'Zorgzaam Damhart' Van Avermaet troost de angstige student: "Voor 95 procent van de studenten zal er geen verschil zijn tussen het resultaat in het huidige en dat in het toekomstige systeem." *** En tot slot dat waar wij al heel lang op zaten te wachten en wat voor u geheel onverwacht komt: het China-dossier. In vijf pagina's proberen we een schets te maken van alle wanpraktijken die er aan de gang zijn tussen China en de K.U.Leuven. *** Misschien hebben we zo de huidige Chinese spionnen op een idee gebracht.

Veto 13 (14 februari 2005)

Rector Oosterlinck reikt drie eredecoraten uit: eentje voor wiskundige Penrose, eentje voor rechtsgeleerde Sexton en eentje voor industrieel Kleisterlee. *** Hardnekkige geruchten circuleren dat die laatste zijn onderscheiding vooral te danken heeft aan zijn persoonlijke vriendschap met de rector. *** Als de rector dat mag, hoeft het niet te verbazen dat er meer zijn die de toga ambiëren. Lees hier nog eens het rijtje namen en functies dat maandenlang in alle kranten heeft gestaan: longarts Decraemer, ingenieur De Moor, medisch jurist Nys, kerkjurist Torfs en bijbelwetenschapper Vervenne. *** De vzw Universitas probeert het participatiedecreet te laten vernietigen. *** Vanaf nu parkeert *Taxi's Denny* zich elke week op pagina twee, met meer en minder gesmaakte opiniestukken over de Leuvense actualiteit. *** Deel drie van de LOKO-VVS-soap: LOKO krijgt haar gevraagde zes stemmen. *** Veto's genadeloze onderzoekjournalisten ontdekken censuur bij de Campuskrant-enquête.

Veto 14 (21 februari 2005)

De soap speelt onvermoeibaar verder: LOKO gaat weer naar VVS, hoewel haar eisen nauwelijks ingewilligd worden. *** Het mag ook eens goed nieuws zijn: Portulaca raakt weer op het rechte spoor dankzij de aanstelling van een nieuwe *International Officer*. *** Ere wie ere toekomt: Julia Nienaber. *** De K.U.Leuven spint onduidelijkheid over inschrijvingsgelden voor buitenlandse studenten. *** Het mag weer eens ontspannend zijn: vanaf deze week schuimen onze reporters wekelijks een fakkar af. *** Ook in Gent kiezen ze een nieuwe rector. In februari denkt iedereen nog dat het Marc De Clerq zal worden. *** Veto zet zijn sportiefte beentje voor: in de reeks 'Sport & Spuy' lopen we de universitaire sportclubs af, met als eerste halte de waterpoloploeg.

Veto 15 (28 februari 2005)

De eerste rectoriskandidaat stelt zijn programma voor: Marc Decramer presenteert u fier zijn bundel 'In vertrouwen naar de toekomst' op zijn kersverse webstek. *** De K.U.Leuven lanceert haar officiële cultuurbeleid. De tekst komt in primeur in Veto. Drie hoeraatjes voor onze cultuurredactie. *** Het welsprekendheidstoernooi wordt gewonnen door Romanie Dendooven uit Brugge. *** Wat is 'welsprekendheid' nog, als West-Vlamingen er prijzen mee kunnen winnen? *** Een uitgebreide katern licht de internationale positie van de K.U.Leuven toe. West-Vlaanderen is tot nader order geen buitenland.

Veto 16 (7 maart 2005)

Op de Groepsraad van Exacte Wetenschappen maakt de studentenvertegenwoordiger Thomas De Laet gebruik van de fouten in het reglement en zet de vergadering in haar hemd door zichzelf als voorzitter voor te stellen, nadat vice-rector Langouche was weggestemd. Plots bleek stemmen toch niet zo'n goed idee meer. Verkiezing uitgesteld. *** Het is niet omdat studenten niet meer met kasseien gooien, dat ze niet meer van een potje gezagsdragers-pestes houden. *** Het participatieliek van het decreet dat het Arbitragehof vernietigde, blijft intact. Studenten moeten dus niet vrezen voor hun wettelijke garantie op inspraak. *** Onze immer scherpe medewerker Bram geeft een analyse van het programma van Decramer. *** Alle rectoriskandidaten die *niet* door Bram onder de loep werden genomen, waren daar overigens heel dankbaar voor. ***

Cultuur troef: een hele katern over de dertiende editie van Ithaka, al schrijven wij dat het al uitgave veertien is. *** Klunen wint het Interfacultair Songfestival met "intelligente muziek voor erudiete mensen". *** Dat is alvast het oordeel van onze medewerker, die zichzelf steevast tot die categorie rekent.

Veto 17 (14 maart 2005)

De K.U.Leuven verplicht de rectoriskandidaten een nieuwe tekst te ondertekenen, een zogenaamde 'visietekst'. *** Minister De Motte wil het aantal afgestudeerde studenten dat een praktijk kan beginnen, beperken. De studenten zijn verstandiger en zien die beperking liever gebeuren voor ze aan de studie beginnen. Kwestie van niet met een waardeloos diploma af te studeren. *** Studenten Letteren of Wijsbegeerte zouden misschien ook eens op straat moeten komen. *** Deel 1 van de tweedelige reeks over onderwijs en GATS verschijnt. *** Een uitgebreide studie van de webgewoonten van de studenten leert ons vanalles, maar niets over porno op het internet. *** Wie had dat gedacht van studenten?

Veto 18 (22 maart 2005)

LOKO spreekt zich uit tegen de aanpassingen van de studiegelden door de flexibilisering van het onderwijs. 'Slimme' studenten, die twee richtingen combineren, zouden dan meer moeten betalen. *** Ook Oosterlinck vindt dit niet kunnen, al bereidt hij zich tegenwoordig vooral psychologisch voor op zijn afscheid. *** Het tweede deel van GATS legt ons alles uit over de dienst die onderwijs is. *** Vier kringen zetten hun beste beentje voor op toneel, in de hoop dat het breekt. *** Nog meer financiering van de studies in Veto: de katern handelt over de mysterieuze stichtingen. *** Of hoe schrijf ik twee pagina's vol zonder ook maar iemand aan de lijn vastgekregen te hebben. *** In het begin van het jaar zag het er niet goed uit door de plannen van Denise Vandevooort, maar de VRG-Challenge gaat dan toch door. De paasmarkt kan nog wel een weekje wachten. *** Op de redactie is het ondertussen een drukte van jewelste omdat iedereen zijn volle spaarkaart komt inwisselen. Voor de negen punten die je in dit nummer uitgeknipt had, kreeg je

immers een ongeschonden exemplaar.

Veto 19 (11 april)

De paasvakantie leek rustig, nu barst de verkiezingsstorm los. Elke rectoriskandidaat krijgt een hele pagina, om te vloeken op het huidige beleid of om het enkel te nuanceren. *** Maar voor de rectorverkiezingen zijn het nog kiesweken bij de kringen. Op de achterbank van 'Taxi's Denny' wordt een warme oproep gedaan aan alle studenten om te gaan stemmen. *** Voor het participatiedecreet, weet u wel. *** Deze week zijn we ook helemaal cultureel verantwoord. Theaterfestival TAZ/Voix Gras krijgt drie pagina's. *** Op de achterpagina prijkt Sioen, die in Leuven optreedt: "Ik vind dat ik mensen niet veel kan bijbrengen met mijn muziek." *** Tegen ons werd vroeger nog gezegd: als je niets te zeggen hebt, zwijg dan. *** En zo kom je bij Veto terecht.

Veto 20 (18 april 2005)

Het losgebarsten zijn van de verkiezingen valt voorlopig nogal mee. Het eerste debat verloopt erg mat. *** Danny Pieters, coördinator studentenbeleid, solliciteert volop om zichzelf op te volgen. Hij organiseert de *International Conference on the Future of Social Services for Students*. *** Probeer dat eens uit te spreken als u slist. *** Enkel spijtig dat de slottekst ingaat tegen de visie van de K.U.Leuven zelf. *** VVS draait bij en sluit zich aan bij de Vlaamse wetenschapsstudenten, die ijveren voor een tweejarige master. *** Nieuws van het pausfront: terwijl Kardinaal Danneels in Rome zit, legt zijn nieuwe woordvoerder Hans Geybels uit wat die daar precies uitspookt. *** In Gent is tegen alle verwachtingen in Paul Van Cauwenberghe tot rector verkozen. Volgens het Gents studentenblad *Schamper* was dat enkel mogelijk door een samenzwering van logebroeders. *** Ach ja, *Schamper*.

Veto 21 (25 april 2005)

Er wordt een nieuwe regeling uitgewerkt, zodat slimme studenten toch niet meer moeten betalen om te mogen studeren. *** LOKO probeert intussen alle studenten onder te brengen bij een kring. Studenten Seksuologie kiezen ervoor

bij Medica aan te sluiten, Antropologie krijgt een eigen kring: Anthropolis. *** LOKO gaat opnieuw in de aanval tegen VVS en doet uitgebreid verslag over het niet-functioneren van de Vlaamse studentenkoepel. *** Niet enkel VVS werkt niet, ook heel wat studentenraden aan hogescholen blijken niet te werken, of zelfs maar te bestaan. *** Gelukkig is er het tweede rectordebat om ons wat op te fleuren. *** Het Interfacultair Theaterfestival reikt prijzen uit: Babylon en Politika gaan met de eer lopen. *** Voor wie lopen niet vanzelfsprekend is, hebben we de katern over mobiliteit en toegankelijkheid voor rolstoelgebruikers.

Veto 22 (2 mei 2005)

De drempel die het Participatiedecreet instelde voor kringverkiezingen wordt overal vlotjes gehaald. *** Die stond maar op tien procent, maar toch. *** Sociale Raad wordt veertig jaar en zet zichzelf in de bloemetjes. *** Sociale Raad wordt veertig jaar en doekt zichzelf op: door herstructureringen binnen LOKO fusioneren Kringraad en Sociale Raad. *** Egotrippende CV-jagers en geitenwollen sokken samen, als dat maar goed gaat. *** De studenten zullen in blok proberen stemmen voor de opvolgers van André Oosterlinck. *** Die laatste krijgt zijn eigen afscheidsrubriek: 'Rector Verso'. *** Wie zegt daar dat studenten niet meer op straat komen? Wel nog om geld te vragen voor het goede doel. In een tegenreactie trekt Veto zelf de straat op.

Veto 23 (29 mei 2005)

Wilt u gegevens van studenten? Dan kan u maar beter een bedrijf zijn, dat er commerciële bedoelingen mee heeft, dan een studentenkring die haar leden wil helpen. Studentenvertegenwoordigers klagen het privacybeleid van de universiteit aan. *** Er schort wel meer aan het beleid: de universiteit kan gebruik maken van onderzoekers die betaald worden door hogescholen. *** De *Bright Conference* blijkt meer een *society*-elite dan een intellectuele elite. *** Veto gaat binnen in Leuven Centraal, én raakt er weer buiten ook. *** Om weer buiten te ontdekken dat Leuven het moet stellen met bedroevend weinig ijszszaken en dat met hittegolven in aantocht.

Veto 24 (17 mei 2005)

De eerste ronde van de rectorverkiezingen levert nog niets op. *** Nu ja, niets: van De Moor en Nys zijn we toch al af. *** De studenten hebben al wel een leider voor volgend jaar: Thomas De Laet. *** Chinese spionnen sluipen de universiteit binnen, althans volgens de pers. De K.U.Leuven zelf weet van niets. *** Dat is natuurlijk de essentie van spionage: dat je slachtoffer het zelf niet beseft. *** Dat mag de internationaliseringsdrang niet stoppen: de studenten Letteren gaan hun internationale gasten zelf opvangen.

Veto 25 (25 mei 2005)

Na een jaar speculeren wordt Vervenne de nieuwe rector. *** Dat levert een slimme Veto-medewerker 16 euro op omdat hij de enige was die het al in november had voorzien. *** De K.U.Leuven haar financiering wordt grondig doorgelicht. De ster van Hedwige Nuyens blijft rijzen. *** Geen jaaroverzicht zonder jaaroverzicht natuurlijk. En nu u die grap gehad hebt, hebt u het wel gehad met dit overzicht.

Veto maken nog leuker dan Veto lezen

Een heel jaar lang heeft Veto je met slordige cartoons en nog slordigere tekstjes proberen te overtuigen om mee te komen werken aan zichzelf. Maar waarom zou je dat eigenlijk doen? Veto ondervroeg zijn eigen medewerkers in de hoop het ultieme argument te vinden om jullie naar onze ploeg voor volgend jaar te lokken. En of er argumenten zijn! In overvloed!

Gijs Van Gassen

Wie zijn die idealistische martelaars, die zich de ziel uit het lijf werken om elke week een verse Veto te laten verschijnen? En waarom doen ze het? Elke medewerker kreeg de vraag voorgeschoteld wat er nu precies zo leuk aan is om bij Veto te werken. En omdat we journalistieke deontologie hoog in het vaandel dragen, mochten ze ook zeggen waarom Veto-arbeid niet altijd een pretje is. Het resultaat lees je hier: gemanipuleerde vragen, vervalste statistieken en verzonden citaten.

Het intermenselijke blijkt belangrijk voor heel wat medewerkers. Hoofdredacteur Ben verklaart: "Het fijnste aan voor Veto werken is het warme contact met Jeanine, de secretaresse van de rector. Behalve als ze me 's morgens uit bed belt, natuurlijk. Als er iets is dat Veto volgend jaar moet doen, is het dan ook een interview van Jeanine afnemen." Ook cultuurmedewerker Arne getuigt: "Veto is het gedroomde excuus om artiesten lastig te vallen. Daar heb ik dan ook duchtig van geprofiteerd."

Iedereen springt natuurlijk anders om met de geboden mogelijkheden. Hanne is redacteur studentenzaken: "Je kan als pers gratis binnen op allerlei dure recepties. Ik ben dan ook meestal al dronken voor het evenement begint." Ze staat in deze niet alleen. Nathalie laat weten dat het bijzonder fijn was om elke week in een andere fakbar een gratis pintje te drinken. "Soms moest ik daarvoor wel opboksen tegen zatte fakbeheerders. Maar ik ben gesterkt uit deze strijd gekomen."

Ook andere primaire driften spelen een rol bij Hanne: "Vroeger waren er veel homo's bij Veto. Het was soms erg moeilijk om daar een lief te vinden, hoewel ik me toch zeer beschikbaar opstelde."

Veto en vriendschappen, het is een speciale zaak. Elise legt uit: "Het leukste aan voor Veto werken is: de jaloezie die dat wekt onder je vrienden. Het werd minder leuk toen deze jaloezie omsloeg in agressie." Maar vrienden kwijtraken door Veto is geen probleem, want je vindt er zó weer nieuwe. Laurens: "Al enkele jaren lijkt Veto vooral mensen aan te trekken die een relativerend gevoel voor humor koppelen aan een zekere maatschappelijke betrokkenheid. Dat zou een doodgewone eigenschap moeten zijn, maar ik kom ze helaas nergens anders tegen." Ook Nele vindt het contact met een intellectuele elite belangrijk: "Het leukste zijn de discussies of je in een artikel *je* of *u* moet gebruiken als je de lezer aanspreekt." Jona formuleert het filosofisch: "Op Veto leer je jezelf en anderen kennen. Dat spaart je een dure cursus oosterse filosofie uit."

Machtsgevoel

Redacteur internationale zaken Joris geeft toe niet altijd opgetogen te zijn over mensen waar je door Veto mee in contact komt: "Het is ronduit ergerlijk als je maandagavond moet doen alsof je zelf Veto al gelezen hebt voor het publiek van Radio Scorpio, dat hoogstens doet alsof het Veto zou willen

lezen." En Joris ziet nog meer negatieve punten: "Na het plooiën van de Veto's die op de post moeten, moet je altijd je handen wassen. De ruwe zeep op Veto irriteert mijn gevoelige huid." Ziet hij ook pluspunten? "Zeker! Het pure machtsgevoel om iemand met één pennenstreek neer te sabelen, het lemmet kwartdraaigewijs bewegend en de genadestoot net dat tikkeltje uitstellend om op eenzame orgastische hoogten het eigen werk best wel okay te vinden. Niet zonder eerst poeslief bedankt te hebben voor de toffe reactie, natuurlijk."

Levensverwachting

Joris staat niet alleen met zijn kritiek. Het linkse karakter van Veto stigmatiseert menig medewerker voor het leven. Herman klaagt: "Ik zal de rest van mijn miezerige bestaan dit ergerlijke linkse cachet moet dragen." Arne valt hem daarin bij: "Mensen beschouwen mij nu als linkse rakker." Robin heeft er een eenvoudige verklaring voor: "Veto ziet er uit als een communistisch ledenblad." En er zijn meer klachten: Pieter klaagt over het eindeloos wachten op proffen en collega-journalisten, en een heel bataljon aan medewerkers zucht diep bij het moeten wachten aan de telefoon en het beluisteren van de daarbij horende wachtmuziekjes. Sebastiaan vindt het grootste nadeel van zelf artikels schrijven dat je al weet wat er maandag verschijnt. Tsjja.

Soms lijkt het communisme meer in de manier van werken dan in de inhoud van de arti-

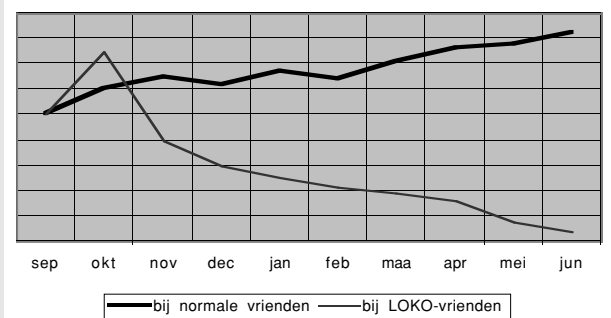
kels te zitten. Laurens legt uit hoe het er aan toe gaat: "Ik heb altijd een writer's block én een deadline vrijdag om 16u of zaterdag om 18u. Vol schuldgevoel begin ik dan zaterdag om middernacht, zit twee uur te staren naar een leeg document met alleen enkele stijlcodes, en dan geef ik het op. Zondagmiddag een boze telefoon van de eindredactie natuurlijk, en dan begin ik met nog meer schuldgevoel te schrijven, meteen 10.000 tekens op een half uur. Ondertussen voel je je levensverwachting dalen met een week. Eigenlijk sterf je."

En zo komen we langzaam bij de essentie van wat Veto eigenlijk is. Die heeft poëtische trekjes, zo blijkt uit de getuigenis van redacteur fotografie Katleen: "Het gaat om het gevoel met iets bezig te zijn en tussen al het creëren door te kunnen vervallen in die heerlijke oppervlakkigheid die het allemaal relativeert." Redacteur cultuur Clara kan het enkel vatten als ze onder invloed is: "De essentie van Veto zit voor een deel in de rode wijn, al is het niet zo dramatisch als bij Bram Vermeulen. Daarenboven zit de essentie in de pen. Vraag me niet dit uit te leggen. Het is een parallelle categorie aan de *Aha-Erlebnis*, maar het is beter." Onbegrijpelijk? Wellicht, maar wie een fles rode wijn soldaat maakt zal het langzaam beginnen snappen. En wie bij Veto komt werken, die zal het helemaal begrijpen.

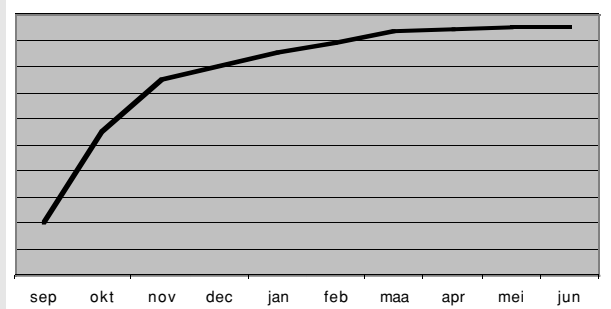
Fijten en ceifers

- 64% van de Veto-medewerkers vindt het journal met Bavo Claes betrouwbaarder dan het journal met Wim De Vilder.
- Volgens 19% van de Veto-medewerkers zou het systematische gebruik van het woord "onverwijd" de kwaliteit van het blad ten goede komen.
- 3% van de Veto-medewerkers geeft toe al eens een pint gedronken te hebben in "Au Vieux Temps".
- Voor 51% van de Veto-medewerkers staat 'Veto' mooi op het cv.
- Slechts 34% van de Veto-medewerkers denkt licht van echte cola te kunnen onderscheiden in een blinde test.
- Ruim de helft (52,8%) van de Veto-medewerkers belooft zichzelf elke week opnieuw om de deadlines te respecteren. Slechts een kleine helft (47,2%) weigert "moeite te doen voor onhaalbare deadlines." 15% krijgt een kick van het werken tegen deadlines.

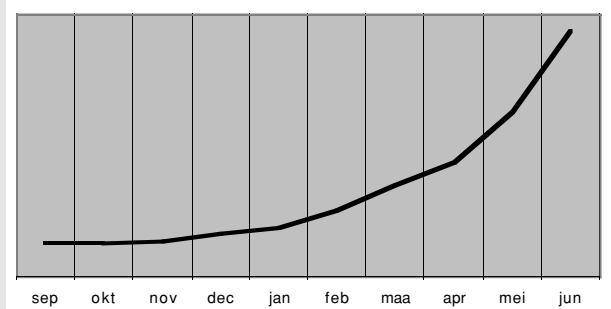
Imago van de Veto-medewerker

Ego van de Veto-medewerker

Libido van de Veto-medewerker

veeto zoekt naleesers ,maar oock;

SCHRIJVERS

Wie schrijft, die blijft schrijven, want een artikel is nooit goed genoeg. Barse hoofdredacteurs, paranoïde geïnterviewden en 'geen commentaar' leverende beleidsmensen maken dat het zorgvuldig bij mekaar schrijven van het vereiste aantal tekens nooit een sinecure is. Maar voor wie een scherpe blik en dito pen heeft, maakt de adrenaline van de primeur alles goed.

CARTOONISTEN

Moet de journalist zwoegen op zijn tekens, voor de cartoonist gaat het allemaal iets eenvoudiger. Een kleine illustratie neemt makkelijk veel plaats in en alsof dat nog niet genoeg is, leest geen hond de artikels, maar bekijkt wel iedereen de illustraties en cartoons. Een minimum aan talent volstaat, Hij krijgt immers ook af en toe zijn kans.

LAY-OUTERS

Weinig bezigheden brengen zoveel spanning en avontuur met zich mee als lay-outen. Luie journalisten die hun artikels te laat of gewoon niet binnenbrengen en nieuws dat op het allerlaatste moment binnenkomt, garanderen een aangename zenuwachtigheid en een job vol afwisseling. Het is niet eenvoudig onder deze hectische omstandigheden te presteren, maar de uitdaging om ooit de perfect opge-maakte Veto te ontwerpen blijft motiveren.

FOTOGRAFEN

Foto's in Veto worden altijd zwart-wit afgedrukt en dus is elke foto per definitie artistiek. De moeilijkste taak is dan ook om met de wispelturige journalisten samen te werken en met collega's te concurreren om je eigen foto's gepubliceerd te krijgen. Gelukkig worden filmrolletjes terugbetaald, zodat Veto hoe dan ook een ideale leerschool is.

www.veto.be/info

Op heterdaad getapt

De fakbars in het Leuvense zijn talrijk, maar niet oneindig en zo komt zoals aan alle mooie liedjes ook aan deze reeks een einde. Voor al diegenen die het zich afvroegen: we zijn de rechtenstudenten zeker niet vergeten. Het Huis der Rechten (HDR) krijgt de eer onze fakbarreeks af te sluiten.

Nathalie Lucas

Het HDR telt vier onafscheidelijke fakbeheerders, en dus gingen wij samen met Filip, Filip, Rob en Thomas aan tafel zitten om het eens te hebben over hun geliefde. Als oudste, nog bestaande fakbar bezit het HDR een rijk en tumultueus verleden. Het was de allereerste Vlaamse fakbar, die 42 jaar geleden heeft moeten vechten voor zijn ontstaan en bestaan, en verschillende malen is moeten verhuizen. Uiteindelijk belandde zij ongeveer 25 jaar geleden in de Tiensestraat 53, een ligging waar de huidige fakbeheerders nog steeds gelukkig mee zijn. Op nog geen 100 meter van de rechtsfaculteit én pal in het hartje van de nieuwe, succesvolle uitgaansbuurt die de Tiensestraat heet. Beter had zij het niet kunnen treffen.

Officieel sloot het HDR zijn deuren al op 28 april, maar omdat de beheerders nog wat tijd en zin hadden, besloten zij de fakbar een aantal avonden extra open te houden. Gelukkig voor ons, want zo'n vroege 'aftap' hadden we niet verwacht. "Het HDR sluit elk jaar samen met het VRG, namelijk op de laatste dag van de kiesweek," aldus Filip. Het VRG en het HDR mogen dan wel twee verschillende vzw's zijn, zij proberen toch af en toe samen te werken. Op zondagavond komen dan ook de VRG-leden tappen in het HDR. Normaalgezien kan je in het HDR al terecht vanaf 10u 's ochtends, waarmee deze fakbar veruit het vroegst en het langst open is van alle fakbars. Of er overdag eigenlijk wel al volk naar het HDR afzakt? "Zeker," zegt Filip, "velen komen hier hun broodje eten of een koffie drinken, aan studenten nooit een tekort!"

Goedkoop

Elke dinsdag- en donderdagavond staan in het teken van een thema en deze avonden lokken dan ook het meeste volk. De beheerders schatten dat er gemiddeld op zo'n nacht 200 à 300 man over de vloer komt, en zij benadrukken dat het uitgangspunt van het HDR feesten is. "In tegenstelling tot sommige andere fakbars is het HDR een echt danscafé, waar mensen komen om te fuiven en niet om een rustig babbeltje te slaan," aldus Thomas. Er staan dan ook zeer weinig stoelen of tafels ter beschikking, om zo veel mogelijk plaats te maken voor de dansende menigte. Om die massa feesters te

verwerken beschikt het HDR over een veertigtal studenten die bereid zijn om te komen tappen. Al lachend wordt ons verteld dat het voor hen onbegonnen werk is om hun toog vrij te houden van overrijverige dansers. Ondanks het grote aantal bezoekers zijn het bijna uitsluitend studenten die hier de revue passeren. De bijzonder democratische prijzen kunnen daar wel iets mee te maken hebben, want een pintje kost hier slechts negentig cent. Bierbrouwer Cristal levert zelfs op maat van het HDR ontworpen posters, met toepasselijke titels als 'Watson, the evidence is Cristal Clear', 'Op heterdaad getapt' of 'Witteboordcriminaliteit'. Deze posters nemen dan ook het grootste deel in van de muren in het HDR. De fakbar biedt verder nog Kriek Louage van het vat aan, Ciney, Gueuze, Grimbergen, Hapkin en Judas. Een niet alledaagse kaart dus, zonder sterke drank, om de zatte feesters niet nog dieper in het glas te laten kijken.

In het HDR geldt de 'Wet van de Sterke'. Elke fakbeheerder, tapper of dj die het waagt te kussen binnen het HDR, wordt onmiddellijk op het matje geroepen door de overige medewerkers en moet het meer dan 40-koppige corps aan vrijwilligers trakteren. Ondanks de vele waarschuwingen blijkt het vlees zwak, want de 'Wet van de Sterke' wordt toch meer dan 50 keer per jaar geschonden. De fakbeheerders zelf moeten ook nog opboksen tegen een strak tijdschema, want voor elke 5 minuten dat zij te laat op post zijn, moet een pintje ad fundum leeggedronken worden. Alweer blijkt elk excuus goed om te kunnen drinken!

Over het interieur kunnen we kort zijn: samen met Vrouwe Justitia en de spreuk 'Nemo censetur ignorare HDR' sieren de eerder vermelde Cristal-posters de muren. Verder enkele krukken en tafels, maar vooral véél plaats om te dansen. Spijtig genoeg beschikt de fakbar over een smalle doorgang tussen toog en muur, en, in tegenstelling tot Politika, slechts over één uitgang, een euvel dat tijdens de overvolle fak-momenten wel eens onoverkomelijk blijkt. Het HDR beschikt ook over een kickertafel, volgens fervente spelers echter zonder goed rollend balletje, en als enige van alle fakbars over een flipperkast, indien het vele dansen, drinken en feesten begint te vervelen.

Adopteren

De muziek onderging op de avond dat wij een bezoekje brachten de grillen van de stamgasten, maar er werd ons op het hart gedrukt dat er hier normaalgezien een professionele dj ingehuurd wordt, weliswaar ook een student in de rechten, maar toch met iets meer kennis van zaken. Deze laat vooral 'feest- en sfeermuziek' los op zijn publiek. Onlangs hield het HDR zelfs een kleine enquête bij zijn trouwe leden om een eigen top-100 samen te stellen, en daar kwam INXS met Mystify er als winnaar uit.

Ieder die al ooit is langsgelopen bij het HDR weet dat het hier druk kan zijn en dat het lawaai van de feesters soms oorverdovend is. De fakbar zag zich dan ook genoodzaakt om samen met zijn lotgenoten Pavlov en Politika Kaffee het systeem van stewards te adopteren. Het is een systeem dat volgens onze gastheren van wisselend succes is, afhankelijk van de stewards van dienst. Maar op die kalme woensdagavond geen nood aan stewards, wij konden rustig ons goedkoop pintje drinken aan de toog en genieten van de stilte voor de examenstorm.

(foto Pieter Baert)

Sfeerverslag

Eigenlijk hoopten wij op een glorieuze HDR-avond zoals er zovelen zijn tijdens het academiejaar. Spijtig genoeg bleek de fakbar al definitief gesloten, maar gelukkig werd onze onwetendheid niet al te zwaar afgestraft. Het HDR kon dit jaar namelijk rekenen op een gemotiveerde ploeg, die zelfs na de 'aftap' en tussen het blokken door de fakbar

draaiende houdt. Of het runnen van zo'n feestoord wel te combineren valt met studeren? "Jazeker, zolang je maar buiten de HDR-uren de discipline hebt om de boeken te openen!" zegt Rob.

Op een van die uitzonderlijke post-aftap avonden belandden wij dus in het rechtenhuis. Ongeveer twintig man zat er

gezellig te keuvelen en te drinken, maar de anders zo volle fakbar gaf dus wel een lege indruk. De tapper van dienst liet ons duidelijk weten dat hij het spijtig vond dat we niet eerder naar zijn thuishaven waren afgezakt, maar ons niet gelaten, een rustige avond aan de toog is immers even prettig!

'POËZIE' VOOR ANDERSTALIGEN

P zkt glk

Een toneelstuk hoeft niet alleen maar te amuseren, het kan ook op een subtiele wijze educatief verantwoord zijn. Dat bewees de voorstelling 'Gevonden: p zkt glk, hft gvndn', georganiseerd in het STUK door het Instituut voor Levende Talen.

Pieter Vermeulen

Toegegeven, we voelden ons wat onwennig vlak voor de vertoning. Niet door intolerantie jegens anderstaligen, maar als een vreemde eend in de bijt. De opvoering was namelijk bedoeld voor anderstaligen die het Nederlands onder de knie willen krijgen. Literair hoogstaande poëzie konden we dus niet echt verwachten, dat stond vast. Toch rees de nieuwsgierigheid naar de manier waarop onze taal gepresenteerd zou worden. Maar hoe is het educatieve aan het creatieve te koppelen, zonder serieuze afbreuk te doen aan beide?

Het Instituut voor Levende Talen (ILT) van de universiteit neemt al jaren de taak op zich om anderstaligen onze moedertaal bij te brengen. De participanten aan de taalcursussen dienen een vijftal basisoniveaus te doorlopen, alvorens het vervolmakingsniveau 'academisch Nederlands' te kunnen bereiken. Of dat laatste taalgebruik werkelijk wel zo'n bekroning van de talenkennis vormt, is beslist aanvechtbaar, maar alvast deze voorstelling is geen aanleiding om daarover te gaan muggenziften.

Projecties

Bij het leren van een taal spelen ook gevoelens een belangrijke rol. De voorstelling groeide vanuit het idee dat poëzie en theater hiertoe een steentje zouden kunnen bijdragen. In het spel zou het publiek volgens het persbericht "de knuffelwaarde van het Nederlands" moeten voelen. Ook al stond het zo aangekondigd, toch kregen we niet voorgeschoteld wat we van een poëzievoorstelling — en zelfs niet van poëzie — mogen verwachten. Het drievoudig ensemble bestond uit een acteur, een actrice, en een pianist die af en toe ook de begeleidende stem verzorgde. Er werd erg expressief geacteerd met duidelijke articulatie, uitgesproken mimiek en overdreven gestiek. Soms werd er, nogal knullig, op een scherm aan de zijkant een woord geprojecteerd. Toch verminderde dit alles de geloofwaardigheid niet. Het geheel had eerder iets bescheiden humoristisch, waardoor het op den duur haast begon te charmeren. Een eenvoudige verhaallijn leidde ons doorheen een leven van twee gemiddelde mensen, met de gemiddelde ruzies, het gemiddelde parkbezoek en de gemiddelde zoektocht naar geluk. Dat laatste stond opvallend centraal, en werd op zo'n normale manier uitgewerkt dat het ons weerom wist te bekoren.

Poëzie

Poëzie kregen we, als je het ons vraagt, echter niet te horen. Misschien deed het taalgebruik hier en daar dus wel wat poëtisch aan, maar het was te weinig geaccentueerd om echt van poëzie te kunnen spreken. Maar dat konden we eigenlijk ook niet verwachten. Het vatten van gedichten veronderstelt een innige kennis van en verstrengeling met de taal waarin ze opgesteld zijn, iets wat van dit publiek moeilijk verwacht kon worden.

www.kuleuven.ac.be/ILT

Marco Mertens stelt tentoon

Feestzaal Corso is niet meer. Toch blijft 'de Corso' een begrip in Leuven, want boven het nieuwe fotolabo van Bert Verlinden opent Corso Fotogalerie. Marco Mertens bijt de spits af.

Pieter Baert

Fotolabo Bert Verlinden is met hebben en houden verhuisd naar het voormalige Corso Theater in de Diestsestraat. Na grondige renovatiewerken schittert het gebouw in zijn originele pracht. Rechts van de winkel is een aparte ingang voorzien die naar de fotogalerie op de eerste verdieping leidt.

Persfotograaf Marco Mertens woont al jaren in het Leuvense en fotografeert onder andere voor *Humo*, *Libelle* en *De Standaard Magazine*. Naast zijn drukke bezigheden vindt hij ook tijd voor een interview met *Veto*. Ditmaal niet achter, maar voor de camera.

Veto: Kwam je zelf met het idee voor deze tentoonstelling op de proppen?

Marco Mertens: «Bij mij was het al een tijdje aan het knagen. Ik had enkele ideeën in mijn achterhoofd en zei tegen mezelf "Marco, doe nu eens iets!" Toen Bert Verlinden me deze ruimte nog voor alle verbouwingen toonde, zei ik spontaan: Hier wil ik eens tentoonstellen. Een

dag later belde Bert mij op met de vraag te exposeren bij de opening van de galerij.»

Veto: Hoe ben je met fotografie begonnen?

Mertens: «Ik heb twee jaar fotografie aan

het Narafi in Brussel gestudeerd. Tegen het einde van mijn studie had ik niet het gevoel dat België op Marco Mertens zat te wachten en ben in een fotowinkel aan de slag gegaan. Na een tijdje begon het te knagen en moest ik weg. Op mijn twintigste kreeg ik de kans om als concertfotograaf aan de slag te gaan. "Wow concertfotograaf", dacht ik.»

Veto: Ging het dan allemaal vanzelf?

Mertens: «Ik ben er eigenlijk een beetje ingerold. Toen ik op school aankwam, kende ik op technisch vlak helemaal niets. Ik wist wel dat ik wou fotograferen. Andere studenten hadden het ondertussen over deze lensopening en die brandpuntsafstand. Toch slaagde ik er in om op mijn manier foto's te maken die goede commentaren ontvingen. Ten opzichte van het fotograferen ben ik theorie-loos. In mijn foto's ga ik voor eenvoud en een minimaal beeld. Ik portretteer mensen en laat de rest achterwege.»

Stielman

Veto: Ben je niet te bescheiden?

Mertens: «Soms denk ik wel dat fotograferen moeilijker is dan ik het voorstel. Zelf zie ik niet waarom andere mensen het niet zouden kunnen. Voor mijn foto's slaag ik er wel vaak in een goede locatie te vinden, de juiste lichtinval te kiezen en trefzeker te werken. Op de tentoonstelling '25 jaar persfotografie' verzon ik als onderschrift "Ik doe zomaar wat".

Het klinkt misschien pretentius als dé Marco Mertens zo iets zegt, maar als ik foto's neem ga ik niet beredeneerd te werk.»

Veto: Ben je dan een stielman of net iets meer?

Mertens: «Ik durf zeggen dat ik een goede stielman ben, maar ik zou het jammer vinden als ik niet meer was dan dat. Vandaag komt mijn naam steeds vaker voor in een selecte lijst van Belgische fotografen. Dat doet me iets. In vind het fijn om tot die groep gerekend te worden.»

Veto: Vind je jezelf ambitieus?

Mertens: «Het is pas de laatste jaren dat ik mezelf als een echte fotograaf bekijk. Ik heb lange tijd te weinig gewerkt. Onlangs heb ik een huis gekocht dat ik nu ga verbouwen en

mijn boekhouder zei me: "Marco, je zou beter wat meer werken." Dat klopt. Ik had op fotografisch vlak dubbel zo snel moeten bereiken, wat ik tot nu toe gedaan heb. Sinds ik meer fotografeer voel ik me ook meer fotograaf.»

Adrenaline

Veto: Je maakt nu vooral portretten. Waarom ben je gestopt als concertfotograaf?

Mertens: «Ik heb jaren aan een stuk concertfoto's genomen en dat zeer graag gedaan. Maar op het einde moest ik mezelf echt naar die optredens slepen. Het werd een doodlopend straatje. Je staat ook ver van je onderwerp af. Nu kan ik een persoon in beeld brengen. Werken voor magazines vind ik het fijnste. Meer dan honderd-duizend mensen zien je werk en dan betekent het ook wel iets. Wat ik nu doe vind ik belangrijk.»

Veto: Hoe verhoud je je tot deze tentoonstelling?

Mertens: «Deze tentoonstelling vind ik zeker de moeite waard. De foto's die ik normaal neem zijn in opdracht. Bij deze tentoonstelling draait het om mij en dat geeft een serieuze adrenaline-kick. Het streelt natuurlijk ook je ego. Ik merk nu dat ik eigenlijk meer wil exposeren. Ondertussen broed ik ook op andere ideeën, maar nog niets concreets. (tegen zichzelf) Eigenlijk zou toch eens een fotoboek moeten maken.

Foto's van Marco Mertens in Corso Fotogalerie, Diestsestraat 253. Open van maandag t.e.m. zaterdag, van 9u tot 18u, periode 28 mei tot 31 juli. Zondag 29 mei uitzonderlijk geopend.

"Ik zei tegen mezelf: Marco, doe nu eens iets!"

"Ithaka was een topeditie"

Veto: Wat is jouw hoogtepunt van het jaar: Voix Gras of Ithaka?

Hamid Douibi: «Voor mij is het absoluut Ithaka. Ithaka was volgens mij dit jaar echt een topeditie, terwijl Voix Gras eerder middelmatig was. Voix Gras had een goed gevuld en degelijk programma, maar naar mijn aanvoelen zijn er al betere jaren geweest. Wat betreft de opkomst, locatie — het oude zwembad aan het Hogeschoolplein — en concept stak deze editie van Ithaka er zeker bovenuit.»

Veto: Blijft de samenwerking met STUK voortbestaan?

Hamid: «Het is een samenwerking die elk jaar geherevalueerd moet worden, en het is niet aan mij om hierover te beslissen. Dat is eigenlijk iets voor volgend jaar. In de toekomst zal deze samenwerking altijd een belangrijke rol blijven spelen. Zeker nu ook de structuur van KURA volgend jaar sterk zal veranderen. Er was ook het Interfacultaire Theaterfestival, waarbij vanuit de kringen de vraag kwam om dit meer bij KURA te betrekken. Misschien is het mogelijk om een combinatie te maken tussen het Interfacultaire Theaterfestival en Voix Gras.»

Veto: We vernamen dat er in het tweede semester slechts éénmaal vergaderd werd.

Hamid: Inderdaad, na Pasen. Maar je mag dit niet zwart-wit bekijken. We vergaderen heel regelmatig, maar de vraag blijft vaak wanneer je een Algemene Vergadering (AV) organiseert of wanneer je enkel met een werkgroep vergadert. In het eerste semester leg je vooral de werking vast voor het komende jaar en wordt er gekeken of de kringen iets kringoverkoepelends willen organiseren. Als blijkt dat de kringen het te druk hebben met andere verantwoordelijkheden dan ben je niet echt meer geneigd om een andere AV in elkaar te steken. Maar de rol van kringen is iets waar we volgend jaar zeker nog aan willen werken.»

Veto: Zijn jullie van plan om volgend jaar nog iets nieuws te brengen zoals Oorgetuigen dit jaar?

Hamid: «Dat is een éénmalig initiatief geweest. Maar we vinden het belangrijk om met externe studentenorganisaties contacten aan te knopen, zoals bijvoorbeeld met Scorpio. Hierdoor kunnen we een meerwaarde leveren. Het belangrijkste voor ons is dat we blijven in debat treden met kringen en studentenverenigingen: cultuur moet er zijn van de kringen, voor de kringen en door de kringen.»

EINDE VAN EEN JAAR CULTUUR

Meerwaardezoekers kijken achterom

Het academiejaar loopt ten einde en het loont de moeite om eens terug te blikken op een goed gevuld cultureel jaar. We maken een evaluatie samen met drie cultuurmakers: Hamid Douibi (Kura-voorzitter), Kristien Jacobs (cultuurcoördinator) en Marc Vervenne (voorzitter Cultuurcommissie).

Christophe Heyndrickx

"Niet het privé-domein van enkele 'cultuurfreaks'"

Marc Vervenne (voorzitter Cultuurcommissie en kersvers rector): «In de voorbije jaren heeft de K.U. Leuven niet alleen op papier maar vooral in daden een nieuw cultuurbeleid opgebouwd. Kenmerkend voor dat beleid is dat het niet van boven is opgelegd maar groeit in samenspraak met de universitaire gemeenschap. Het is niet het privé-domein van enkele 'cultuurfreaks' maar het richt zich tot de hele universiteit. Het is verweven met het onderwijs zelf, waarin we de culturele component willen verankeren.»

«Het cultuurbeleid van onze universiteit wordt niet ad hoc gevoerd maar is gebaseerd op een charter rond cultuur, dat na heel brede discussie tot stand is gekomen en als een duidelijke leidraad kan dienen bij evaluatie en planning. Het streeft naar maximale interactie met actoren rond of buiten de universiteit, zoals STUK, de stad Leuven en de provincie. Het is erin geslaagd een brede definitie van cultuur te hanteren, met ruimte voor heel diverse genres en uitingen, die toch geen toegevingen doet op het vlak van de kwaliteit. Het gaat om een beleid dat zich niet binnenskamers afspeelt maar waarover duidelijk wordt gecommuniceerd en vooral gedebatteerd. Ten slotte betreft het een beleid dat vanuit LOKO-Kultuur en de diverse kringen zeer gunstig wordt onthaald,» concludeert Vervenne.

"4000 enthousiaste studenten op het OpeningsUUR KULTUUR."

Ook de dienst Cultuurcoördinatie van de K.U. Leuven kan terugblikken op een goed gevuld academiejaar. Een klein overzicht door Kristien Jacobs. «Het Studenten Welkom van de K.U. Leuven en LOKO met Moiano en Flip Kowlier en daarbij een culturele infomarkt in het Stadspark waren, met 4000 enthousiaste studenten, een schot in de roos. De UUR KULTUREN die daarop volgden bestreken een ruim aanbod, met onder meer Egyptische dans, een laureatenconcert in samenwerking met de Koningin Elisabethwedstrijd en een jazzconcert in het STUKcafé.» Volgens Jacobs was de stomme filmkomedie *Sherlock Junior*, met live begeleiding door Steven De Bruyn & the Rhythm Junks, het leukste evenement van dit cultuurjaar.

«In het kader van de CJP-cultuurdag De Volle Tent werd een UUR KULTUUR deluxe ineengestoken», vervolgt Kristien. «Voor de zesde keer was het mogelijk om een hele dag gratis of voor maximum 4 euro toegang te krijgen tot een uitgebreid gamma van workshops, theater en dans. Binnen het driedaagse stadsfestival Kulturama werden ook heel wat samenwerkingsprojecten gerealiseerd.»

En daar blijft het echter niet bij. «De kringtonen groepeerden zich in het Interfacultaire Theaterfestival. De studenten, personeel en alumni konden in de acht universitaire ensembles hun muzikale talenten uitleven. Wie dan ook nog eens op het Ladeuzeplein vertoeft, kan genieten van de universiteitsbeiaard. Niet minder dan twee keer per week bespelingen, een gratis torenbezoek en tal van gelegenheidsconcerten. Voor echte liefhebbers wordt er zelfs op twee juli een ware Nacht van de Beiaard georganiseerd.» De Leuvense cultuurliefhebber had en heeft blijkbaar niet te klagen.

“Het mag meer dan het pluimen-in-het-gat fenomeen zijn”

De tijger is weer uitgebroken! Nog tot begin juni toert het dertigkoppig Nedercubaans mambo-orkest El Tattoo Del Tigre door Vlaanderen om haar nieuwste cd 'Chico Max' voor te stellen. Vorige vrijdag hield de karavaan halt in de Leuvense stadsschouwburg, die al sinds vorige zomer uitverkocht was. Omdat de muzikaliteit net zo belangrijk is als het circusgehalte, interviewden we twee leden van het orkest.

Robin Broos

Veto: Is *El Tattoo Del Tigre* een uit de hand gelopen grap?

Thomas De Prins (pianist): «Aanvankelijk dachten wij inderdaad dat het een goede grap zou zijn om een mambo-orkest op te richten voor 'De Nachten van De Singel' in Antwerpen. Het publiek vond dat blijkbaar tof zodat de bal aan het rollen ging en we er nu nog steeds mee bezig zijn.»

Sara Meyer (saxofoniste): «El Tattoo Del Tigre is gebaseerd op de traditionele bezetting van een big-band met het idee daar een paar zangers en zangeressen voor te zetten.»

De Prins: «Het was van oorsprong de bedoeling er een vette show van te maken. Op dit moment vermindert de begeleidingsfunctie een beetje om ook muzikaal interessante nummer maken en zo een mooi evenwicht te bekomen, anders worden we snel een popgroep met een grote backingband.»

Hollywood

Veto: De nieuwe cd 'Chico Max' bevat hoofdzakelijk eigen werk. Beklemt u dat het feit dat jullie graag muzikaler naar buiten willen komen?

De Prins: «Natuurlijk, maar we wisten in het begin ook dat we daar niet zomaar mee konden beginnen. Op de eerste optredens en cd speelden we de meest toegankelijke en felste mambo-nummers uit de jaren 40 en 50. Het is niet gemakkelijk om daar tegenop te kunnen met eigen werk.»

Meyer: «Met de kracht van die nummers wilden we de muzikanten als volwaardig orkest laten functioneren, maar het publiek kent natuurlijk in de eerste plaats de bekende gezichten.»

“Vlaanderen is een scheet groot en toch is iedereen bezig over roots”

Veto: Denken jullie dat het publiek komt voor de BV's?

De Prins: «Ons publiek is gemengd genoeg, maar er komt effectief een gedeelte voor de BV's, dat kan je niet tegenhouden. Ik denk dat het met big bands altijd zo geweest is dat bekende koppen voor een orkest stonden. Hollywood-figuren zoals Robert Mitchum maakten in de jaren 50 ook mambo-platen. We werken nu ook steeds meer met solo's, waardoor de muzikanten ook eens in de spotlight komen te staan. Het mag niet alleen het pluimen-in-het-gat fenomeen zijn.»

Veto: Houden jullie wel iets over na een avondje spelen met een dermate groot orkest?

De Prins: «Moeten we nu aan uw neus hangen hoeveel? Het is relatief meer dan

beginnende rockgroepen of jazzmuzikanten verdienen aan een optreden. Je wordt er niet rijk van, maar het wordt ook niet slecht betaald. Moesten we elke dag in een casino spelen, dan zouden we voor de rest niets moeten doen. Natuurlijk kan zo iets niet in België.»

Bobbejaan

Veto: Vinden jullie het niet vreemd om hier muziek te maken met Latijns-Amerikaanse roots?

De Prins: «Neen. Welke roots hebben wij dan wel? Neem nu Bobbejaan Schoepen, die man speelde cowboymuziek. Dat is de paradox van Vlaanderen: het is een scheet groot en toch is iedereen bezig over roots. Wij zijn eeuwenlang overheerst door andere volkeren dus wij hebben van alles wat. Het is de rijkdom van België dat er zoveel variëteit is. Trouwens, in de jaren 50 waren er al Antwerpse zangeressen zoals Jo Lemans en La Esterella die mambo-achtige dingen speelden. In die zin zijn dat misschien voor ons de roots geworden.»

Veto: Is er een verschil tussen spelen in zalen en op festivals?

De Prins: «In België is er eigenlijk geen verschil tussen een staand en een zittend publiek. Belgen zijn nu eenmaal niet de grootste shakers. Het voordeel van een zittend publiek is dat zij stil zijn als je ballads of stille nummers brengt.»

Veto: Jullie hebben de muziek verzorgd van een modeshow van Dries Van Noten. Hoe komt zo'n samenwerking tot stand?

Meyer: «Dries is een fan van ons en hij kent enkele leden van de groep. Op een bepaalde dag zei hij dat hij ons wou voor zijn show in Parijs. De pers was ook niet ingelicht. Die waren dus uiteraard heel verbaasd. Zo'n modeshow duurt niet lang, dus na afloop hebben wij gewoon verdergespeeld en is het er uitgemond in één groot feest. Bovendien heeft Dries ons logo gebruikt voor zijn toenmalige zomercollectie.»

Veto: Op het hoesje van 'Chico Max' staat weer een mooie hommage aan Theo Mertens, 'our godfather, who sends us his vibes from mambo heaven'. Hoe zwaar was dat verlies tijdens de opnames van jullie tweede cd?

De Prins: «Dat was verschieten. Eigenlijk wisten wij niet dat Theo zo ziek was want hij heeft zich ontzettend sterk gehouden. We

dachten wel eens van 'amai, Theo is soms nogal vergeetachtig, maar dat zal wel zijn leeftijd zijn' en nog geen half jaar later is hij gestorven. Dat is een grote klap geweest.»

«Er is nog iemand gestorven bij El Tattoo Del Tigre en dat wordt meestal vergeten. Willem De Coninck was onze eerste percussionist en heeft de eerste twee optredens meegespeeld. Toen is hij verongelukt. (pauze) Ja, met zo'n grote bende is het onvermijdelijk dat er vroeg of laat iets gebeurt.»

Meyer: «Er gebeuren ook wel leuke dingen zoals geboortes van echte mambo-baby's. Er zijn al verschillende kinderen geboren bij El Tattoo Del Tigre doorheen de jaren, maar er zijn ook zangeressen die zwanger op het podium

stonden. Tine Embrechts en Esmé Bos waren vorig jaar in verwachting tijdens onze tournee en Tine Reymer staat nu hoogzwanger op de planken.»

De Prins: «Ik vind het heel straf dat zij nu nog optreedt.»

Veto: Sara, jij bent de enige vrouw in het orkest. Is de mambo-wereld een mannenwereld?

Meyer: «Eigenlijk is een nog een fluitiste, Zulema Blanco, die er van het begin bij is, maar toen vooral zong. Toch, de mambo of de muziek in het algemeen is inderdaad een mannenwereld. Wanneer ze je graag hebben, zullen ze ook alles voor je

doen, maar vrouwen moeten zich altijd eerst driedubbel bewijzen. Ik kom zelf eerder uit de jazzmuziek en daar is het mij al overkomen dat ze me niet moesten hebben omdat ik een vrouw was. Een vrouw zou nooit zo goed kunnen spelen als een man.»

De Prins: «Dat is het cliché van 'met ballen spelen'.»

Meyer: «Er zijn natuurlijk wel veel zangeressen, maar die worden dan vaak afgeschreven zijnde 'maar' zangeressen.»

Uitschuiers

Veto: Lig je daar wakker van?

Meyer: «Helemaal niet. Ik heb trouwens al vaak in groepen gespeeld met verschillende vrouwen en dat is ook niet evident. Vrouwen zijn onder elkaar niet altijd de beste collega's, maar ik heb absoluut niet te klagen.»

De Prins: «Ik zou een grotere mengeling in groepen wel zien zitten omdat je dan ook anders gaat spelen. Er zijn van die mannen die op een misplaatste manier alleen kunnen genieten als ze luid spelen. Dat is een soort van jongensachtige attitude waarin men denkt dat energie met kracht samengaat.»

Meyer: «Je merkt in groepen dat mannen zich inhouden als er een vrouw bij is.»

De Prins: «Qua spelen of qua vettige praat?»

Meyer: «Qua uitschuiers, maar zeker ook muzikaal.»

Veto: Hopen jullie op een buitenlandse doorbraak?

Meyer: «We proberen af en toe eens in het buitenland op te treden, maar het probleem is dat de bekende gezichten Vlamingen zijn en zo het effect van het front verloren gaat.»

De Prins: «Dan moeten we dus muzikaal een tandje bijsteken. Bovendien zijn de bindteksten van de acteurs (Adriaan 'Adriano del Jardino' Van den Hoof en Peter 'Pedro Commencar' Van den Begin, rb) niet zo grappig in andere talen. Zij speken van dat Spaans-

(foto Sebastiaan Lampo)

Engels met Nederlandse woordjes tussen. Voor de Vlamingen en Nederlanders is dat leuk, maar zelfs in Wallonië begrijpt niemand dat.»

Flirtnummer

Dat de tijger met 'Chico Max' nog meer teert op eigen werk is geen misstap geweest. Vrolijke deuntjes waren al lang het handelsmerk van El Tattoo Del Tigre en het schrijftalent van haar eigen leden moet niet onderdoen voor de mambo kings uit vervlogen tijden. Dat de cd dezelfde nasmaak heeft als de vorige twee is niet te verwonderen: een mambo-orkest kan niet plots een andere koers varen. Origineel uit de hoek komen, is de boodschap.

Een openingsnummer als 'El Roger Moore Del Malecon' is daarvan een goed voorbeeld. Wie het nummer met waarnemend oor beluistert, ontdekt bij momenten de James Bond-achtige baslijn die er vernuftig in werd verwerkt. Het beste muzikale visitekaartje op deze cd is 'The Rising Boogaloo' dat een opzweepende pianomelodie bevat die tot in het kwadraat wordt onderstreept door het orkest. Hier kunnen sterke jamsessies uit voortvloeien!

Naast sterke instrumentale tracks staan er ook enkele typische, vocale El Tattoo-nummers op 'Chico Max'. 'Come On-A-My House' is een weinig subtiel flirtnummer waar wij ons graag enkele mooie voorstellingen bij maken. 'If You Break My Heart' is een prachtig melige ballade, gezongen door Pieter Embrechts, met hartverscheurende taferelen als 'I guess I'll go to the undertaker / Tell him I'm ready to meet my maker / If I can't share the wonder of life with wonderful you'. Ook opgewekte nummers als 'Mambo Wonderland' of 'Maria Dolores Esperanza' maken van deze cd de ideale afwisseling tijdens hete studeerdagen.

'Chico Max' ligt nu in de platenzaken.
www.eltattoodeltigre.com

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U. Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

<http://www.kuleuven.ac.be/nieuwsbrief>

(advertentie)

PROFESSIONELE BACHELOR OPLEIDINGEN

- Bedrijfsmanagement • Biomedische laboratoriumtechnologie
- Chemie • Office management • Onderwijs, Kleuteronderwijs
- Onderwijs, Lager onderwijs • Onderwijs, Secundair onderwijs
- Sociaal werk • Toegepaste informatie • Verpleegkunde
- Voedings- en dieetkunde • Vroedkunde

www.khleuven.be

016 39 86 60 - info@khleuven.be

KHLEUVEN Voel de vonk

KATHOLIEKE HOOGSCHOLEN LEUVEN
Associatie Katholieke Universiteit Leuven

(advertentie)

In een handomdraai

Het academiejaar 2005-2006 wenkt.

Je kunt je voorinschrijven op www.kuleuven.ac.be/inschrijvingen en je inschrijving bevestigen:

- Voor Leuven: tussen 16 augustus en 23 september, in de Universiteitshal, Naamsestraat 22, Leuven.
- Voor de campus Kortrijk: tussen 23 augustus en 30 september op het Studentensecretariaat, hal A, E. Sabbelaan 53, Kortrijk.

Vanaf je tweede jaar gaat inschrijven nog vlotter. We sturen je een berichtje en jij regelt alles via Internet.

Eenvoudig, toch?

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

(advertentie)

VRIJE TRIBUNE

IM Sociale Raad

Enkele weken geleden vierde Sociale Raad zijn 40-jarig bestaan! In plaats van het glas te heffen op nog tien jaar erbij, werd de groots aangekondigde receptie eigenlijk een begrafenisdrink. Sociale Raad werd afgeschaft. Vanaf volgend academiejaar zal de eindverantwoordelijkheid over sociale materie worden gelegd bij één superraad, bevolkt door pressen.

Als oudgedienden weten we dat deze idee zeker niet nieuw is. In elke generatie studentenvertegenwoordigers stak het centralistische model weleens de kop op. Maar na grondig discussiëren en een gedegen afweging van de argumenten pro en contra werd het vervolgens weer afgevoerd. Als we de mensen horen die er nu bij betrokken zijn, valt het ons op dat er nu niet plots meer argumenten pro zijn of minder contra. De hervorming lijkt er nu door te komen omdat die discussie ditmaal amper is gevoerd, laat staan dat deze verregaande hervorming is getoetst aan wetenschappelijk materiaal omtrent organisatie van bewegingen. We willen daarom de argumenten die voor ons de doorslag gaven, toch nog op een rijtje zetten.

LOKO heeft zich in de voorbije decennia een unieke positie verworven in het Vlaamse studentenlandchap. De Leuvense studentenbeweging kon vissen uit een grote vijver van vrijwilligers dankzij haar getrapte structuur die via kringen, studentenvertegenwoordigers afvaardigde in de verschillende raden. LOKO kon voor haar acties terugvallen op een brede achterban. De decentrale werking in de raden schiep bovendien tijd en ruimte voor debat, specialisatie en dossierkennis. De afzonderlijke algemene vergaderingen gingen voor hun standpunten vaak niet over één nacht ijs. De LOKO-standpunten waren bijgevolg grondig beargumenteed en uitgebalanceerd. LOKO was een broeihaard van aanstromend talent, van initiatief, van politieke vernieuwing, waarbij de rest van de studentenraden snel verbleekte.

Met het centralistische model, dat het nieuwe LOKO voorstaat, dreigt de Leuvense studentenbeweging deze voordelen te verliezen. Met de recente hervorming schroeit LOKO de eigen structuur steeds meer op de leest van de zo verguisde gemiddelde studentenraad. In de nieuwe structuur zal éénzelfde algemene vergadering vertegenwoordigers moeten kiezen voor mandaten in zeer uiteenlopende bestuurs- en adviesraden, gaande van de algemene vergadering van Velo, een fiets- en tewerkstellingsproject, over de cursusdienst, naar de onderwijsraad en de Raad van Bestuur van de K.U. Leuven. Dit versterkt de kans op foute keuzes. Een centralistisch systeem kan veel minder garanderen dat de juiste studentenvertegenwoordiger op de juiste plaats terecht komt. En dat geldt nog meer voor de voorzittersverkiezingen. Vroeger hadden de SoRa-voorzitters (en vrijgestelden) een profiel dat duidelijk verschilde van dat van Kringraad en Kultuurraad. Nu deze allemaal door dezelfde superraad verkozen moeten worden, loert het gevaar van eenheidsworst om de hoek. Studenten met een specifieke interesse zullen snel afhaken of niet verkozen geraken.

Idem dito voor de standpunten. De pressen die in deze superraad zetelen, wacht de bijna onmogelijke taak tegelijkertijd zicht te krijgen op de prijzen- en personeelspolitiek in de Alma, inzicht te verwerven in de opleidingsstructuur van de K.U. Leuven, op de hoogte te blijven van de nieuwste pedagogische ontwikkelingen, zowel de vinger aan de pols te hebben van het Bologna proces als te anticiperen op evoluties in de huisvestingsmarkt en ook nog eens mee te werken aan een nieuw examenreglement... Wie een beetje zicht heeft op het takenpakket van de pressen, weet bovendien dat de prioriteit altijd bij de eigen kringactiviteiten ligt. De kwantiteit van de dossiers die op de superraad moeten besproken worden, maakt dat er zwaar aan kwaliteit zal worden ingeboet.

De supervergadering dreigt een log en bureaucratisch waterhoofd te worden, dat het moeilijker maakt om kort op de bal te spelen. En het onduidelijke profiel zal ook veel minder nieuwe krachten en geïnteresseerde vrijwilligers kunnen aantrekken. De eerste gevolgen daarvan zijn nu al voelbaar: de posten geraken niet ingevuld en universitaire raden dreigen niet meer geldig te kunnen vergaderen... Misschien kampte Sociale Raad de laatste jaren met een tanend sex appeal, als louter werkgroep van de superraad zal het daarvan nog veel meer last hebben. De centralisatie van de Leuvense studentenbeweging, zal ook de achterban versmallen. De LOKO-hervorming dreigt het belangrijkste probleem, de recruitering, niet op te lossen maar nog verder te versterken.

Van nog een ander gevaar blijken de huidige LOKO-vernieuwers zich niet bewust. LOKO was in het Vlaamse onderwijslandschap niet alleen een voorbeeld wat dossierkennis, basisdemocratie en mobilisatiekracht betrof. LOKO kreeg bovendien een budget dat groter was dan dat van alle andere studentenraden in Vlaanderen samen. Terwijl Sociale Raad vroeger minstens drie permanente werkgroepen telde en nog eens zoveel ad-hocwerkgroepen, wordt het nu zelf gedegradeerd tot werkgroep. De jaarverslagen zullen bijgevolg steeds dunner worden en vroeg of laat zal ook de subsidiestroom deze trend volgen.

Tot slot nog dit: de gangmakers van de hervorming beroepen zich op het participatiedecreet om de installatie van de superraad te verantwoorden. Het is nogal cynisch om te moeten vaststellen dat de oude studententeneis voor een decretale verankering van studentenparticipatie, leidt tot de vrijwillige afschaffing van studentenraden. Het kan niet de bedoeling van de overheid zijn geweest om het aantal actief participerende studenten af te bouwen. Vernieuwen kan verrijkend zijn, maar ook verarmend werken. Wij roepen de huidige generatie daarom op om haar LOKO-hervorming grondig te evalueren en te herbekijken.

Bavo Cumps (voorzitter SoRa 2003-2004), Katja Vrijsen (voorzitter Sportraad 2003-2004), Kristof D'Exelle (voorzitter SoRa 2002-2003), Steven Van Boxel (voorzitter SoRa 2002), Jeroen Toelen (vrijgestelde SoRa 2003-2004), Bart De Schrijver (hoofdredacteur Veto 2000), Wouter Grégoire (oud-afgevaardigde in Alma en RvS), Margo Foubert (oud-Veto-redactielid en afgevaardigde in Alma en Acco), Stijn Heirman (oud-Veto-redactielid en oud-Kultuurraider) & Filip de Keukeleere (oud Veto-redactielid en netwerkbeheerder).

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U. Leuven

K.U. Leuven gesigneerde artikelen

K.U. Leuven boetiek
Oude Markt 13
B-3000 Leuven
open op weekdays van 10u. tot 12u. en van 14u. tot 16u.
tel. +32 (0)16 32 40 16

(advertentie)

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 31
Nummer 25
25 mei 2005

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Ben Deboeck

Redactiesecretaris & V.U.:
Wim Gemoets

Redactie:
Joris Beckers, Katleen Gabriëls, Clara Vanmuysen & Hanne Vermeiren.

Medewerkers:
Pieter 'Decramer' Baert, Joris 'Vervenne' Beckers, Sophie 'Delodderé' Beyers, Robin 'Berlamont' Broos, Ben 'Van Avermaet' Deboeck, Bram 'Oosterlinck' Delen, Nele 'Haesendonck' De Meyer, Dries 'Nys' De Smet, Laurens 'Steel' De Koster, Katleen 'Stevens' Gabriëls, Wim 'Langouche' Gemoets, Jelle 'Debackere' Goossens, Christophe 'De Moor' Heyndrickx, Sebastiaan 'Waelkens' Lampo, Herman 'Torfs' Loos, Nathalie 'Delbecque' Lucas, Anne 'Jean-nine' Ruette, Tom 'Bouillon' Van Breusegem, Gijs 'Hoornaert' Van Gassen, Clara 'Demin' Vanmuysen, Hanne 'Nuyens' Vermeiren & Pieter 'Roos' Vermeulen.

DTP:
Joris Beckers, Wim Gemoets, Gijs Van Gassen, Anne Ruette, Clara Vanmuysen & Hanne Vermeiren.

Eindredactie:
Wim Gemoets

Internet:
www.veto.be
www.photoblog.be/veto

Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Publiciteit:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Sluiting kopij:
05u30
Drukkerij:
Kempenland (Herentals)
Oplage:
9.000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdag-namiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, tuthola's, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.

Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsge-wijs, ingezonden worden op het adres veto@veto.be.

FRK

LOKO heeft 13 Leuvense verenigingen die bijdragen tot de sociale en maatschappelijke bewustwording van studenten, erkend voor het academiejaar 2005-2006:

- Actief Linkse Studenten (ALS)
- Amnesty International Studentenkern Leuven (AISL)
- Animo Leuven
- COMAC-KUL
- Christen-democratische Studenten (CDS)
- De Roze Drempel vzw
- Jade
- Kring voor Internationale Betrekkingen (KIB)
- Oxfam Wereldwinkel en 11.11.11.-studentenwerking Leuven
- Prego Studenten met Spirit (SMS)
- Safier vzw
- Socialistische Jonge Wacht (SJW)
- Werkgroep Democratisch Onderwijs

Personal Buddy

Wat 'Letteren Internationaal' uitwerkt, het meter- en peterschap voor internationale studenten, wordt door het Bureau Internationaal Onthaal uitgebreid voor alle faculteiten. Internationale studenten intenser laten deelnemen aan het Vlaamse studentenleven én de rijke culturen en talen die ze met zich mee brengen niet teloor laten gaan is de doelstelling.

Word dus meter of peter van een inter-

ationale student, maak hem/haar wegwijs in Leuven, in onze gewoonten, in onze studiecultuur, dompel je onder in zijn/haar verhalen, taal, cultuur en dan ben je zelf een belangrijke ervaring rijker. Misschien heb je zelf buitenlandplannen en wil je meer te weten komen of de taal onder de knie krijgen?

Je kan je als *buddy* aanmelden via (ook vrijwilligers voor de Orientation Days (21-26/9) kunnen zich melden.): Klaartje Proesmans, Bureau Internationaal Onthaal, Universiteitshal, Naamsestraat 22, 016/32. 37.46 (ma-di-do) of vesta@kuleuven.be.

Nacht van de Beiaard

Op zaterdag 2 juli vindt in Leuven de eerste Nacht van de Beiaard plaats. De beste Vlaamse en Nederlandse beiaarders zullen die dag van in de namiddag tot 's avonds alle soorten muziek spelen op de 63 klokken van de universiteitsbeiaard aan het Ladeuzeplein in het centrum van Leuven. Het gaat om een gezamenlijk initiatief van universiteitsbeiaardier Luc Rombouts en de Cultuurcoördinatie van de K.U. Leuven. Het gebeuren begint in de namiddag met liedjes voor de jongsten. Aan bod komen ondermeer het repertoire van K3, muziek uit Disneyfilms, etc. Nadien volgen uiteenlopende muziekstijlen gaande van Mozart, de Carmina Burana, jazz tot zuiderse klanken. Videoschermen tonen de beiaarders in volle actie.

Veto was dit jaar

Shiva Afshoon, Pieter Baert, Joris Beckers, Sophie Beyers, Annelies Bollaert, Charlotte Bouckaert, Robin Broos, Debby Brunaut, Mies Cosemans, Jona Debeuckeleer, Ben Deboeck, Benedicte Degraeve, Laurens De Koster, Bram Delen, Nele De Meyer, Stijn De Meyere, Vera Derycke, Dries De Smet, Sofie De Smijter, Bruno De Vel, Caroline De Wilde, Jerome Drommels, Ralf Eicker, Thomas Euben, Dimitri Eynikel, Frederik François, Katleen Gabriëls, Wim Gemoets, Paul-Henri Giraud, Maarten Goethals, Jelle Goossens, Katrien Goossens, Wouter Goossens, Sander Happaerts, Dudu Homchan, Stijn Jodts, Christophe Heyndrickx, Clemens Kaiser, Christophe Ketels, Caroline Kippes, Elise Kuit, Sieghild Lacoere, Sebastiaan Lampo, Olivier Leirs, Herman Loos, Nathalie Lucas, Loes Matijs, Maite Morren, Kristof Persoons, Marieke Poissonnier, Hans Ramaekers, Anne Ruette, Evie Ruymbeke, Arne Saeyns, Michel Segers, Sh3llac, Davy Tijdmans, Jozefien Van Beek, Tom Van Breusegem, Bartje Van de Walle, Gijs Van Gassen, Sarah Vangheluwe, Kobe Van Itterbeek, Clara Vanmuysen, Tijn Vereenoghe, Hanne Vermeiren, Pieter Vermeulen, Roman Verraest & Cathérine Zenner.

2de handscomputers met 1 jaar garantie

Promoties:

!! PII laptop IBM 225 € !! !! 20" scherm EIZO 150 € !!

Kijk op www.recupc.be
voor het volledige aanbod van
schermen, pc's, laptops, onderdelen
Recupc VZW Oude Diestesteeuweg 3 3010 Kessel-lo

info@recupc.be

Tel 016/25.91.03

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

(advertentie)

Cultuurkalender

Muziek

Woensdag 25/05: Kapel Romaanse Poort,
Brusselsestraat 63
Vlaams Radio Koor o.l.v. Laszlo Heltay

Film

01/05 tot 27/05: STUK, Naamsestraat 96
Terrasfilms met onder andere 'Donnie Darko' en 'Any Way the Wind Blows', vertoning start tussen 22u30 en 23u, www.cinemazed.be

Feest

Donderdag 26/05: STUK, Naamsestraat 96
Eindfeest met Felix Kubin, 22u
Zaterdag 28/05: Ladeuzeplein
Wereldfeest Leuven, vanaf 15u

Lees alle Veto's van jaargang 27 t.e.m. jaargang 31

www.veto.be/pdf

Veto bij je thuis?

Neem een abonnement:

voor 10 euro wekelijks

in je bus.

001-0959719-77

Freddy leest Veto, u toch ook!

www.veto.be

VORIGE OPGAVE

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	S	A	F	I	R	A	P	A	R	K
2	I	R	I	S		T	I		E	R
3	K		N	I	E	T	E	N		O
4	K	B		S	T	A	T	I	O	N
5	E	E	N		C		A	M	O	K
6	P	R	O	P		N		F	R	E
7	I	N	V	L	O	E	D		D	L
8	T		A	A	M	B	E	I		P
9	J	E		T	E		E	R	N	A
10	E	X	P	O	R	T	L	A	N	D

Shoppen in de universiteitsboutique

Omdat trends belangrijk zijn en erop vooruitlopen nog belangrijker is, moet ook de jonge, zelfbewuste en veelbelovende student die we allemaal diep in ons binnenste hebben zitten een vinger aan de pols van het lifestyle-wereldje houden. Wie dan ook een beetje verder kijkt dan zijn neus lang is, ziet dat de Meir, net als de Nieuw-, Veld-, Steen- en dichterbij huis ook de Diestsestraat hopeloos out zijn. Maar waar dan wel onze quality time doorbrengen?

Joris Beckers

In het K.U.Leuven-shopping center bijvoorbeeld. Maar daarover bestaan slechts vage plannen en onbetrouwbare geruchten. Volgens sommigen heeft de Wijnegemse anti-lobby vaste voet op het rectoraat. Anderen zien in de bouw van het wetenschapspark aan de Koning Boudewijnlaan dan weer een verdoken realisatie van het project. Feit is dat ook tijdens de rectorsverkiezingen met geen woord gerept werd over de uitbouw van een shoppingcampus. En dan maar beweren dat het met de sociale voorzieningen voor studenten zo goed gesteld is.

Voorlopig blijft het dus bij de uitbouw van een selecte collectie in de catacomben onder het rectoraat: de K.U.Leuven-boetiek. Een collectie die weliswaar nog weinig naam-bekendheid geniet, maar die binnen afzienbare tijd best wel eens zou kunnen uitgroeien tot een ware hype met de nodige street credibility, om nog maar van camp te zwijgen.

De iets echtere waarheid. Riet Lagrou runt de K.U.Leuven-boetiek. Vanachter haar panoramische balie behoudt ze het overzicht en geeft ze uitleg en commentaar bij de productjes. Maar eerst even vragen of we wel tot haar doelgroep behoren.

Veto: Wie zijn de klanten van de K.U.Leuven-boetiek?

Riet Lagrou: «De grootste groep vormen de buitenlandse studenten. Zij kopen vooral de kledij en het logo van de K.U.Leuven dat erop staat, kan niet groot genoeg zijn daarbij. Bij de Belgen ligt dat anders. Die zoeken meteen de stukken uit met het kleinste en subtielste logo.

Maar ik veronderstel dat dat omgekeerd net hetzelfde is. Als Leuvense studenten terugkomen van Erasmus, dan kan het logo of de naam van de buitenlandse universiteit op hun T-shirt ook niet groot genoeg zijn.»

«Daarnaast zijn er de proffen. Zij brengen hun buitenlandse gasten mee naar hier "om te komen kiezen". Als ze zelf naar een internationaal congres gaan, dan komen ze wel eens halen om mee te nemen als geschenk.»

Veto: Zijn er ook klanten van buiten de universiteitsmuren?

Lagrou: «Er komen inderdaad ook gewone toeristen naar hier. Die worden doorgeleid door de Leuvense dienst voor Toerisme. Daar hebben ze ook wel een aantal souvenirs, maar het aanbod is veel groter bij ons.»

Veto: Hebben jullie vaste klanten?

Lagrou: «Er zijn natuurlijk de vertrouwde gezichten. Zo zijn er een aantal proffen van Rechten. Die hebben samen een loopclubje of zo en als er nieuwe sportkledij aangekomen is, dan komen zij hier wel eens langs. Zij schamen zich ook niet over het logo. Dat mag er best groot op staan.»

Veto: Wat zijn zool de verkoopstoppers?

Lagrou: «De boeken 'Town and Gown' over de stad en de universiteit gaan wel vlot de deur uit. Daarnaast zijn het vooral relatiegeschenken. Ik denk aan de pennenset of

De tactiek is alvast duidelijk: pik een paar benijdenswaardige figuren uit het academische milieu, toei ze subtiel in je kledinglijn of dos ze uit met je frivole accessoires en laat dan vooral de massapsychologie haar werk doen. Zo laat studentencoördinator Danny Pieters zich regelmatig opmerken met een K.U.Leuven-pin op de kraag van zijn immer smetteloze hemden. En op het bureau van de studentendecaan werd Karel D'Huyvetters strategisch met een K.U.Leuven-das geplaatst. Te ver van jouw studentenwereld? Neem dan de proffen die je proberen te overtuigen om de enquêtes voor je thesis met K.U.Leuven-boekentas, -map en -pen af te nemen "voor de herkenbaarheid". Of de Bright Conference, een samenkomst van begenadigde studenten, eerder deze maand in Leuven. 's Avonds doken ze in het stadsbeeld op in business attire dress code met op de hemdskraag... de K.U.Leuven-pin, inderdaad.

Palissander

De achterliggende redenering is alweer duidelijk. Eens het modedfenomeen ingang gevonden heeft in de hipste kringen, kan een ware K.U.Leuven-golf op gang komen. Want wat zijn studenten en professoren anders dan ambassadeurs van hun instelling? En we mogen dan

misschien niet allemaal even bright zijn, een pin op onze T-shirt steken kunnen we allemaal. Maar daar blijft het heus niet bij. Of hoe onze toekomst er zou kunnen uitzien.

Als de Sedes-badge in je pyjama begint te prikken, ontwaak je op de tonen van Alexander Utendal en Philippus de Monte. Je vleit je nog even tegen je K.U.Leuven-troetelbeer aan, maar staat dan toch op en trekt je marine K.U.Leuven-trainingsbroek en Sedes T-shirt aan (beide S/M/L of XL). Tegen de zon zet je je K.U.Leuven-sportpet op, maar omdat het 's morgens nog wat frisjes is, kan je die K.U.Leuven Himalaya-jas met uitneembare fleecce best gebruiken (ook in XXL). In je brievenbus steken acht verschillende K.U.Leuven-prentbriefkaarten die je bij het ontbijt met je stenen K.U.Leuven-beker (wit) doorneemt. Een van je vrienden belt om te vragen of je zijn acht verschillende K.U.Leuven-prentbriefkaarten ook echt gekregen hebt en je haalt je gsm uit je K.U.Leuven-gsmzakje. Je belooft hem een K.U.Leuven-medaille, maar ziet plots op je K.U.Leuven-bureauklokje (zwart) dat het hoog tijd is om naar de les te gaan. Je steekt je K.U.Leuven-pennenset en -papierblok in je K.U.Leuven-congrestas. Voor je je deur hebt afgesloten met je sleutel-aan-K.U.Leuven-houwtouw merk je dat je je kanten K.U.Leuven-zakdoeken vergeten bent. Voor tijdens de pauze neem je ook nog het boek 'Nostalgie Lovaniensis' en de 'Stichtingsbul van de Leuvense Universiteit' mee, waarin je de vorige avond nog geboeid hebt zitten lezen. In je ooghoek zie je de drie Sedes-beelden (palissander, polychroom en tin) op je kast staan blinken, waarna je definitief naar de les vertrekt.

Voor slechts 462,85 euro kan deze toekomstdroom nu al waarheid worden en ga je de komende jaren beslist zonder imago-problemen of identiteitscrisisen tegemoet.

Wedstrijd

Zelf in een hippe K.U.Leuven-fleece rondstruinen? Mail dan snel naar veto-boetiek@veto.be met het antwoord op de vraag: Hoeveel tel ik neer voor een 'muismat met Sedes' in de K.U.Leuven-boetiek? Aan het aantal reacties op onze vorige wedstrijden te zien maak je dan een grote kans om één van de 10 fleeces in de wacht te slepen. Antwoorden voor 15 juni. Veel succes!

(foto Katleen Gabriëls)

“Proffen met een loopclubje komen langs voor de nieuwe sportkledij”

“Het is niet de bedoeling dat het hier een boetiek van Scherpenheuvel wordt”

één van de veertien verschillende etsen. Die dingen zijn ook compact en plat en kunnen dus gemakkelijk meegenomen worden in de bagage. Als het voor een vrouw is of voor de echtgenote van hun gastheer, dan kiezen proffen nogal eens het kantwerk of een zilveren schoteltje. Maar ik zeg dan dat het niet is omdat het voor een vrouw is, dat ze dit mooi zal vinden.»

Verzendkosten

«Wat me verraste was het succes van de beeldjes. Veel proffen komen zo'n replica van de sedes sapientiae halen. Omdat dat nogal moeilijk is om mee te nemen, vermoed ik dat ze dat voor zichzelf kopen. En tot slot

is er natuurlijk de kleding. Met het kledij-aanbod voor buitenlandse studenten is de verkoop verzekerd.»

Veto: Zijn er nog nieuwe dingen op komst?

Lagrou: «De K.U.Leuven-memory stick is net aangekomen. Dat is dus een gewone USB-stick van 128 Mb met het logo van de universiteit erop.»

Veto: Wie bepaalt het aanbod van de boetiek?

Lagrou: «Ik krijg hier hopen catalogi en er komen hier veel leveranciers langs. Elke dag neem ik wel eens zo'n catalogus door. Daarnaast komen er ook regelmatig tips binnen. Maar het is niet de bedoeling dat het hier een boetiek van Scherpenheuvel wordt.»

Veto: Sinds wanneer bestaat de boetiek al?

Lagrou: «Ik heb nooit geweten dat er geen

was. De K.U.Leuven-boetiek is me de eerste keer opgevallen toen die nog in de Krakenstraat was, bij de dienst Pers en Voorlichting. Nadien is ze dan naar de Naamsestraat verhuisd.»

Veto: Zijn K.U.Leuven-souvenirs een lucratieve business?

Lagrou: «Onze verkoop is altijd in stijgende lijn gegaan. We hebben het congresmateriaal zelfs naar een magazijn moeten verplaatsen, omdat dat van hieruit niet meer te doen was. Nu worden die dingen allemaal geleverd ter plaatse. Het grootste probleem is de onbekendheid. Ik heb dan voorgesteld om vitrinekasten te plaatsen, zoals er nu een staat aan de ingang van de universiteitshal. Er was het idee om dat op elke faculteit te doen, maar dat is praktisch niet haalbaar. Er moet dan ook telkens iemand zijn die een woordje uitleg wil geven.»

«Toch is het niet zo slecht gesteld met onze bekendheid. We krijgen soms mails van oud-studenten uit de Verenigde Staten. Die vragen dan om iets op te sturen. Ze betalen soms wel dubbel zo veel aan verzendkosten dan dat hun T-shirt of zo waard is, maar dat hebben ze er blijkbaar voor over.»

www.kuleuven.be/boetiek

Bon voor de **nieuwe rector**

Goed voor één week zonder last met Veto

(De redactie aanvaardt enkel originele bons)

Dat belooft ik!

Bram Delen, hoofredacteur 2005-2006